JO DONNELL

Dincolo de tăcerea lor

Traducerea şi adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel plăti şoferul, urmări cu privirea taxiul până ce acesta dădu colţul aleii lungi, apoi îşi îndreptă atenţia spre Seaways, o locuinţă impunătoare în stil victorian, masivă şi lipsită de farmec, care o impresionă totuşi atât de mult încât se întrebă dacă n-ar fi mai bine să bată la uşa de serviciu.

îşi depăşi repede panica perfidă ce începuse să pună stăpânire pe ea şi sui cu un pas ce se voia hotărât cele trei trepte care o despărţeau de uşa mare din lemn de culoare închisă, împodobită cu fier forjat. Cerul sumbru al iernii se reflecta în ferestrele largi care dădeau spre o grădină, tristă în această epocă a anului, dar care în mod sigur era mai surâzătoare primăvara şi vara, când rododendronii înfloreau şi tufele de forsithya se îmbrăcau în galben.

Stăpânindu-şi timiditatea, Rachel sună şi uşa fu imediat deschisă de către o femeie de vârstă mijlocie, cu părul grizo- nant, care, când tânăra se prezentă, o invită să intre, cu un zâmbet plăcut. Această primire binevoitoare o linişti: asta dovedea că vizita ei era aşteptată.

- Vă rog să aveţi amabilitatea să mă urmaţi, îi spuse femeia traversând holul care contrasta în mod fericit cu aspectul sever al faţadei.

Rachel, care se aştepta să dea peste nişte pereţi austeri si nişte mobile maiestuoase, fu plăcut surprinsă. Lumina palidă care se strecura prin ferestrele mici dezvăluia o decoraţie în alb şi auriu. Zgomotul paşilor ei era înăbuşit de un covor gros de culoare vişinie.

La fel, scara mare sculptată fusese vopsită în alb şi balustrada lată fusese aurită. Mai multe acuarele înveseleau pereţii albi cu culorile lor pastelate şi un încântător porţelan de Capodimonte, reprezentând un bătrân, ocupa un loc de onoare, pe o micuţă consolă sprijinită de unul dintre pereţi.

Femeia care-i răspunsese, probabil menajera, deschise una dintre uşile care dădea spre hol şi intră pentru a o anunţa, aşa cum ar fi făcut mai degrabă pentru o prietenă a casei decât pentru cineva care solicita un serviciu.

- A sosit domnişoara Carson, domnule.

Apoi se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre şi-i adresă un surâs încurajator înainte de a închide uşa în urma ei.

Rachel fu mai puţin mirată de aspectul încăperii, fiindcă intrase puţin în atmosferă traversând holul. Decorul revela acelaşi gust sigur. încăperea era mare şi focul ardea vesel într- un şemineu monumental, ceea ce sporea confortul datorat încălzirii centrale disimulate cu discreţie.

Şi aici mobilierul era elegant, mai mult georgian

decât victorian şi incontestabil autentic. El dovedea că proprietarul locurilor, domnul Neil Brett, ştia să-şi pună averea în serviciul unui gust rafinat.

Când bărbatul se întoarse spre ea, Rachel fu aproape la fel de surprinsă ca atunci când descoperise interiorul casei. Se întrebă dacă mai văzuse vreodată pe cineva atât de blond. Incredibil de blond! Era foarte înalt, peste un metru optzeci, estimă ea, frumos ca un aventurier, cu o claie de păr de culoarea grâului copt şi nişte ochi albaştri ca marea. O privea fix în timp ce ea ezita să se apropie.

Rachel avu impresia că bărbatul era puţin descumpănit, ca şi cum ea nu corespundea exact cu ceea ce-şi dorise el, dar cel mai mult o uimi propria ei reacţie. Prezenţa bărbatului părea să umple întreaga încăpere şi puternica lui personalitate subjuga, fără nici o umbră de îndoială, pe oricine se apropia de el.

El nu avansă în întâmpinarea ei, ci aşteptă în tăcere ca ea să se apropie de impozantul şemineu din marmură gri, privind-o cu un aer autoritar. Statura ei mică o împiedica să facă paşi mari şi traversarea încăperii păru să-i ia o groază de timp, de care el profită ca s-o studieze cu un interes care o puse în încurcătură.

Părul lung şi negru al noii-venite încadra cu buclele lui un încântător chip oval luminat de nişte ochi mari cenuşii. Gura mică, bine desenată, tremura nervos şi se îndoia că examenul la care era supusă era un omagiu adus farmecului ei. Era evident că domnul Neil Brett nu

era o persoană uşor de impresionat.

- Domnişoara Carson? întrebă el, salutând-o cu o înclinare din cap.

Dar nu-i întinse mâna. Se mulţumi să-i indice un scaun din spatele ei, iar el rămase în picioare. îşi încrucişă mâinile la spate, ceea ce îi accentuă şi mai mult lăţimea umerilor.

- Luaţi loc, spuse el în cele din urmă.

Era mai degrabă un ordin decât o invitaţie şi ea îi dădu ascultare automat. N-ar fi ştiut să spună de ce se aşteptase să fie primită de cineva având aerul unui om de afaceri, îmbrăcat într-un costum sobru, dar se înşelase cu desăvârşire. Semăna mai degrabă cu un gentleman fermier şi era vizibil că nu făcuse eforturi speciale pentru a o primi.

Purta nişte pantaloni de lucru din pânză, băgaţi în cizme maro, lăsând să se ghicească picioarele musculoase care păreau de altfel şi mai lungi fiindcă şi le ţinea uşor depărtate, parcă înfipte în mocheta de un verde-închis. Mânecile suflecate ale cămăşii de un maro decolorat dezveleau antebraţele robuste şi bronzate. Cămaşa întredeschisă lăsa să se zărească pieptul şi gâtul, la fel de puternice şi bronzate.

Pielea arămie scotea şi mai mult în evidenţă cât era de blond interlocutorul ei şi Rachel se întrebă de la ce străbuni putuse să moştenească o asemenea culoare. Contrastul era şi mai mult accentuat de ochii albaştri care-i luminau chipul bronzat. Acest bărbat puternic putea să se arate necruţător, gândi ea simţind că o

trece un fior prin şira spinării.

- Chiar sunteţi o guvernantă calificată? întrebă el.

Rachel răspunse printr-o înclinare a capului, încercând să-şi regăsească puţin calmul şi adăugă:

- Mi-am obţinut diploma anul acesta, domnule.

- Văd!

Continua s-o privească insistent. Dintr-o dată făcu o mişcare bruscă reuşind s-o sperie, dar nu făcu decât să-şi bage mâinile în buzunare şi să se sprijine de şemineu. „Tipul ăsta e permanent sub tensiune“ gândi Rachel pe care o trecu din nou un fior când îi întâlni privirea.

- Sunteţi mai tânără decât credeam, spuse el tăios. Dar sper că veţi fi la înălţimea sarcinii pe care v-aţi luat-o.

- Desigur, domnule.

Rachel simţea că se înroşeşte şi-i era necaz. Doar întrebarea fusese perfect naturală. Nimeni, şi mai ales bărbatul aflat în faţa ei, nu şi-ar fi încredinţat copilul primei-venite. îşi deschise poşeta.

- Veţi să-mi examinaţi certificatele?

Şi îi întinse cu timiditate un plic.

El îi mulţumi printr-un gest al mâinii şi studie cu atenţie documentele pe care i le dăduse.

- Constat că aţi primit diploma doar de două luni, remarcă el. Aţi mai căutat şi în altă parte de lucru?

întrevederea nu se desfăşura atât de bine precum sperase Rachel şi tânăra începuse să nu se simtă deloc în largul ei.

- Am mai solicitat şi un alt loc, mărturisi ea, întrebându-se până în ce punct trebuia să-i dezvăluie adevărul.

- Şi? rosti el imediat.

Rachel se înroşi, apoi îşi ridică bărbia cu un gest inconştient de provocare.

- N-am corespuns.

- Şi de ce, mă rog, domnişoară Carson?

Rachel ezită înainte să-i răspundă. Nu putea să-i mărturisească faptul că femeia blondă şi rasată care o primise cu puţin timp în urmă nu avusese nevoie de mai mult de un minut ca să-i declare că nu corespundea absolut deloc dorinţelor ei.

- Nu mi s-au dat detalii, explică ea, mi s-a spus pur şi simplu că nu eram persoana care le convenea. Asta-i tot.

- Hmm!

- *Sunt* calificată, îi reaminti ea, şi dacă mă angajaţi nu mă veţi plăti pentru lucruri pe care voi fi incapabilă să le îndeplinesc. Să ştiţi că nu riscaţi prea mult!

Neil Brett se încordă la această remarcă. Rachel îşi încrucişă cu nervozitate mâinile pe geantă, pândindu-i reacţia cu coada ochiului.

- La şcoală aţi învăţat să fiţi insolentă cu patronul, remarcă el pe un ton tăios, sau asta face parte din caracterul dumneavoastră, domnişoară Carson?

Rachel ezită. Primul ei impuls fu de a-i replica pe loc că nu e obişnuită să-şi ascundă părerile, dar simţea că

multe vor depinde de răspunsul ei. Aşa că ar face mai bine să-şi înfrâneze impulsivitatea obişnuită dacă voia să fie angajată. Şi îşi mai dădu seama că dorea foarte mult asta, nu numai fiindcă nu-şi găsise încă un post adecvat după terminarea studiilor, dar şi datorită ciudatei fascinaţii pe care o exercita asupra ei personalitatea lui Neil Brett.

- îmi pare nespus de rău că v-am făcut această impresie, răspunse ea cu o umilinţă prefăcută, dar vă asigur că sunt într- adevăr competentă şi că doresc să-mi îmbogăţesc experienţa. Să lucrez pentru cineva ca dumneavoastră este singurul mod în care pot s-o fac.

El o privi o clipă, apoi clătină din cap de parcă luase brusc o hotărâre.

- Foarte bine, o anunţă el, vă angajez de probă pentru o lună.

- Vă mulţumesc mult, îi răspunse ea.

Se simţea inexplicabil de fericită şi se întreba de ce avusese brusc o asemenea dorinţă să lucreze pentru el, când prima întrevedere nu fusese deloc încurajatoare.

- Sunteţi obişnuită cu băieţii? o mai întrebă el.

Ea dădu din cap, neîndrăznind la început să adauge nimic, de teamă să nu-l facă să se răzgândească; dar apoi preciză, cu răsuflarea tăiată:

- Sunt obişnuită, mă ocupam de cinci sau şase băieţi la casa de copii.

El rămase gânditor un moment, cu un braţ sprijinit de şemineu, cu privirea pierdută în flăcări. Lumina focului dansa pe chipul lui bărbătesc. Pusese piciorul pe

grilajul masiv al şemineului şi Rachel nu se putu împiedica să-i admire forţa musculaturii sub stofa întinsă a pantalonului. Neil Brett avea o personalitate care o neliniştea şi poate că va regreta că dorise atât de mult să lucreze pentru el, dar pentru moment era încântată de hotărârea luată de el.

- Nicolas are patru ani, spuse el, readucând-o brusc la realitate. Este bine crescut, dar s-ar putea să aveţi dificultăţi cu el la început.

Vorbea despre fiul lui cu un ton sever şi simpatia lui Rachel se îndreptă instinctiv spre copil, oricât de dificil ar fi fost acesta. Ea îi zâmbi pentru a-i demonstra că nu se teme şi mărturisi, fără să se mai gândească să-şi ascundă adevăratele gânduri:

- Cred că îmi va fi uşor să mă descurc cu un singur copil, domnule.

Neil Brett se încruntă şi o privi cu răceală.

- O să vă cred după ce o să faceţi cunoştinţă cu Nicolas. Atunci veţi admite că ştiu despre ce vorbesc.

Rachel reuşi să-şi înghită vorbele care-i veniseră pe buze şi înclină din cap, supusă. înţelesese repede că nimeni nu putea, mai ales o tânără angajată ca ea, să-i ţină piept lui Neil Brett.

- Bineînţeles, răspunse ea cu un calm aparent, dar n-o să-l cunosc acum pe Nicolas?

- Nu! o întrerupse el brusc.

Rachel simţi acest răspuns ca pe o palmă. Fusese învăţată că raporturile de încredere cu copiii de care

trebuia să se ocupe erau indispensabile şi că era preferabil, dacă nu esenţial, să facă mai întâi cunoştinţă cu ei, înainte să accepte postul.

Ezită, neştiind cum să procedeze. Cu altcineva ar fi putut să sublinieze importanţa unei întâlniri, care să aibă loc înaintea unei hotărâri definitive, dar se îndoia că ar fi de vreun folos să insiste pe lângă cineva ca Neil Brett.

Oftă resemnată, dar cum ţinea neapărat să-i dovedească priceperea ei, riscă totuşi să-i dea o replică:

- Foarte bine, domnule, dar e important să ne dăm seama dacă Nicolas şi cu mine ne putem înţelege. O primă întâlnire cu fiul dumneavoastră ne-ar permite să ne asigurăm de acest lucru.

înţelese imediat că argumentele ei îl lăsau indiferent, dar o luminiţă amuzată păru să-i înveselească ochii albaştri, când se aplecă spre ea şi repetă aproape cu amabilitate:

- Fiul meu?

Rachel simţi că se înroşeşte. înţelegând că făcuse o gafă îngrozitoare, nu mai îndrăzni să-l privească şi nici nu ştiu ce explicaţie să-i ofere, deşi nimic nu lăsase până în acel moment să se înţeleagă că Nicolas nu era fiul domnului Brett.

- îmi pare rău, îngăimă ea după câteva secunde care i se părură interminabile, dar credeam...

- Bineînţeles că nu aveţi de unde şti, o întrerupse el. Nicolas este nepotul meu, domnişoară Carson, iar eu sunt tutorele lui. înţelegeţi ce înseamnă asta?

- Desigur, rosti ea înroşindu-se din nou, fiindcă descoperise o nuanţă de condescendenţă în întrebarea lui. Presupun că băieţelul şi-a pierdut părinţii şi că tribunalul vi l-a încredinţat dumneavoastră?

- Cam aşa stau lucrurile, recunoscu el, mama lui Nicky a fost sora mea şi cum nimeni altcineva nu se interesa de el, i-am oferit un cămin.

Umbra unui surâs îi lumină chipul când adăugă privind-o
fix:

- Poate că nu corespund ideii pe care o aveţi despre un tată bun, dar sunt tot ceea ce are şi n-a avut până acum nici un motiv să se plângă de mine.

- Sunt convinsă, se grăbi ea să spună.

Oricare ar fi putut fi defectele lui Neil Brett, părea evident faptul că era într-adevăr ataşat de nepotul lui.

El îşi părăsi, fără să scoată nici un cuvânt, locul de lângă şemineu şi se deplasă cu rapiditate în afara unghiului de vedere al lui Rachel. Tânăra se întrebă dacă va îndrăzni să se întoarcă pentru a-l studia puţin. Ceva o fascina la acest bărbat care nu-şi dăduse totuşi nici o osteneală să fie amabil cu ea.

Riscă să-i arunce o privire şi-l văzu că priveşte pe fereastră, cu braţele încrucişate la piept, capul blond fiind purtat cu mândrie de gâtul puternic.

- Tot ceea ce aveţi nevoie să ştiţi, o informă el cu o voce neutră care voia să disimuleze emoţia care-l cuprinsese, este că mama lui Nicolas a murit anul trecut. S-a înecat nu departe de aici.

- Oh! îmi pare nespus de rău! exclamă ea spontan întor- cându-se spre el.

Simpatia pe care o manifesta păru să-l uimească. Se întoarse şi o privi, cu ochii pe jumătate închişi, cu chipul în penumbră.

- V-am pus la curent doar pentru a vă face să înţelegeţi că trebuie să-l trataţi pe Nicolas cu multe menajamente. Teama pe care o manifestă faţă de mare poate că vi se va părea iraţională şi am interzis oricui să-l ducă până în apropierea malului.

Acest „oricui“ nu se putea referi decât la menajeră şi probabil la ceilalţi servitori cărora băieţelul le fusese încredinţat până la angajarea unei guvernante, gândi Rachel plină de compasiune. Probabil că Nicolas se simţea foarte singur în casa asta locuită numai de adulţi.

- în mod sigur va putea fi eliberat de această spaimă, spuse ea imediat.

Fu surprinsă de reacţia lui Neil Brett: dintr-un salt ajunse până la ea şi, dominând-o cu statura lui înaltă, o fixă cu o privire furioasă.

- Trebuie lăsat timpul să-şi îndeplinească rolul! strigă el. Nu încercaţi să faceţi minuni, domnişoară Carson, indiferent care este părerea pe care o aveţi despre competenţa dumneavoastră! M-aţi înţeles?

Stătea atât de aproape de ea încât Rachel simţi o ciudată tulburare. Din acest om emana o viriltiate atât de puternică încât simţurile ei parcă scăpaseră de sub control. Această senzaţie ciudată, cu totul şi cu totul

nouă, îi tăie răsuflarea. Neil Brett nu trebuia tratat cu uşurinţă şi ea trebuia să înveţe să-şi domine propriile reacţii dacă trebuia să lucreze pentru el.

Riscă o privire în direcţia lui şi îi întâlni ochii. O flacără neliniştitoare strălucea încă în ei şi fruntea lui era încreţită de o iritare pe care nu încerca să şi-o ascundă. La mânie, Neil Brett era şi mai impresionant. Ea îl aprobă maşinal cu un semn din cap.

- Da, domnule, bineînţeles, înţeleg perfect, răspunse ea încercând să nu lase să i se vadă tulburarea, dar credeam...

- Sper din toată inima să nu faceţi parte dintre acelea care cred că ştiu totul în privinţa copiilor. Sau aşa stau lucrurile?

Rachel se înroşi de indignare. Inima îi bătea nebuneşte. Bărbatul acesta autoritar o punea mereu la punct. Şi i se părea greu să-i răspundă atât de calm pe cât ar fi dorit.

-Am învăţat să mă ocup de copii, indiferent de împrejurări.

Căuta să-şi stăpânească vocea, dar nu reuşea totuşi să-şi
controleze un tremur uşor, conştientă de impresia proastă pe care probabil că o făcea.

- Bineînţeles că nu pretind că ştiu absolut totul despre copii, dar îmi cunosc bine meseria şi...

Tresări când el o întrerupse cu un mormăit nerăbdător. îi opri obiecţiile cu un gest dispreţuitor, atât de repezit încât Rachel se dădu instinctiv înapoi ca

pentru a scăpa de o palmă. îşi ridică însă imediat capul şi-i susţinu cu fermitate privirea timp de mai multe clipe, înainte să se gândească la faptul că el o va considera din nou insolentă.

- Da sau nu, doriţi să lucraţi pentru mine, domnişoară Carson? spuse în cele din urmă Neil Brett cu un calm pe care ea nu se putu împiedica să-l găsească ameninţător.

Rachel îl privi neliniştită şi încercă să-şi ascundă panica, răspunzându-i pe un ton mai sigur.

- Da, ţin foarte mult.

în sinea ei se întreba însă dacă nu-şi pierduse orice urmă de bun-simţ vrând să lucreze pentru un asemenea om.

- Atunci va trebui să-mi promiteţi că nu veţi încerca să vă puneţi în practică cunoştinţele teoretice în detrimentul lui Nicky, preciză el cu asprime. Vă este clar?

- Absolut, domnule!

Rachel îşi umezi buzele înainte de a risca să-l privească din nou. Bărbatul se uita la ea cu un aer sever.

- Eu... V-aţi înşelat, se hazard' ea să-i spună, eu n-am intenţia să întreprind ceva fără acordul dumneavoastră, bineînţeles şi...

- Perfect! Atunci o să ne înţelegem.

După această nouă întrerupere, Rachel renunţă să mai scoată vreun cuvânt. Se întreba ce o neliniştea mai mult: voinţa implacabilă a lui Neil Brett de a fi ascultat orbeşte sau perspectiva de a fi în relaţii zilnice cu un

patron care părea că-i va face mult mai multe probleme decât îşi închipuise ea vreodată în timpul anilor de studiu.

îşi mai spunea că nimic n-ar împiedica-o, dacă ar vrea, să se ridice şi să părăsească pur şi simplu această casă, lăsându-l pe domnul Brett să se ocupe de problemele lui după cum îl tăia capul, dar simţea o inexplicabilă dorinţă de a rămâne şi de a lucra pentru el. Aşa că, în loc să plece aşa cum ar fi putut, ea aştepta.

Neil Brett, care rămăsese tot în picioare, o privea. Ea stătea jos, cu mâinile crispate pe mânerul genţii, cu inima bătând cu putere. Era ridicol să se lase astfel tulburată de un necunoscut, gândi ea.

După un moment, el se îndepărtă şi se duse să-şi reia locul din apropierea şemineului. Dar continua s-o studieze cu o insistenţă jenantă. La lumina mişcătoare a flăcărilor, chipul lui bronzat părea şi mai întunecat, expresia lui şi mai severă. Un bărbat arogant, prea plin de el şi prea autoritar ca să fie uşor de lucrat cu şi pentru el, gândea ea, dar prea irezistibil ca să poată avea puterea să-i întoarcă spatele şi să plece din casa lui.

Neil Brett decisese că cineva trebuia să se ocupe fără întârziere de micuţul Nicolas Browlett şi se aştepta ca Rachel s-o facă imediat. Trimisese un servitor să-i aducă bagajele, fără să-i treacă prin minte s-o întrebe dacă ea dorea asta. Nu fusese consultată, dar pentru Neil Brett lucrurile mergeau de la sine, o dată ce el o alesese. Aşa că ea trebuia să se instaleze chiar în acea

zi la Seaways.

în ciuda manierei arogante în care fusese angajată, n-avea de ce se plânge. Doamna Handley, menajera, fusese însărcinată să se ocupe de instalarea ei şi i se pusese la dispoziţie o cameră mult mai bună decât şi-ar fi putut imagina.

Era mare şi aerisită, cu nişte ferestre înalte care lăsau să pătrundă în voie lumina palidă a iernii. Mobilele dovedeau şi aici gustul ireproşabil al lui Neil Brett. Oricât de aspru îi era caracterul şi de intransigentă atitudinea, era evident că acest bărbat iubea lucrurile frumoase. Mulţi colecţionari îşi închid comorile pentru a fi singurii care să se bucure de ele, dar el decorase întreaga casă... Acest aspect al personalităţii lui o punea pe gânduri pe Rachel.

Prin cele două ferestre ale camerei, priveliştea câmpiei şi a colinelor din Kent era splendidă. în depărtare, luminozitatea cerului trăda apropierea Canalului Mânecii. Dar ea nu va avea dreptul să se apropie cu copilul de mal, fiindcă mama lui se înecase acolo.

Rămase o clipă în faţa uneia dintre ferestre privind zborul elegant al pescăruşilor şi gândindu-se la felul în care mama lui Nicolas îşi putuse găsi moartea. Doamna Handley probabil că ştia asta, dar Rachel era prea de curând venită în această casă pentru a-şi permite s-o tragă de limbă despre familia patronului lor.

- Ce priveliştе minunată, spuse ea întorcându-se zâmbitoare spre menajeră.

Aceasta îi întoarse zâmbetul şi declară, cu accentul tărăgănat al regiunii:

- Casa este bine situată şi sunt sigură că o să vă placă aici.

Rachel îşi deschise valiza şi începu să-şi aranjeze lucrurile în timp ce doamna Handley netezea cuvertura de pe pat, făcând să dispară nişte încreţituri invizibile. Rachel avea chef să-i pună o mulţime de întrebări şi, dacă nu se înşela, menajera avea probabil un motiv ca să rămână aici cu ea. Doamna Handley ar fi putut părăsi încăperea de mai multe minute, dar n-o făcuse. Rămăsese lângă patul dublu de modă veche, tăcută şi nemişcată, dând impresia că ar avea chef de vorbă dar nu ştie cum să înceapă.

- Sunt nerăbdătoare să-l întâlnesc pe Nicolas, începu Rachel, aranjând cu grijă o rochie de casă pe marginea patului. îl cunoaşteţi bine, nu?

- Aşa s-ar spune. Aproape de când s-a născut, răspunse menajera cu un oftat trist.

Rachel, care voia să aibă confirmarea deducţiilor ei, fiindcă nimeni nu pomenise nimic despre tatăl lui Nicolas, mai riscă o întrebare:

- Deci este orfan?

Doamna Handley îi răspunse însă în doi peri:

- Bietul de el, de când a venit pe lume nu a avut deloc noroc.

Şi adăugă pentru ca Rachel să n-o înţeleagă greşit:

- Având în vedere împrejurările, nu-i putea fi nicăieri mai bine decât în casa unchiului său. Acum că o să vă ocupaţi tot timpul de el, va fi în mod sigur fericit.

Rachel era într-o poziţie delicată şi se temea să nu facă vreo gafă, dar nu se putu împiedica să continue:

- Ştiu că mama lui s-a înecat anul trecut.

Chipul amabil al doamnei Handley se întunecă şi ea se mulţumi să spună:

- Un lucru trist!

- Deci nu are tată, având în vedere că domnul Brett e tutorele lui, riscă Rachel în ciuda reticenţelor menajerei.

Aceasta îşi muşcă buzele şi chipul ei rotund deveni aproape ostil. Se mai asigură pentru ultima oară că învelitoarea patului nu avea nici o cută apoi se îndreptă spre uşă. înainte să iasă, se întoarse spre Rachel cu un zâmbet crispat.

- Dacă aveţi nevoie de ceva, domnişoară Carson, nu ezitaţi să cereţi. Betty sau eu vom face tot ceea ce este necesar.

Rachel înţelese astfel că orice altă tentativă de a se informa asupra trecutului familiei patronului lor va fi cu fermitate descurajată. Că tatăl lui Nicolas este mort sau viu era o problemă pe care doamna Handley refuza s-o discute cu ea. Se lovea ca de un perete în chestiunea asta.

- Vă mulţumesc, doamnă Handley, spuse ea după o clipă.

Menajera ieşi, închizând încetişor uşa în urma ei.

Capitolul 2

De la prima întâlnire cu Nicolas Browlett, Rachel îl consideră un copil încântător. Fusese crescut după moda veche, ceea ce-l făcea să pară mai mare decât cei patru ani şi jumătate pe care îi avea. Contrar a ceea ce lăsase să se înţeleagă unchiul lui, nu era un băieţel dificil. Părea echilibrat şi deloc nervos sau nefericit aşa cum se aşteptase ea.

Micuţ pentru vârsta lui, părea totuşi voinic, dar nu avea acel bronz care-i stătea atât de bine unchiului său. Rachel nu găsea că cei doi seamănă prea mult, în afara ochilor lor albaştri. Nicolas avea un aer tipic englezesc: capul rotund, părul negru, tenul deschis la culoare.

După două săptămâni, Rachel şi copilul deveniseră prieteni. Băieţelul se înţelegea bine cu guvernanta lui. Iar ei i se părea ascultător şi uşor manevrabil. Dar când tânăra vru să-l convingă să-i spună domnului Brett „unchiule“, nu pur şi simplu Neil, îl văzu că se încordează apoi o refuză categoric. Deci putea fi şi încăpăţânat, gândi ea, şi va deveni în mod sigur la fel de autoritar ca Neil Brett dacă va rămâne sub influenţa acestuia până la adolescenţă.

*
* *

în acea zi Nicolas stătea aşezat turceşte pe bancheta lungă plasată lângă fereastra camerei de zi. Pusese alături de el o carte care nu-l mai interesa şi privea visător pe fereastră.

- Nu-ţi place cartea asta? îl întrebă Rachel.

El o privi o clipă, apoi îi răspunse sincer:

- Nu-mi plac cărţile.

Rachel se încruntă şi continuă:

- Dar, Nicky, ar trebui să-ţi placă. Vrei să-ţi citesc eu?

Nicky îi făcu semn că nu, apoi privi din nou pe fereastră şi sfârşi prin a-i răspunde hotărât, dar politicos:

- Când o să vină Lars, o să am dreptul să mă plimb călare în fiecare zi.

- Lars?

Rachel îl privi cu un aer întrebător. Nimeni nu menţionase faptul că vor avea un musafir, dar acela despre care vorbea Nicky probabil că se înţelegea de minune cu el, fiindcă ochii băieţelului străluceau de plăcere numai pronunţându-i numele.

- Tu nu-l cunoşti pe Lars, afirmă el.

- Aşa e, ai dreptate.

Rachel nu voia să-l tragă de limbă despre acest Lars. Numele i se părea ciudat. Fără îndoială, copilul nu-l pronunţa bine.

- Nu vrei să ştii cine este? se interesă Nicky după câteva clipe.

Rachel nu se putu împiedica să surâdă. Vedea cât de mult se bucură Nicky la gândul acestei vizite. Şi părea nerăbdător ca ea să-l întrebe în legătură cu acest subiect. îl ciufuli pe băieţel şi-i spuse:

- Bineînţeles, vorbeşte-mi despre Lars. Presupun că mai are şi un alt nume?

- Lars Bergen, articulă el cu grijă, este... ca şi

verişorul meu.

- Verişorul tău, aha, înţeleg!

Nicolas aştepta vizita unui alt băieţel. „De ce mi-oi fi închipuit că e vorba de un adult“? se întrebă Rachel. Fără îndoială fiindcă lumea lui Nicky i se păruse populată până în prezent numai cu oameni mari.

Şi era firesc ca el să se bucure de venirea unui tovarăş de joacă de vârsta lui. Oare va trebui să se ocupe de amândoi băieţii când acel Lars Bergen se va afla aici?

Numele vărului lui Nicky avea o rezonanţă scandinavă. Asta ar explica, în orice caz, de ce Neil Brett era atât de incredibil de blond.

- Şi dacă am face o plimbare?

întrebarea lui Nicky o readuse cu picioarele pe pământ.

- Bineînţeles, dacă ai chef.

Lui Rachel îi plăcea să facă mişcare şi aerul curat îi va face bine lui Nicky. Nici nu era nevoie să părăsească proprietatea, foarte vastă, care cuprindea mai multe ferme şi chiar şi alte locuinţe.

Doamna Handley, menajera, îi descrisese în mai multe rânduri domeniul, despre care vorbea cu plăcere, chiar dacă rămânea în continuare discretă în privinţa proprietarilor lui.

Era limpede că un mister plana asupra familiei şi acesta îl privea pe copilul care îi fusese dat în grijă. Doamna Handley era foarte sociabilă, dar schimba sistematic subiectul imediat ce ar fi trebuit să-i pomenească pe părinţii lui Nicky. Poate că va reuşi să afle mai multe,

mai târziu... dar nimic nu era sigur.

Rachel îl îmbrăcă pe Nicky cu paltonul, îi puse fularul şi-l obligă să-şi ia mănuşile. Trebuia să-l protejeze de vântul rece care sufla dinspre est, din direcţia mării. Iar ea îşi puse cizmele îmblănite şi îmbrăcă o haină groasă din tweed. O plimbare până la tufele de la marginea grădinii le va face poftă de mâncare la amândoi.

Nişte stejari maiestuoşi protejau casa de rafalele de vânt, formând ca un ecran între aceasta şi restul proprietăţii. Rachel fusese încântată să descopere, în cursul plimbărilor precedente, nişte plante al căror nume nu-l cunoştea dar care înveseleau pământul întunecat, sub crengile goale ale alunilor.

De cealaltă parte a unui şanţ mărginit de arbori şi tufişuri, se zărea cât vedeai cu ochii câmpul în mijlocul căruia se găsea o fermă mare din piatră cenuşie şi nişte silozuri de formă conică unde urma să fie depozitată viitoarea recoltă de hamei.

Câteva vaci păşteau o iarbă rară, peisajul fiind în această perioadă a anului mai degrabă lugubru. Dar Rachel îşi imagina cu uşurinţă. Cât de atrăgător trebuia să fie primăvara sau vara, când natura trezită la viaţă redădea câmpului şi arborilor întreaga paletă de culori.

Rachel surâdea maşinal acestei imagini când Nicky, care alergase ca s-o prindă din urmă, o privi cu curiozitate.

- îţi place aici, Rachel?

- întotdeauna mi-a plăcut ţinutul Kent şi pacea care domneşte aici, răspunse ea uitând că se adresează unui copil. Veneam aici în vacanţe, în vremea copilăriei mele.

- Aici? o întrebă el cu un aer mirat.

- Nu, nu la Seaways, dar nu prea departe de aici, undeva pe ţărmul mării.

Uitase pe moment de aversiunea copilului faţă de mare şi-şi muşcă buzele gândindu-se cât fusese de zăpăcită. Expresia lui Nicky, care pălise auzindu-i răspunsul, îi reaminti cât de prudentă trebuia să fie în discuţiile purtate cu el.

- Nu-mi place marea, îi mărturisi el cu o voce care o mişcă pe Rachel până în adâncul inimii, făcând-o să-şi dorească să îngenuncheze ca să-l ia în braţe.

Dar se mulţumi să pună mâna pe capul băieţelului şi să-i mângâie cu blândeţe buclele negre.

- Ştiu, Nicky, spuse ea cu o voce plină de blândeţe, şi îmi pare rău că ţi-am vorbit despre asta.

- Nu-i nimic, şopti el pe un ton resemnat.

Reacţia lui de adult o tulbură şi mai mult şi îi fu necaz pe stângăcia ei. Nicky o privea cu ochii lui mari şi albaştri şi Rachel vru să se aplece să-l sărute, dar el se îndepărtă brusc şi începu să fugă cu braţele întinse, imitând zgomotul făcut de un avion.

îşi continuă jocul un moment, cu obrajii roşii de surescitare, reuşind mereu să-i scape lui Rachel care încerca în zadar să-l prindă. El se îndrepta spre partea din faţă a casei în loc de partea din dos unde Rachel ar fi preferat să ajungă. Apoi Nicky se opri brusc şi se întoarse spre aleea care şerpuia în spatele stejarilor.

- Soseşte Lars! strigă el cu o voce ascuţită.

Şi începu să fugă, tăind parcul în diagonală înainte ca Rachel să-l poată reţine.

- Nicky!

Îl urmărea cât de repede putea, dar nu reuşi să-l prindă. îi era teamă că o să alunece şi o să cadă în iarba plină de noroi.

- Nicky, aşteaptă-mă!

Dar Nicky nu voia s-o asculte şi gonea în continuare, cu coatele lipite de corp, neavând decât o singură dorinţă - să ajungă cât mai repede lângă musafir. Cu răsuflarea tăiată, Rachel zări printre arbori o maşină lungă, de un gri-metalizat, care urca aleea. Inima îi bătea nebuneşte. O cuprinsese panica şi se simţea epuizată de cursă.

Dacă Nicky ajungea pe alee înaintea ei, risca să fie trântit de maşină, ţâşnind aşa brusc dintre arbori. Era atât de mic încât şoferul putea să nici nu-l vadă. Rachel făcu un efort disperat ca să-l ajungă, urlând speriată:

- Nicky, opreşte-te imediat!

încerca să aibă o voce autoritară, dar era în zadar. Gâfâia şi abia reuşea să pronunţe cuvintele.

- Nicky, aşteaptă-mă, Nicky!

El ajunse în dreptul copacilor cu câteva secunde înaintea ei. Rachel lansă un ultim avertisment disperat şi închise ochii. Când îi redeschise, scoase un oftat de uşurare. Maşina se oprise la câţiva metri de copil.

Dar Rachel alunecă pe iarba udă. îşi pierduse echilibrul şi nu reuşise să se redreseze. Nu era rănită, pământul fiind prea moale pentru asta, dar colanţii ei erau făcuţi praf şi genunchii plini de noroi. Se murdărise şi pe mâini încercând să nu se întindă cât era de lungă.

Şi demnitatea îi fusese ştirbită.

Rachel simţi că se înroşeşte când portiera maşinii se deschise şi şoferul se repezi în ajutorul ei.

- V-aţi rănit?

O ajută să se ridice. Avea nişte mâini foarte puternice şi Rachel fu surprinsă să-i simtă braţul înconjurându-i talia. Bărbatul o privea cu un aer îngrijorat.

- Nu, nu, n-am păţit nimic!

încercă în zadar să-şi cureţe palmele şi genunchii, apoi îl privi pe Nicky, care stătea alături de noul venit cu un surâs de satisfacţie pe chip.

- Nicky! începu ea.

Şoferul maşinii o întrerupse.

- A fugit în întâmpinarea mea. îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar întotdeauna mă pândeşte când ştie că trebuie să sosesc.

Vocea lui era extrem de plăcută, având un uşor accent străin. Rachel îl studie, curioasă. Semăna foarte bine cu Neil Brett, dar era mai frumos şi tenul deschis la culoare se potrivea mai bine cu părul lui blond şi ochii albaştri.

- Sunteţi...

- Lars Bergen, spuse el înclinându-şi capul pentru a o saluta, un surâs larg dezvelindu-i dantura frumoasă. Nu cred că am mai avut plăcerea să vă întâlnesc.

- Nu, am venit de curând aici.

Rachel îi întoarse surâsul fără să se gândească, apoi îşi dădu seama că era vorba de un bărbat în puterea vârstei, care era în plus şi periculos de frumos. Şi care

nu avea nici o legătură cu băieţelul pe care-l aşteptase ea... Rachel îi întinse mâna. El o luă fără nici o ezitare şi o păstră într-ale lui mai mult decât ar fi trebuit, după cum consideră Rachel.

- Mă numesc Rachel Carson, domnule, sunt guvernanta lui Nicky.

- Ah!

O studie fără nici o jenă, cu un aer de cunoscător, dar fără insistenţa jenantă pe care o arătase Neil Brett. Apoi îşi înclină din nou capul, într-un fel de salut.

- Deci Neil a găsit în sfârşit pe cineva ca să se ocupe de Nicky! Sunt încântat să aud asta.

- Lars!

Nicky îl trăgea de mânecă pe musafir. Fusese destul ignorat. Lars Bergen se aplecă, îl înşfăcă zdravăn pe băieţel, îl ridică şi-l cocoţă pe umerii lui, fără să-i pese de încălţămintea lui plină de noroi care se freca de costumul elegant de culoare deschisă.

- Nu trebuia să te îndepărtezi de frumoasa ta guvernantă, băiete, sau ţi-ai pierdut orice urmă de bun-simţ?

Nicky izbucni în hohote de râs, privind-o pe Rachel cu nişte ochi strălucitori de plăcere. Şi ea nu avu inima să-l certe aşa cum ar fi trebuit şi o merita din plin.

- M-am temut că nu-l veţi putea evita, îi explică ea, dacă ar fi fost cazul...

Lars Bergen îi zâmbi micuţului său prieten, care părea să se simtă grozav cocoţat pe umerii lui.

- Sunt obişnuit să fugă în întâmpinarea mea. Aşa face întotdeauna.

O mai privi puţin pe Rachel, fără să-şi ascundă curiozitatea, apoi o întrebă:

- Nu v-a spus că mă aşteaptă?

- Nu, a menţionat doar vizita unui oarecare Lars. Pe moment n-am înţeles despre cine era vorba...

Lars zâmbi cu indulgenţă.

- Ah! Copiii ăştia! exclamă el întorcându-se spre maşina lungă, argintie, oprită pe alee.

Rachel îl urmă, neştiind ce să facă altceva. Noroiul de pe genunchi şi mâini o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Probabil că el voia s-o ducă acasă împreună cu Nicky. Ea ar fi preferat să se aranjeze puţin ca să fie mai prezentabilă, dar trebuia să rămână cu Nicky, indiferent de împrejurări.

Lars Bergen deschise portiera şi-l aşeză pe băieţel pe banchetă. Apoi aşteptă ca Rachel să se instaleze alături de micuţul lui protejat.

- Aş fi preferat să merg pe jos... sunt atât de murdară!

- Nu are nici o importanţă. Veniţi cu noi, domnişoară Carson.

Nu era atât de înalt ca Neil Brett, dar era extrem de seducător. El o prinse de cot, îndemnând-o să se urce în maşină. Rachel se instală alături de Nicky. Acesta o privi într-un fel pe care ea îl găsi ciudat la un copil de vârsta lui. Un alt zâmbet al lui Lars o făcu din nou să se înroşească.

El trânti portiera, înconjură maşina, se instală la volan şi demară făcând să mugească motorul, zgomot pe care Nicky, vizibil încântat, se grăbi să-l imite.

Distanţa era mică, dar Rachel avu timp să studieze profilul şoferului şi se întrebă dacă era într-adevăr vărul lui Nicolas. Ca şi cum i-ar fi putut simţi curiozitatea, bărbatul îşi întoarse capul spre ea şi declară zâmbindu-i:

- Poate că ar fi trebuit să mă prezint mai bine, eu sunt vărul lui Neil. Mamele noastre erau surori, de unde şi asemănarea dintre noi.

Rachel îi zâmbi la rândul ei. Lars Bergen îi vorbea amical şi ei i se părea simpatic.

- E adevărat, semănaţi, dar după cum spunea Nicky, sunteţi vărul *lui.*

Bărbatul păru mirat, apoi spuse:

- Deci vă aşteptaţi să mai vedeţi încă un băieţel?

Rachel dădu afirmativ din cap şi începu din nou să râdă. O luminiţă amuzată apăru în ochii lui.

- Sper că nu sunteţi prea dezamăgită, domnişoară Carson!

- Deloc, vă asigur, se grăbi ea să răspundă.

- Având în vedere faptul că Nicky îşi petrece cea mai mare parte a timpului în compania mea când vin la Seaways, presupun că acelaşi lucru e valabil şi pentru dumneavoastră.

Era o perspectivă neaşteptată, dar deloc neplăcută.

- Cred că nu va fi uşor. Nicky a pomenit despre nişte plimbări călare şi eu...

- Lui Neil îi place să-l vadă călărind, îi explică Lars în timp ce oprea maşina, dar fiindcă el nu prea are timp să-l însoţească, Nicky se bucură când ştie că vin aici.

O privi cu un aer întrebător, apoi adăugă:

- Călăriţi, domnişoară Carson?

- Din nefericire, nu.

- Ce păcat!

El coborî din maşină, se îndreptă spre casă cu un pas hotărât şi intră fără să sune. Se părea că venea adeseori aici şi că era bine primit.

- Bună ziua, doamnă Handley!

O salută zâmbind pe menajeră si adăugă:

- Rugaţi-l pe Handley să ducă bagajele în cameră si să bage masina în garaj.

- Bineînţeles, domnule.

Fără să fie sigură de asta, Rachel avu impresia că doamnei Handley nu-i prea plăcea Lars Bergen. Dar nu se putu gândi mai mult la acest subiect, fiindcă Nicky se agăţă de mâna ei trăgând-o după Lars. Asa că fu obligată să-l urmeze.

Intrară în sir indian în sufragerie unde Neil Brett se afla deja, ceea ce o nelinişti. De fapt, în cursul celor două săptămâni pe care le petrecuse la Seaways, acesta nu fusese niciodată prezent la masa de prânz. Asa că mâncase întotdeauna în tête-à-tête cu Nicky. Şi prefera să fie asa, fiindcă prezenţa lui Neil Brett o făcea întotdeauna să nu se simtă în largul ei. Nu înceta nici o clipă s-o studieze cu privirea lui de gheaţă.

Neil Brett se ridică si îsi întâmpină vărul cu o strângere puternică de mână, dar cu o oarecare rezervă după cum i se păru lui Rachel. Apoi o privi cu un aer dezaprobator.

- Vi s-a întâmplat un accident, domnisoară Carson? o întrebă el pe un ton care lăsa să se subînţeleagă că

numai ea putea fi de vină pentru asta.

- Nu, domnule.

începu apoi să-i explice ce se întâmplase, constientă că Lars Bergen o privea cu curiozitate.

- Şi în cele din urmă am căzut în noroi, încheie ea. îmi pare rău, dar ar fi trebuit mai întâi să urc să mă schimb.

- V-aţi rănit?

Această manifestare de interes era atât de neaşteptată din partea patronului ei, încât Rachel rămase câteva clipe fără glas. Dar cum tăcerea ei părea să-l irite, se grăbi să-i răspundă:

- Nu, deloc. Mi-ar plăcea doar să mă pot spăla înainte de masă.

îşi feri ochii, incapabilă să-i mai susţină privirea critică şi adăugă, cu respiraţia tăiată.

- Vă rog să mă scuzaţi.

- Luaţi-l cu dumneavoastră, repetă el silabisind, ca şi cum ea era prea proastă să înţeleagă.

Rachel roşi din cauza acestui afront, dar se mulţumi să spună:

- Desigur, domnule, cum doriţi.

Dar bineînţeles că Nicky nu voia să se despartă atât de repede de prietenul lui mai mare. Se agăţă de el strigând.

- Nu, eu vreau să rămân! Vreau să rămân cu Lars!

Neil se adresă nepotului său pe un ton care nu admitea replică:

- O să te duci cu domnişoara Carson şi n-o să te întorci aici decât după ce îţi speli încălţămintea şi o să

te piepteni. Şi nu uita să te speli pe mâini. Pleacă, n-o face să aştepte pe guvernanta ta!

- Neil...

- Ascultă, fără să-mi mai discuţi ordinele! spuse Neil Brett pe un ton ferm dar calm, dacă nu, o să mănânci fără noi, în camera ta!

O privea pe Rachel ca şi cum se aştepta ca ea să-i confirme ordinele.

- Vă rog, domnişoară Carson!

Ea îl luă pe Nicky de mână şi vru să-l scoată din încăpere, nedorind ca el să facă vreo scenă.

- Vino, Nicky, îi spuse ea cu toată blândeţea şi drăgălăşenia de care era capabilă, să mergem sus amândoi să ne spălăm şi să ne pregătim pentru masa de prânz.

Nicky era gata să izbucnească în plâns. Mai aruncă o privire în direcţia unchiului său şi înţelese că n-are nici o şansă de scăpare.

- Haide, băiatul meu, vino cu mine sus!

Era prea ocupată să-l convingă pe Nicky să urce cu ea fără să mai provoace discuţii, ca să mai remarce strălucirea furioasă din ochii lui Neil Brett. Acesta repetă:

- Urcă imediat, Nicky!

Băieţelul, după ce mai privi o dată chipul sever al unchiului său, ascultă fără să mai discute şi părăsi încăperea. Rachel se pregătea să-l urmeze când mâna lui Neil Brett o apucă de braţ.

- Domnişoară Carson, rosti el cu o voce dură după ce Nicky se îndepărtase îndeajuns ca să nu-l mai poată

auzi, vă rog să nu-i mai spuneţi aşa.

- Nu vă înţeleg.

Bărbatul se încruntă.

- I-aţi spus „băiatul meu“. Prefer să nu se mai repete.

Rachel se înroşi şi-l privi indignată. Nu spusese nimic extraordinar şi se revolta împotriva acestei pretenţii care i se părea absurdă.

- Dar nu are nici un sens, replică ea cu o voce pe care şi-o dorea fermă. Mi se pare normal, în situaţia de faţă, să-i spun astfel.

- Numai că se întâmplă că mama lui îi spunea aşa, o întrerupse el brusc. Şi nu mai vreau să aud aceste cuvinte. M-am făcut bine înţeles?

Rachel îşi dădu seama că Lars Bergen îi observa din partea opusă a încăperii, dar nu putea să le audă discuţia. Rachel căuta cuvinte să se explice. Nicky nu reacţionase în nici un fel când ea îi spusese aşa, dar alta era părerea unchiului său. Se întrebă, pentru a câta oară, ce mister înconjura moartea mamei lui Nicky, care ar fi putut justifica o reacţie atât de deplasată din partea lui Neil Brett.

Rachel renunţă să se explice şi se mulţumi să spună:

- îmi pare rău, domnule, dar nu puteam şti...

- Ei bine, acum ştiţi! o întrerupse el cu asprime. Şi sper că o să vă reamintiţi de asta, domnişoară Carson.

Rachel consideră răbufnirea lui ca nejustificată. Nu făcuse nimic aşa de îngrozitor şi Nicky nu păruse deloc afectat. Deşi se hotărâse mai de mult să nu-l mai

contrazică pe Neil Brett, nu se putu abţine să nu replice:

- Nicky n-a părut deranjat de faptul că i-am spus „băiatul meu“. Poate că...

- Nu este singurul în cauză! şuieră el scos din fire. Şi nu am deloc intenţia să discut cu dumneavoastră despre motivele hotărârilor mele, indiferent dacă asta vă convine sau nu, domnişoară Carson. Tot ce vă cer este să faceţi ceea ce vi se spune!

- La fel ca Nicky, nu-i aşa?

Dar îşi dădu seama că mersese prea departe. Neil Brett o strângea atât de tare de braţ încât începuse s-o doară. Se aştepta s-o concedieze pe loc, dar, după câteva secunde de tăcere ameninţătoare, îi dădu drumul şi-i făcu semn să se retragă.

- Aţi face mai bine să vă aranjaţi pentru masă, o sfătui el pe un ton posomorât.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre celălalt colţ al încăperii, fără s-o mai bage în seamă. Rachel îl urmări din priviri câteva clipe, mirată că nu reacţionase mai violent la ultima ei ieşire. Remarcând că Lars Bergen o privea cu o curiozitate amestecată cu îngrijorare, ieşi şi urcă în camera ei.

Probabil că îşi pierduse orice urmă de bun-simţ ca să se opună patronului ei aşa cum o făcuse, dar nu se putuse stăpâni. Cel mai extraordinar lucru era că scăpase cu faţa curată, fără să provoace o catastrofă iremediabilă.

După ce îşi scoase haina, îşi masă braţul. O mai durea încă locul unde Neil Brett o strânsese cu atâta

violenţă. Bărbatul ăsta era o enigmă în plus în casa asta misterioasă. Şi simţea o nevoie irezistibilă de a se apropia de el pentru a-l înţelege mai bine.

Capitolul 3

Nicky era atât de grăbit să ajungă la grajd, încât începu să alerge în faţa lui Rachel. Părea atât de fragil în pulovăr şi pantalonii lungi băgaţi în cizmele scurte de călărie. Rachel nu l-ar fi lăsat pentru nimic în lume să călărească, dar nu ea era cea care trebuia să hotărască asta. Habar nu avea ce însemna acest sport, dar crezuse întotdeauna că e un mijloc periculos de a petrece timpul.

Bomba - genul de cască pe care-l poartă călăreţii - diminua riscurile în caz de cădere, dar, dacă Nicky va cădea, risca să se rănească. Deşi mic, poneiul lui Nicky i se părea prea mare pentru el. Din contră, Neil Brett era fericit că nepotul lui are ocazia să călărească. îl încuraja chiar, atunci când Lars se afla aici ca să-l supravegheze. Dar asta n-o împiedica pe Rachel să fie îngrijorată, deşi Lars, pe care-l cunoştea acum de două zile, i se părea demn de încredere.

Drumul îngust care ducea spre grajd prin spatele casei era mărginit de ulmi desfrunziţi care se desenau pe cenuşiul cerului de iarnă... Pământul era încă desfundat, după o noapte ploioasă, şi frunzele umede, răspândite de vânt pe pământ, înmiresmau aerul cu parfumul lor. Obrajii lui Rachel erau roşii, deşi vântul slăbise din intensitate. Se felicita că îşi pusese un mantou gros peste rochia de lână şi cizmele îi protejau bine picioarele.

Grajdul era compus din trei boxe, toate ocupate. Doi amăsari cu coama bogată ocupau locurile din fund. Vigurosul ponei galez care-i aparţinea lui Nicky era

plasat în apropierea uşii.

Neil Brett şi vărul lui ştiau amândoi să călărească, dar primul, prea ocupat de administrarea domeniului, nu prea avea timp de consacrat echitaţiei. în cele două săptămâni de când era ea aici nu călărise decât o singură dată în tovărăşia lui Nicky. Rachel se întreba dacă se întâmpla vreodată ca cei doi veri să călărească împreună.

Ajungând în apropierea grajdului, regăsi acel miros înţepător care o frapase când îl însoţise pe Nicky aici de două ori, o dată împreună cu Neil şi în ajun, cu Lars. Ezită o clipă înainte să se apropie de poartă.

Din prag, îl văzu pe Nicky învârtindu-se în jurul vărului său şi bombardându-l cu tot felul de întrebări şi se miră de răbdarea de care dădea dovadă Lars în privinţa copilului. De fapt, cei doi bărbaţi tolerau flecăreala neîncetată a băieţelului şi nu-l repezeau aproape niciodată, ceea ce o surprindea pe Rachel, mai ales din partea lui Neil Brett.

Chipul lui Lars se lumină când o zări pe Rachel şi brusc, ea se simţi fericită, ca şi cum apăruse soarele. îl mai întâlnise o dată astăzi pe Lars la micul dejun, dar abia reuşiseră să schimbe câteva cuvinte, fiindcă Nick îi solicita întreaga atenţie în timpul mesei.

- Bună ziua încă o dată, domnişoară Carson, spuse Lars salutând-o, îmi pare rău că nu puteţi veni cu noi.

îl ajută pe Neil să urce în şa, verificând înălţimea scărilor şi asigurându-se că ţinea bine frâiele în mâini. Rachel îl privea cu îngrijorare pe băieţel care căuta

poziţia cea mai comodă.

- Şi mie îmi pare rău că nu vă pot însoţi.

Rachel nu-şi putu reţine un strigăt de spaimă când Nick dădu pinteni poneiului. Nu avu decât timpul necesar de a se pune la adăpost ca să-l lase să treacă.

Lars înţelese că lui Rachel nu-i era frică pentru ea ci pentru copil.

- Nu vă faceţi griji, nu e nici un pericol. Nick e un călăreţ excelent pentru vârsta lui, Neil l-a învăţat chiar el.

Rachel fusese convinsă că Nicky învăţase să călărească împreună cu Lars.

- Vreţi să spuneţi că unchiul lui, Neil, i-a fost profesor?

- Exact! Dacă Nicky ar fi trebuit să mă aştepte pe mine care vin rar şi stau puţin, n-ar fi devenit niciodată un bun călăreţ.

Fără să pară câtuşi de puţin îngrijorat, privi poneiul îndepărtându-se. Cu un braţ sprijinit de peretele despărţitor dintre boxe, părea că se simte în largul lui. Un bărbat foarte seducător, extrem de sigur pe el, gândi Rachel.

- Chiar nu vreţi să veniţi cu noi?

Lars zâmbi maliţios când ea clătină cap.

- Am fi, sau mai degrabă aş fi foarte fericit dacă ne-aţi ţine companie. îmi pare rău că vă părăsim aici.

Rachel îşi concentră atenţia asupra lui Nicky care se învârtea prin curte cu poneiul lui. Evita să-l privească pe Lars Bergen care se apropiase de ea. înţelesese foarte bine ce încerca el să insinueze, nu numai din cauza

cuvintelor folosite ci şi după felul în care le pronunţase, pe un ton aproape confidenţial.

- Sunt sigură că Nicky este în perfectă siguranţă cu dumneavoastră. Dacă domnul Brett are suficientă încredere să vi-l încredinţeze, nu văd de ce n-ar fi acelaşi lucru şi pentru mine, domnule Bergen.

El întinse mâna şi mângâie cu degetul buclele lui Rachel. Tânăra simţi un fior plăcut pe şira spinării.

- Totuşi aş prefera să fiu în compania unei tinere atât de frumoase, spuse el coborând şi mai mult vocea. Şi te rog, spune-mi Lars, fiindcă asta îmi va permite să-ţi spun Rachel, aşa cum îmi doresc. De acord?

Ea dădu din cap, prea emoţionată ca să vorbească. Inima îi bătea nebuneşte şi nu îndrăznea să-l privească, de teamă să nu-şi trădeze tulburarea. Nu-l cunoştea decât de două zile, dar o atrăgea irezistibil. Probabil fiindcă era mai galant decât vărul lui, îşi spuse ea gândindu-se la Neil Brett.

Ce o să creadă acesta? Va remarca intimitatea care se stabilea atât de repede între Lars şi ea. Şi nu voia să rişte să-i provoace mânia. De aceea, în loc să-l privească pe Lars şi să-l încurajeze precum spera, ea îl urmărea din priviri pe Nicky. Şi răspunse pe un ton pe care-l spera detaşat:

- N-am nici o obiecţie să-mi spui pe nume, dacă crezi că asta nu-l va deranja pe domnul Brett.

- Neil?

Ştia, chiar fără să se uite la el, că Lars părea mirat.

- De ce l-ar deranja, Rachel?

Tânăra râse puţin încurcată.

- în primul rând, nu te cunosc decât de două zile. Pe urmă, faci parte din familia patronului meu. Domnul Brett ar putea crede că...

- Rachel! o întrerupse el.

O luă de braţ ca s-o determine să se întoarcă spre el, cu un gest extraordinar de blând. O privea cu un aer tandru dar şi ironic în acelaşi timp. Se întrebă dacă el n-o considera cumva prea demodată.

- Ceea ce fac eu nu-l priveşte pe Neil, spuse el liniştit. El are viaţa lui şi eu pe a mea. Părerile noastre diferă câteodată, dar în general ne înţelegem bine. Şi dacă eu doresc să devin... prietenul unei femei frumoase, cu ce drept s-ar putea opune el?

- Probabil că ai dreptate.

Privirile lor se încrucişară şi ea zâmbi cu un aer complice. Lars ezitase înainte de a pronunţa cuvântul „prieten“. Şi ea înţelesese prea bine că el avea în minte un lucru mult mai intim, ceea ce nu-i displăcea deloc.

- Mai există şi vreun alt motiv în afară de Nicky, care ar putea explica prezenţa ta aici, Rachel?

Ea se întoarse spre el, cu obrajii în flăcări. Lars mergea prea departe cu aluziile lui.

- Nici unul, bineînţeles, răspunse ea pe un ton indignat. Drept cine mă iei?

Lars zâmbi clătinând din cap şi încercă s-o calmeze.

- Te rog să nu te superi, spuse el cu o voce blândă. Doar nu-ţi închipui că vărul meu o fi vreun sfânt, nu-i aşa, Rachel?

Pulsul tinerei se acceleră în mod inexplicabil. Nu ştia

ce să creadă despre gustul lui Neil Brett în privinţa femeilor.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, şi mai ales nu în ceea ce mă priveşte, replică ea în cele din urmă.

- Nu fi supărată pe mine, Rachel!

Nu voia s-o contrarieze şi o privea oarecum îngrijorat.

- Eşti încântătoare şi nu trebuie să-ţi pese de reacţia lui Neil când va afla că doresc... să te cunosc mai bine.

De data asta, ezitarea nu mai lăsa nici o îndoială asupra intenţiilor lui. Rachel nu se putu împiedica să roşească încă o dată.

- Vreau doar să evit orice problemă, îi explică ea. Dacă domnul Brett hotărăşte că eu nu mai trebuie să mă ocup de Nicky...

îşi îndreptă privirea spre băieţelul care se învârtea prin curte şi începea să devină nerăbdător.

- îmi place aici, încheie ea.

Lars o prinse de bărbie pentru a o obliga să-l privească.

- Bineînţeles că îţi place aici, înţeleg! Şi vei mai rămâne încă mult timp guvernanta lui Nicky.

Coborând tonul, adăugă:

- Ai transformat locul ăsta trist, frumoasă Rachel. Acum e mai interesant şi mai atrăgător decât înainte. îţi dai seama că n-aş face nimic ca situaţia actuală să se schimbe!

Rachel credea că nu va mai putea rezista. Când el îi mângâie uşor obrazul, punându-şi cealaltă mână pe umărul ei, simţi un fior plăcut prin tot corpul.

- Seaways este un loc minunat, spuse ea inexpresiv. Şi nu e deloc trist, cel puţin nu în interiorul casei.

- Fiindcă eşti tu aici.

Lars se aplecă spre ea ca s-o sărute. Rachel se întreba cum să reacţioneze, când în grajd se făcu aproape întuneric. Cineva stătea în cadrul uşii, împiedicând lumina să mai intre şi observând scena. Era Neil Brett. Trecu apoi pe lângă ei, adresându-le o privire dură. Rachel tremura şi nu reuşea să-şi regăsească ritmul normal al respiraţiei.

Neil se întoarse, desprinse o şa agăţată de un cârlig din perete şi se duse în ultima boxă. Rachel îndepărtă mâna lui Lars şi puse o oarecare distanţă între ei.

- Ai face mai bine să te duci la Nicky, îl sfătui ea în şoaptă pe Lars, a început să-şi piardă răbdarea.

Nicky se apropiase şi el de ei. Cu o voce ascuţită îl rugă pe unchiul lui să vină să se plimbe împreună. Dar de data asta, Neil Brett nu-l băgă în seamă pe copil. El se întoarse spre Rachel şi-i spuse cu o voce rece:

- Nu e nevoie să vorbiţi în şoaptă, domnişoară Carson.

Roşind, ea încercă să se explice:

- Nu mi-am dat seama. îi sugerasem doar domnului Bergen să se ducă după Nicky înainte ca el să-şi piardă răbdarea.

Neil Brett îşi îndreptă privirea spre Lars care întoarse imediat capul. Rachel se uita jenată când la unul, când la celălalt.

- Lars, dacă preferi, pot să merg eu cu Nicky, în cazul că ai altceva mai bun de făcut.

Subînţelesul era clar. Lars vorbi la rândul lui, aruncându-i o privire încurcată lui Rachel.

- Nu e nevoie, mulţumesc. Schimbam doar câteva vorbe cu Rachel înainte de plecare.

Ca pentru a-i arăta că are dreptul, îşi sprijini braţul de peretele despărţitor din spatele lui Rachel, gest care sublinia noua lor intimitate.

Atitudinea lui şi faptul că folosise prenumele domnişoarei Carson nu-i scăpaseră lui Neil. O privi încruntându-se, înainte de a se adresa vărului său:

- Da, îmi dau seama.

Tonul lui îi displăcu lui Lars care, cu obrajii în flăcări şi cu ochii scânteind de mânie, replică sec:

- Nu văd ce m-ar putea împiedia să vorbesc cu Rachel dacă aşa am chef.

- Bineînţeles, Lars, vorbeşte-i când doreşti. Dar e neapărat nevoie ca întâlnirile voastre să aibă loc aici, în grajd, sub ochii lui Nicky?

Această simplă frază avea în mod sigur un sens ascuns, fiindcă frumosul chip al lui Lars se crispă, trădându-i nemulţumirea. Ca şi cum simţise tensiunea dintre unchiul lui şi vărul acestuia, Nick intră în grajd, îl privi întâi pe unul apoi pe celălalt şi în cele din urmă pe Rachel care nu se mişcase din loc şi se afla tot lângă Lars. Ca şi cum era pus dintr-o dată în faţa unei scene familiare, Nicky clipi şi clătină din cap. Trase de hăţuri ca să scape de cei mari şi-şi îndemnă cu o voce stridentă poneiul să iasă mai repede din grajd.

Lars îl urmări din priviri pe băieţel, apoi îşi umezi buzele şi întrebă neliniştit:

- Doar nu-ţi imaginezi că îşi aminteşte?

Neil îl întrerupse cu un mormăit dispreţuitor.

- Bineînţeles că îşi aminteşte. N-ai văzut adineaori?

O întreagă gamă de expresii trecu pe chipul seducător al lui Lars în timp ce îl privea pe Nicky galopând prin curte, apoi ridică din umeri.

- Nu m-am gândit la asta.

- Mi se pare evident, comentă Nicky cu asprime. Având în vedere împrejurările, prefer s-o întâlneşti în altă parte pe domnişoara Carson, măcar când e Nicky prin preajmă. Sunt sigur că îmi înţelegi motivele.

Rachel crezu pentru o clipă că Lars o să fie de acord fără să mai spună nimic şi că incidentul va fi astfel închis. Dar se înşela. Lars îi aruncă vărului său o privire provocatoare şi-i spuse pe un ton dur:

- Nu te poţi împiedica să te gândeşti la Lynn!

- Dar tu, tu poţi?

Lars rămase tăcut, privindu-l ca şi cum ştia că orice discuţie este inutilă. Apoi scutură din cap, ca pentru a-şi alunga un gând neplăcut. Cu o expresie posomorâtă, ieşi din grajd fără să-i mai arunce nici o privire lui Rachel şi sări în şa.

- Nicky! strigă el nerăbdător.

Copilul se întoarse şi-l întrebă pe unchiul lui dacă nu venea cu ei. Neil Brett îi făcu semn că nu şi începu să-şi înşeueze calul, ignorând-o complet pe Rachel.

*
* *

Nu numai furia îl făcea să aibă chipul atât de crispat, gândea Rachel privindu-l cu ochii pe jumătate închişi pe Neil Brett, ci o emoţie mult mai profundă. Nu-i cunoştea

cauza, dar remarcase că menţionarea numelui de Lynn îl tulburase. Indiferent cine era această femeie, era evident că ea produsese o puternică impresie asupra celor doi bărbaţi.

Lars spusese că vărul lui nu este un sfânt. Această misterioasă Lynn era oare obiectul unei rivalităţi în dragoste între cei doi? Rachel nu-l prea vedea pe Neil Brett în rolul de amorez gelos, dar această idee îi deschidea alte orizonturi.

Lars Bergen era un băiat frumos, plin de farmec, dar Neil Brett era fascinant. Era mai matur, din el emana o senzualitate sălbatică la care nu rămânea deloc insensibilă. Dacă se va gândi prea mult la el, acest lucru ar putea deveni periculos pentru ea. îi aruncă o ultimă privire şi se decise să se întoarcă în casă. Ar fi fost de mirare să-i observe plecarea, fiindcă o ignorase complet de când plecaseră Lars şi Nicky.

Nici nu făcuse trei paşi în direcţia porţii, când el o strigă. Rachel se întoarse stupefiată. Neil o privea fix, impasibil, din fundul grajdului. După mai multe momente de tăcere apăsătoare, el o întrebă:

- Vi se pare seducător Lars, nu-i aşa?

întrebarea lui o făcu să roşească. Inima îi bătea mai repede şi prima ei reacţie fu de a riposta că asta nu-l priveşte câtuşi de puţin. Dar apoi se gândi că el are fără îndoială un motiv anume ca să se arate indiscret. Dădu din cap şi-şi căută cuvintele, grijulie să nu creeze o impresie greşită.

- Cred că domnul Bergen are mult farmec, rosti ea în cele din urmă articulând cu grijă fiecare cuvânt.

El ridică din sprâncene, părăsi boxa şi veni lângă ea, aproape în acelaşi loc pe care-l ocupase Lars în urmă cu câteva minute. La fel cum făcuse şi acesta, întinse un braţ şi se sprijini de peretele despărţitor dintre cele două boxe. O privea atent, cu un aer plin de răceală. Ar fi fost bine să-şi poată controla bătăile inimii, dar Neil Brett era atât de aproape de ea încât îi venea foarte greu să-şi stăpânească emoţia.

- De acum înainte nu vă veţi mai întâlni în acest grajd, aşa cum aţi făcut-o astăzi, declară el cu o autoritate ce excludea orice contrazicere.

- Am dedus din remarcile pe care le-aţi adresat domnului Bergen că aveţi un motiv anume să-mi cereţi asta.

El o întrerupse, fierbând de nerăbdare.

- Nu vă cer asta, domnişoară Carson, ci vă ordon! N-o să vă stabiliţi aici întâlnirile, mai ales când sunteţi împreună cu Nicky. Am fost suficient de clar?

Cuprinsă de o mulţime de sentimente contradictorii, Rachel se străduia să-şi regăsească echilibrul emoţional. încercă să-i explice, cu o voce voalată încă de emoţie.

- Aş vrea numai să vă confirm că schimbam doar câteva cuvinte cu domnul Bergen, aşa cum v-a spus şi el. Nu era vorba despre o întâlnire şi există puţine şanse ca asta să se întâmple pe viitor, mai ales dacă vă opuneţi atât de... vehement!

îl privi o clipă printre genele lungi şi nu putu rezista plăcerii de a adăuga:

- De altfel, l-am prevenit pe Lars că veţi reacţiona

astfel.

Neil Brett îşi închise pe jumătate ochii albaştri şi o privi
îndelung, cu atenţie. Rachel se întrebă dacă provocarea ei îl luase pe nepregătite.

- I-aţi spus lui Lars că voi avea obiecţii?

Rachel se simţea atât de încordată încât îi venea greu şi să respire.

- I-am spus că probabil nu v-ar plăcea să intru în relaţii prea... amicale cu un membru al familiei dumneavoastră.

Rachel tresări când el îşi trase brusc braţul şi-şi băgă mâna în buzunar. Părea ameninţător, aşa cum stătea cu picioarele puţin îndepărtate, cu o luminiţă dansând în privirea în care nu mai era sigură că zăreşte mânia.

- Deci, mă luaţi drept un snob!

Rachel făcu un semn vag din cap. Dacă nu ştia să-şi ţină gura şi-l mai enerva în halul ăsta, în mod sigur îşi va pierde postul. Această perspectivă îi displăcea din mai multe motive şi o făcu să fie prudentă.

- N-am spus că sunteţi snob. Voiam doar să zic că... nu vedeţi lucrurile la fel ca Lars.

- E posibil.

Vocea lui Neil Brett avea o intonaţie aspră şi ea ezită să-i susţină privirea.

- Să nu vă înşelaţi asupra cauzelor interesului meu, continuă el înainte ca ea să fi avut timpul să mai plaseze vreun cuvânt. Aventurile lui Lars mă lasă rece atât timp cât ele nu-l implică în vreun fel pe Nicky.

Fiindcă n-aş putea tolera aşa ceva!

- Nu e vorba de o aventură şi nu aveţi dreptul să faceţi o astfel de aluzie.

îi venea să plângă, dar reuşi să se stăpânească. Era convinsă că nimic n-ar putea trezi mai mult dispreţul lui Neil Brett decât o manifestare de slăbiciune. Ar fi vrut să-l facă să înţeleagă că între ea şi Lars nu era decât un flirt lipsit de importanţă, cel puţin până acum.

- Nu mă intersează asta, declară el cu răceală. Nu mă preocupă decât Nicky.

- Şi pe mine la fel!

Neil Brett o privi un moment, apoi clătină din cap.

- Mă cam îndoiesc. O tânără atât de atrăgătoare ca dumneavoastră nu şi-ar îndrepta întreaga atenţie spre un copil străin când are lângă ea un bărbat ca Lars s-o curteze.

- Nu-i adevărat! negă ea, cu răsuflarea tăiată.

Dar îşi dădea seama că spusele ei sunau fals. Era adevărat că nu-l lăsase până acum pe Lars Bergen s-o distrag' de la îndatoririle ei faţă de Nicky, dar trebuia totuşi să admită, deşi nu-i convenea, că această posibilitate exista.

Neil o studia cu un ochi critic, de cunoscător, şi Rachel era conştientă că se făcuse stacojie la faţă. Era evident că nu acorda nici o importanţă protestelor ei. Un zâmbet un pic sardonic îi animă faţa când îi spuse:

- Ştiind că Lars va veni într-o bună zi, aş fi făcut mai bine să ţin cont de ceea ce mi-aţi povestit la prima noastră întâlnire şi să vă răspund că nu sunteţi

persoana convenabilă.

Ochii lui Rachel străluceau de indignare. Lars îi spusese fără echivoc că vărul lui nu era un sfânt şi acesta lăsa acum să se înţeleagă că singura distracţie masculină pe care şi-o putea oferi era Lars. îşi promisese să nu se mai enerveze şi să n-o mai ia gura pe dinainte, dar Neil Brett mersese prea departe de data asta. Nu se putu împiedica să nu-i replice:

- Iar dumneavoastră faceţi pe sfântul!

Rachel îşi muşcă buzele când îl văzu că se încordează. Inima îi bătea nebuneşte şi parcă nici nu mai era în stare să judece limpede. Din acest bărbat puternic emana o asemenea virilitate şi stătea atât de aproape de ea încât simţea că o cuprinde ameţeala. Neil Brett o privi astfel încât ea începu să tremure.

- Ce înţelegeţi exact prin asta, domnişoară Carson?

îngrozitor de încurcată, Rachel nu răspunse nimic, de teamă
să nu înveninеze şi mai mult situaţia. După câteva clipe, el îi spuse batjocoritor:

- Aveţi vreun motiv să vă plângeţi de comportarea mea?

- Nu, şopti ea, absolut deloc!

- Remarca se bazează deci pe ceva ce a lăsat Lars să se subînţeleagă.

- Nu! strigă ea imediat.

Văzu după figura lui că n-o crede.

- El a... Lars a zis doar că nu sunteţi un sfânt.

Un surâs apăru la colţul gurii lui Neil care o întrebă:

- Şi credeţi că sunt?

Rachel îşi dădu seama că, maşinal, clătinase din cap.

- Domnule Brett... începu ea.

Dar el n-o lăsă să continue şi spuse cu o luminiţă amuzată în priviri:

- Vreţi o dovadă?

Apoi râse şi schiţă o mişcare care o făcu să tresară.

- Aţi face mai bine să vă întoarceţi în casă, o sfătui el.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndreptă spre fundul grajdului.

Rachel se simţea descumpănită de răspunsul lui. Tremura ca o frunză, îşi simţea genunchii moi şi se întreba dacă va reuşi să ajungă până în casă. Dar în loc să plece, se luă după el şi-i zise dintr-o suflare:

- îmi pare rău, n-am vrut să fiu...

- Provocatoare? îi sugeră el privind-o peste umăr.

Rachel dădu din cap şi nu fu în stare decât să se repete:

- îmi pare rău.

Chipul lui Neil Brett era în parte ascuns de o suviţă de păr blond, dar ea putu remarca totuşi că zâmbea când îi spuse:

- O să aveţi de ce, dacă nu vă întoarceţi imediat în casă.

Apoi continuă să-şi înşeueze calul fără să-i mai acorde nici o

atenţie. Rachel îi privi o clipă spatele musculos, sperând că se va întoarce din nou cu faţa la ea. Apoi, adunându-şi tot curajul, ieşi din grajd. Inima îi bătea atât de tare

încât abia putea merge.

După puţin timp, îl auzi părăsind grajdul şi se opri să-i privească silueta puternică şi arogantă. O luase la trap pe drumul pe care dispăruseră Lars şi Nicky. Rachel îşi reluă oftând drumul spre casă.

Capitolul 4

Şi astăzi Lars îl luase pe Nicky la o plimbare călare. Aşa că Rachel nu avea nici o ocupaţie. De mai multe ori în timpul săptămânii precedente regretase că nu ştie să călărească. Asta o împiedica să-i însoţească pe cei doi călăreţi, aşa cum şi-ar fi dorit. Dacă Lars ar fi vrut să-i dea lecţii de călărie, Neil n-ar fi fost probabil de acord, fiindcă el îi plătea salariul şi caii îi aparţineau.

Aşa că hotărî să se plimbe ca să-şi omoare timpul. Fără să-şi fixeze o ţintă precisă, se îndreptă instinctiv spre mare. Pentru că Nicky nu era cu ea, nu încălca ordinele primite. Pe drum, marea se găsea la o distanţă de vreo trei kilometri, dar tăind peste câmp, aşa cum obişnuia să facă, era mult mai aproape. Se simţi nespus de încântată când sări peste o bancă de lemn şi ajunse repede pe o faleză. Era frig în această perioadă a anului, dar vântul care sufla în rafale era încărcat de un miros iodat care-i reamintea de vacanţele din copilărie. Urmări uimită zborul graţios al pescăruşilor pe deasupra apei cenuşii.

Plăcerea ei era şi mai mare, fiindcă plimbarea avea gustul fructului oprit. Rămase un moment nemişcată, bucurându-se de impresia libertăţii regăsite.

Chipul i se înroşise sub muşcătura vântului îngheţat care făcea să zboare cele câteva şuviţe negre scăpate de sub căciuliţa de lână roşie. Era îmbrăcată cu lucruri călduroase şi se simţea protejată, în ciuda frigului pătrunzător. îşi ridică şi gulerul de blană înainte de a-şi relua plimbarea.

Marea era rece şi valurile se spărgeau de mal,

stropii de apă transformându-se într-un fel de ceaţă. Rachel, care nu văzuse niciodată până acum marea iarna, era transportată de acest spectacol cu totul nou pentru ea. Şi se simţi irezistibil atrasă spre mal.

Faleza, aproape verticală, părea impracticabilă, dar i se păru că zăreşte ea mai încolo un loc care i-ar putea permite să coboare până pe plajă. Nimic n-o obliga să se întoarcă repede acasă. Putea chiar să-şi permită să fie puţin în întârziere faţă de programul stabilit, fiindcă ştia din experienţă că Lars va fi extrem de bucuros să se ocupe de Nicky ceva mai mult decât fusese prevăzut.

în ajun plouase ore întregi, ceea ce făcuse solul extrem de alunecos. Rachel trebui să-şi întrerupă de mai multe ori coborârea pentru a-şi alege cu grijă punctele de sprijin. Poate că era puţin cam imprudentă aventurându-se astfel pe un teren necunoscut, mai ales în plină iarnă, dar spectacolul care se etala în faţa ochilor ei era atât de frumos încât hotărî să-şi continue coborârea, mai ales că nu mai văzuse de atâta timp marea. Ştiind că Nicky era pe mâini bune, putea să se bucure de această clipă, fără să-şi facă probleme.

Plaja era mai îngustă decât îşi închipuise ea, avea doar câţiva metri. Dar era suficient pentru a face o mică plimbare pe mal înainte de a urca din nou prin locul pe unde coborâse. Fericită, Rachel îşi înfundă mâinile înmănuşate în buzunare şi o porni cu un pas vioi. Se hotărâse să meargă până în locul unde faleza începea să se arcuiască, formând un golf. Avea destul timp să se ducă şi să se întoarcă, înainte de a fi obligată să ajungă acasă pentru a se ocupa de Nicky.

Zgomotul mării şi al vântului era asurzitor. Din când în când se auzeau strigătele pescăruşilor. Rachel îşi închipuia că se află într-o altă lume şi-i plăcea la nebunie această plimbare de una singură. Falezele înalte ascundeau lumea civilizată, formând un zid imens care reflecta mugetul valurilor.

Se gândi atunci la mama lui Nicky care se înecase pe undeva pe această coastă. Dar cuprinsă de satisfacţia intensă de a trăi şi a se bucura de tot ce-i putea oferi această lume, alungă orice gând trist şi-şi continuă plimbarea. Mersul o încălzise şi se simţea bine. Dintr-o dată, aruncă o privire spre ceas... nici nu-şi dăduse seama că timpul trecuse atât de repede. Trebuia să se întoarcă acasă fără întârziere fiindcă nu voia să abuzeze de amabilitatea lui Lars şi prefera să se ocupe ea însăşi de Nicky înainte de masa de prânz.

Se întoarse pe acelaşi drum. Acum nu mai trebuia să se lupte cu vântul care, din contră, o împingea în direcţia cea bună. îşi spuse că în aceste condiţii întoarcerea va fi mai rapidă şi că va putea recupera uşor mica întârziere. în timp ce mergea, se uita la valurile care ajungeau aproape până la picioarele ei. Abia atunci înţelese că mareea se inversase.

Urmele pe care le lăsase în nisipul ud doar cu puţin timp în urmă începuseră să fie şterse de apele în creştere şi, brusc, fu conştientă ce însemna asta. încercă să repereze locul pe unde coborâse. îşi dădu seama, că drumul de întoarcere îi era deja tăiat. Nu departe de ea, plaja dispăruse şi valurile veneau să se spargă de baza falezei.

Nivelul apei urca rapid şi înţelese că nu va avea timpul necesar să treacă. Se găsea acum în locul unde plaja era mai lată. O scurtă privire în spatele ei îi revelă faptul că singura falie practicabilă a falezei era cea pe care coborâse.

înţelese că s-a pus prosteşte într-o situaţie periculoasă. Nu se putea lăsa prinsă din urmă de apa în creştere, atât de rece încât în mod sigur s-ar fi ales cu o pneumonie sau chiar şi-ar fi pierdut viaţa dacă nimeni nu-i venea în ajutor. îşi aminti atunci de mama lui Nicky. Gândul că va avea aceeaşi soartă ca ea făcu să-i îngheţe sângele în vene. Ce nesăbuită fusese alegându-şi acest traseu pentru plimbare!

Rachel îşi adună tot curajul pentru stăvili panica care începuse să pună stăpânire pe ea şi fugi de-a lungul fâşiei înguste de nisip care mai era încă practicabilă. Se opri în locul unde apa îi bara drumul. Poate că ar trebui să încerce să treacă, fiindcă apa părea aici mai puţin adâncă, dar nu ştia dacă aşa va fi şi mai încolo.

Nu putea să rişte să ajungă în situaţia de a înota în cizme şi în nişte haine atât de grele pe ea. în schimb, era la fel de periculos să se debaraseze de ele fiindcă vântul de est era rece ca gheaţa. Rachel cântări cu grijă pro şi contra şi alese singura soluţie care părea să aibă şanse de succes; salvarea ei nu se afla decât la o sută de metri; trebuia să treacă însă cu orice preţ înainte ca mareea să urce mai sus.

Clănţănind din dinţi, înainta prin apa învolburată, tresărind de fiecare dată când un val îi trăgea nisipul de sub picioare. Fu gata de mai multe ori să-şi piardă

echilibrul, reuşind însă să nu cadă datorită sprijinului precar oferit de peretele alunecos al falezei. Brusc, un val mai puternic o izbi în faţă ca un bici. Orbită de stropi, alunecă şi se prăbuşi în apa îngheţată. Agăţându-se de o asperitate a falezei, reuşi să nu se lase antrenată în larg.

- Ajutor!

Zgomotul valurilor care se spărgeau de faleză era atât de puternic încât abia îşi auzi propriul strigăt. înţelese că nu avea nici o şansă să fie auzită, dar continuă totuşi, îngrozită, să strige după ajutor. Căutând să-şi regăsească suflul, îşi înghiţea lacrimile amestecate cu apa sărată a mării. în acel moment închise ochii şi începu să se roage.

După un timp care dură cât o eternitate se decise să deschidă ochii şi zări, deasupra capului ei, ceva care putea constitui salvarea ei. Era ca şi cum ruga îi fusese auzită. Peretele vertical nu era atât de neted precum părea la prima vedere şi mai puţin de un metru o despărţea de o cornişă îngustă săpată în peretele calcaros.

Această nesperată şansă îi redădu energia. Reuşi, cu preţul unui imens efort, să se ridice într-o poziţie paralelă cu peretele. îşi şterse ochii care o usturau din cauza apei sărate şi ridică braţele încercând să se agaţe de marginea cornişei. Aproape că reuşise când mareea furioasă o sili să-i dea drumul.

O a doua tentativă eşuă şi atunci îşi spuse că nu va reuşi niciodată. Apa se ridicase până la jumătatea corpului şi marea furioasă o trăgea spre larg. Brusc, un

val mai puternic o ridică şi o proiectă de peretele falezei.

Scoase un strigăt de groază şi crezu că i-a sosit ultima clipă. Totuşi, acest val gigantic care trebuia să însemne sfârşitul fu salvarea ei. Rachel nu era destul de înaltă ca să ajungă la cornişă, dar valul o ridicase îndeajuns ca să se poată agăţa instinctiv de ea cu mâinile înmănuşate.

în timp ce masa de apă înspumată se prăbuşi în spatele ei cu un zgomot asurzitor, ea reuşi să se salte cu ultimele puteri şi se trezi întinsă pe cornişă. Rămase nemişcată câteva clipe, epuizată şi prea speriată pentru a îndrăzni să se mişte. Redevenind treptat conştientă de realitate şi înţelegând ce s-a întâmplat, riscă să arunce o privire în gol. în locul în care, doar cu câteva minute în urmă, se luptase ca să nu fie luată de apă, valurile se spărgeau acum de faleză în asalturi furioase. Se trase cât putu mai departe de marginea cornişei şi se ghemui, strângându-şi picioarele sub ea, sprijinindu-se de perete. Apoi închise ochii şi lăsă lacrimile să i se rostogolească pe obrajii îngheţaţi.

Nu îndrăznea încă să privească adevărul în faţă, dar după un moment îşi dădu seama în ce situaţie dificilă se găsea. Se salvase pe moment, dar nu putea şti cât de sus va urca marea. Poate că minusculul ei refugiu va fi la rândul lui invadat de valuri. Şi atunci va fi pentru ea sfârşitul.

Rachel se uită maşinal la ceas. Printr-un adevărat miracol, ceasul ei funcţiona încă. îşi dădu seama, pentru prima oară, că vor începe să se îngrijoreze de întârziere. Cineva, probabil Lars, va susţine că ea n-ar fi lipsit fără să-i anunţe şi va porni în căutarea ei. Se vor gândi oare

că-i dăduse prin cap să coboare pe mal şi că îşi putuse găsi refugiul pe o mică cornişă a falezei? Orice ar fi însă, gândul că se vor simţi probabil îngrijoraţi de soarta ei o încurajă oarecum.

*
* *

Vântul era din ce în ce mai tăios; Rachel, îngheţată până la oase, tremura în hainele ude. Ora petrecută pe cornişă i se păruse de două ori mai lungă şi-şi pierduse orice speranţă că cineva o va descoperi în refugiul ei. Stătea ghemuită, cu braţele încrucişate pe piept şi cu mâinile îngheţate băgate la subţiori. Frisoanele o zgâlţâiau şi nu putea face nimic să le oprească.

Vântul bătea în rafale urlând, ţipetele pescăruşilor i se păreau acum batjocoritoare şi parcă o călcau pe nervi. Ajunsese să urască aceste păsări care se jucau, fără să le pese de elementele dezlănţuite ale naturii. Un timp plânsese cu lacrimi fierbinţi, lipită de peretele umed al falezei, asurzită de mugetul vântului, de vuietul înfundat al mării furioase, de strigătul neîncetat al pescăruşilor, fără să se mai gândească la mareea care urca mereu şi era pe punctul de a ajunge la refugiul ei.

Brusc, Rachel deschise ochii încercând să se smulgă din toropeala ei. I se păruse că distinge un sunet diferit în mijlocul vacarmului. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce îşi încorda cu disperare auzul. Era aproape sigură că auzise o voce omenească.

- Rachel!

Se ridică greu, înţepenită de frig, şi fu gata să cadă în mare. îşi adună toate forţele pentru a striga la rândul

ei:

- Aici, sunt aici!

Niciodată n-o va putea auzi, gândi ea. Vocea ei era prea slabă pentru a acoperi zgomotul vântului şi al valurilor.

- Rachel!

Nu putea identifica vocea celui care o striga. Dar ce importanţă avea, dacă o căuta? Se aplecă în afară, cu riscul de a-şi pierde echilibrul, pentru ca strigătele să-i fie auzite de cel care se găsea deasupra ei, în vârful falezei. Nu-i venea să creadă că cineva se putuse gândi s-o caute într-un asemenea loc, dar un singur lucru avea importanţă: să strige destul de tare pentru a fi auzită.

- Nu pleca! strigă ea cu o voce care devenise ascuţită din cauza fricii. Sunt aici, jos, pe o cornişă!

- Rachel!

Tonul vocii lui o făcu să înţeleagă că fusese în sfârşit auzită. închise ochii o clipă, ca să-şi tragă sufletul, apoi regăsindu-şi suflul strigă din nou:

- Sunt aici, jos, într-o gaură a falezei!

Zări în sfârşit un cap blond care putea aparţine la fel de bine lui Lars ca şi lui Neil. Dar când umerii largi se profilară pe cerul cenuşiu, ştiu că nu poate fi decât Neil. Un sentiment de uşurare
o cuprinse şi uită de frigul pătrunzător... El stătea culcat pe burtă pe marginea falezei şi o privea în tăcere. După un moment care i se păru interminabil, Neil strigă cu o voce uimitor de clară în mijlocul mugetului mării şi al vântului:

- Stai acolo şi aşteaptă!

îi dădu ordine cu autoritatea lui obişnuită, nepronunţând nici un cuvânt inutil.

- Mă întorc imediat.

- Neil!

Acest strigăt trăda groaza de care se simţise cuprinsă când îl văzuse dispărând. Dar el reapăru imediat. De data asta i se distingeau clar mâinile şi umerii. Dădea impresia unei forţe care o linişti imediat.

- Mă duc să caut o barcă.

Vorbele îi parveneau deformate de vânt, dar ea se simţea nespus de uşurată.

- Fără panică, stai jos şi aşteaptă-mă! Vin să te iau.

Rachel îi făcu un semn pentru a-i arăta că a înţeles. Se clătină însă periculos când el dispăru din nou. Timp de câteva clipe privi locul de unde îi vorbise Neil, apoi îi dădu ascultare. îşi reluă locul, sprijinită de perete, extrem de surprinsă de senzaţia de căldură care-i înviora dintr-o dată corpul îngheţat.

în luna pe care o petrecuse la Seaways, Lars îi spusese pe nume de sute de ori, dar Neil Brett nu folosise niciodată decât expresia formală de domnişoara Carson, chiar dacă Nicky nu era de faţă. Parcă merita să fie pe jumătate înecată, apoi aruncată de un val pe cornişă ca să moară de frig, dacă din asta rezultau nişte relaţii mai puţin încordate cu patronul ei. în ciuda situaţiei dramatice în care se găsea, se trezi zâmbind.

* *

Trecuse mai mult de o jumătate de oră când Rachel,

cuprinsă din nou de disperare, se uită din nou la ceas. îngheţată până la os, se făcuse covrig ca să se protejeze de vânt şi să păstreze picul de căldură pe care-l mai avea încă. Niciodată nu se simţise atât de nenorocită şi începea să se îndoiască de faptul că Neil Brett va mai reveni vreodată. Dar în fundul sufletului ştia că el nu era unul care s-o abandoneze aşa. Ideea asta i se părea de-a dreptul ridicolă.

Dar cu cât trecea timpul, cu atât pesimismul ei câştiga teren. Era cufundată în gândurile ei sumbre, când auzi în sfârşit vuietul unui motor. Dar era atâta zgomot în jurul ei încât nu reuşea să discearnă de unde venea, dar i se părea că din stânga.

îşi miji ochii şi dintr-o dată zări o şalupă cu motor. Prova ridica o spumă albă în timp ce se apropia, de-a curmezişul valurilor. Nu-i trebui decât o secundă lui Rachel ca să-l recunoască pe Neil, înfipt bine pe picioarele depărtate, alături de un alt bărbat, brunet şi mai mic de statură. Nu-şi putu stăpâni un val de lacrimi.

Timp de o clipă, în timp ce privea înaintarea ambarcaţiunii ce se apropia de ea, jucând pe valuri ca un dop, se gândi la reacţia lui Neil. Probabil că era furios de problemele pe care i le crease. Era gata să-şi recunoască imprudenţa, dar nimic mai mult. Va fi dispus să se arate indulgent sau va izbucni? Neliniştea pe care o simţea faţă de reacţiile salvatorului ei îi strica bucuria şi urmărea cu o teamă crescândă evoluţiile şalupei.

Neil părea din ce în ce mai masiv şi mai intimidant pe micul lui vas. Haina lui din piele era descheiată şi pe dedesubt avea un pulovăr gros de lână. Toată

atitudinea lui sugera agresivitatea. Celălalt bărbat îi era complet necunoscut. Probabil că era proprietarul şalupei. Rachel era fericită de prezenţa acestui necunoscut, graţie căruia patronul ei se va simţi poate obligat să-şi ascundă resentimentele.

Ise părea că minuscula ambarcaţiune, legănată de valuri, se putea zdrobi în orice clipă de faleză. Dar un pilotaj abil o menţinea la o distanţă rezonabilă, destul de mică totuşi ca Neil să-i poată întinde braţele.

- Sari! îi porunci el.

Dar Rachel, îngrozită, rămase încremenită. Deşi Neil Brett se afla atât de aproape, îi părea încă prea îndepărtat şi nu îndrăznea să sară. Marea era atât de ameninţătoare încât îi era teamă că va plonja din nou în ea. Scutură din cap şi se retrase până la peretele falezei, cu ochii scoşi din orbite. Mâinile puternice ale lui Neil, întinse spre ea, nu i se păreau destul de sigure.

- Ce naiba, Rachel, sari odată! Nu pot veni să te iau de acolo, nu e destul loc pentru amândoi. Trebuie să sari.

Rachel îşi muşcă buzele şi strigă:

- Nu pot!

- Ba da, poţi! Hai! Acum!

îi întinse din nou braţele, aplecat peste parapet. Lacrimile începură din nou să se rostogolească pe obrajii lui Rachel. închise ochii, îşi făcu vânt şi sări în gol, sigură că va răsturna şalupa.

Neil Brett o prinse în braţe, amortiză şocul printr-o îndoire a genunchilor şi o puse pe punte.

Ambarcaţiunea, dezechilibrată, oscila periculos. Marinarul făcea tot ce-i stătea în putinţă ca s-o stabilizeze.

- E în regulă, domnişoară?

La sunetul vocii necunoscute, Rachel se întoarse, dar, incapabilă să articuleze vreun cuvânt, dădu din cap în chip de răspuns.

- Bine, adăugă el cu o voce veselă, acum veţi ajunge repede acasă.

Rachel făcu din nou un semn din cap. Paralizată de frig, sub putera şocului suferit, cu capul golit de orice gând, oferea un spectacol lamentabil. Brusc, fără să se gândească la ceea ce făcea, se lipi de Neil, agăţându-se de el cu toată puterea mâinilor ei micuţe.

După câteva secunde de ezitare, el o strânse în braţe. Rachel, care la început tremura ca o frunză, începu să se liniştească încetul cu încetul. Se lipea de pieptul puternic al bărbatului ca pentru a-i lua toată căldura. El o înfăşura în pulpanele hainei sale şi începu s-o legene ca pe un copil. Nespus de emoţionată, Rachel închise ochii şi se lăsă în voia braţelor lui.

După câteva clipe, Neil se îndepărtă de ea cu blândeţe, dar fără să-i spună nimic. Rachel mai era încă puţin năucită, totuşi remarcă faptul că el îi evita privirea. Se mulţumi să-i spună:

- Haina ta e udă. Scoate-o şi pune-o pe a mea.

Rachel clătină din cap.

- Nu, n-aş vrea...

El o întrerupse nerăbdător:

- Ai putea să faci o dată ceea ce ţi se spune, fără să mai comentezi?

Rachel aruncă o privire încurcată spre marinarul care îi privea curios în timp ce-şi pilota vasul cu o mână sigură, paralel cu coasta, dar ceva mai în larg unde marea era mai adâncă.

După o clipă, Rachel simţi că i se taie răsuflarea când Neil se repezi la ea şi începu să-i descheie haina. Fără să scoată nici un cuvânt, cu un aer care nu lăsa loc la vreo discuţie în contradictoriu, i-o scoase şi o înlocui cu a lui, atât de caldă. Rachel nu se simţea deloc în largul ei fiindcă vedea că marinarul îi priveşte cu un surâs în colţul buzelor. Se întrebă atunci ce putea gândi acel om despre ea.

Privi chipul bronzat al patronului ei şi-şi şterse ultimele lacrimi. în ciuda frigului care o pătrunsese până la oase, se simţea extrem de bine.

- îţi mulţumesc foarte mult, spuse ea cu o voce puţin răguşită.

Neil nu-i răspunse nimic, dar ei i se păru că zăreşte umbra unui zâmbet în ochii lui albaştri, înainte să-şi ferească din nou privirea. Rachel se întreba dacă el era într-adevăr atât de furios cum presupusese ea. Neil privea malul, de care se apropiau acum rapid, cu un ciudat aer de satisfacţie care o lăsă cu gura căscată.

Maşina era parcată pe chei, nu departe de debarcader. Lui Neil Brett nu-i trebui decât o clipă să-i mulţumească marinarului şi începu să meargă cu paşi mari. Rachel, care-şi simţea picioarele moi, nu reuşi să se ţină după el. Atunci Neil se întoarse şi o luă de braţ

încercând s-o tragă spre maşină.

Rachel nu-şi mai putu reţine atunci lacrimile şi izbucni în hohote de plâns. El o privi încruntându-se. Tinerei îi fu ruşine de slăbiciunea ei.

- Nu pot să merg atât de repede, şopti ea. Abia mă mai ţin picioarele.

- Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. E o reacţie absolut normală!

Şi fără să ezite nici o secundă, o ridică în braţe cu o uimitoare uşurinţă. Instinctiv, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el. Neil îşi reluă mersul.

Rachel era prea obosită ca să mai scoată vreun cuvânt. El o puse pe locul de lângă şofer cu aceeaşi uşurinţă cu care Lars o făcuse cu Nick. Apoi trânti portiera, înconjură repede maşina şi se instală la volan. Rachel avea mii de întrebări de pus, mai ales prin ce minune reuşise s-o descopere. Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât avea impresia că-i simte căldura coapsei. Tulburată, se hotărî să privească în tăcere drumul, încercând să-şi stăpânească bătăile înnebunite ale inimii şi senzaţiile pe care apropierea de acest bărbat, care tocmai o salvase de la o moarte îngrozitoare, le trezea în ea.

Nu avea nici cea mai mică idee despre zona în care se găseau, dar era evident că Neil venise dintr-un loc aflat pe coastă, de unde ştia că poate împrumuta un vas. Şi dintr-o dată îşi dădu seama de toate problemele pe care i le crease prin imprudenţa ei şi totodată că abia îi mulţumise pentru faptul că-i venise în ajutor. Se

simţea atât de intimidată încât nu îndrăznea să spună nimic. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei lui Neil, se mulţumea să privească drept în faţa ei. Părăsiră portul, traversară un orăşel şi o luară pe drumul care ducea spre Seaways.

Se părea că lui îi este cald în pulovărul gros de culoare albastră. Se gândea chiar că mâinile lui puternice, care strângeau volanul, ar fi putut să le încălzească pe ale ei. Timp de mai multe clipe nu-şi putu lua gândul de la imaginea mâinilor lor înlănţuite.

Maşina coti pe aleea care ducea la proprietate, ceea ce o readuse pe Rachel la realitate. Abandonându-şi visurile, îşi spuse că sosise timpul să-şi manifeste recunoştinţa.

- Nu ţi-am mulţumit încă pentru faptul că mi-ai venit în ajutor, spuse ea cu o voce şovăitoare care-i trăda încurcătura.

Neil îi aruncă o privire. Lui Rachel i se păru că zăreşte un surâs uşor în colţul buzelor lui, dar nu era sigură fiindcă el îşi întoarse repede capul.

- Eu te-am găsit, spuse el cu o voce liniştită, fiindcă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că poţi fi atât de nebună să explorezi ţărmul mării pe un asemenea timp.

Neştiind cum să interpreteze o asemenea remarcă destul de caustică, Rachel bătu din pleoape înainte de a şopti:

- înţeleg!

Spre marea ei surpriză, îl văzu zâmbind.

- Sper că înţelegi cu adevărat! adăugă el pe un ton la fel de calm.

- Fără îndoială că nu ai o părere prea bună despre inteligenţa mea, nu-i aşa?

Pusese întrebarea cu o voce tremurătoare şi-şi dădea seama că părea probabil vexată de remarca lui.

El îi aruncă o privire peste umăr şi, în loc să-i răspundă printr-o frază scurtă aşa cum îi stătea în obicei, se lansă într-o lungă tiradă.

- Nu inteligenţa ta este în chestiune, dar te consider necugetată sau impulsivă, dacă preferi acest termen. N-ai putut rezista dorinţei de a te duce să te plimbi pe plajă, dar nici nu ţi-a trecut prin minte să verifici un lucru cum ar fi semnele lăsate pe faleză de mareea în creştere. Ştiam că iubeşti marea fiindcă ţi-ai exprimat intenţia de a-l duce acolo pe Nicky. Când întârzierea ta a devenit îngrijorătoare, ne-am gândit că ai dat de vreun necaz. Lars a plecat în căutarea ta pe câmp. Eu am ales falezele şi am avut dreptate.

Pe Rachel o trecu un fior gândindu-se la teribilul pericol din care scăpase. Dacă Neil n-ar fi considerat-o impulsivă şi imprudentă, nu s-ar fi gândit s-o caute în zona falezelor şi probabil că ea ar fi avut aceeaşi soartă ca mama lui Nicky. Pentru prima oară de când o salvase, avu o idee vagă despre ceea ce simţise el acţionând aşa cum o făcuse; toată această stupidă aventură îi reamintise de sora lui înecată.

încercă să găsească vorbele potrivite pentru a-i arăta cât se simţea de vinovată.

- îmi închipui ce ai simţit, se hazardă ea, vreau să spun, să mă salvezi... să mă cauţi în locul unde mă aflam.

îşi dădu seama cât fusese de neinspirată, când îl văzu că se întunecă imediat la faţă.

- Ceea ce încerc să spun e că ştiu că sora ta...

Dar Rachel nu putu continua. Mâinile îi tremurau şi îi venea greu să respire. înghiţi în sec şi reuşi să articuleze cu o voce sugrumată.

- Regret profund că ţi-am amintit de asta.

Neil frână în faţa casei şi se întoarse spre ea. Privirea lui pierdută în gol o sperie. Rachel strânse din pumni şi de data asta îşi feri ea privirea.

- Nici eu nici altcineva n-am putut face nimic pentru ea, răspunse el cu o voce neutră. N-ai de ce să te simţi vinovată, dacă asta încerci să-mi spui.

- Dar n-ar fi trebuit... vreau să zic că regret nespus faptul că ţi-am răscolit nişte amintiri atât de dureroase.

Rachel simţi că i s-a tăiat răsuflarea. Fără îndoială că, încercând să se explice, agrava şi mai mult lucrurile.

- Fiindcă nu-mi închipui că ai ajuns în mod voit în situaţia de a te îneca, spuse el cu o voce rece, nu e necesar să-mi dai nişte explicaţii. Dar ai nevoie de o baie fierbinte şi un pat cald. Doamna Handley îţi va aduce o băutură fierbinte, apoi vom vedea dacă este cazul să-l chemăm pe doctorul Corder.

Ieşi din maşină, o înconjură şi deschise portiera din dreptul lui Rachel. Tânăra fu surprinsă şi scoase un strigăt uşor când el se aplecă şi o ridică în braţe.

- Dar pot să merg!

Braţele i se încolăciseră însă în jurul gâtului lui Neil. El ridică din sprâncene.

- Te asigur că e adevărat, insistă ea dând din

picioare. Şi pe urmă, nici n-am nevoie de un medic.

El nu-i răspunse nimic, dar, în loc s-o pună jos, urcă cele câteva trepte care duceau la uşa de la intrare, o deschise ducând-o cu uşurinţă pe Rachel într-oo singură mână şi intră în casă. Abia în mijlocul holului o lăsă jos. Rachel se despărţi cu regret de corpul puternic şi cald al lui Neil. El o fixă o clipă cu o privire de nepătruns.

- După ce o să faci baie şi doamna Handley o să te bage în pat, cu un grog fierbinte care să te încălzească, o să decid dacă ai sau nu nevoie de un doctor.

- Dar, domnule...

Fără să mai vrea s-o asculte, el o trase până la baza scării şi se dădu înapoi cu un pas. îşi puse apoi mâinile în şolduri şi o privi cu nişte ochi ironici.

- Dacă nu poţi urca singură, pot să te duc tot eu până sus.

- Oh, nu, nu, mulţumesc! Pot s-o fac şi singură.

Cu picioarele tremurânde, începu să urce treptele.

Neil făcu un semn de aprobare din cap, dar rămase pe loc ca s-o privească.

- O să ţi-o trimit pe doamna Handley, apoi plec în căutarea lui Lars ca să-l anunţ că eşti teafără.

Rachel continuă să urce, făcându-i semn că a auzit.

- Ei, Rachel!

Se întoarse, înduioşată că l-a auzit pronunţându-i numele, dar bănuitoare totuşi. Ce mai avea Neil de spus?

- Da?

- Apropo, mi-ar plăcea să beneficiez de acelaşi

tratament ca şi vărul meu, spuse el cu o voce liniştită. încearcă deci să ţi se pară că Neil se pronunţă la fel de uşor ca Lars!

Ea îl privi un moment fără să priceapă, apoi îşi reaminti de strigătul ei de groază când văzuse capul lui Neil dispărând după creasta falezei. Dădu uşor din cap, simţindu-şi picioarele moi, adunându-şi toată voinţa ca să nu-şi trădeze slăbiciunea şi emoţia.

- O să încerc, îi promise ea în cele din urmă întorcându-i spatele.

Dar avusese timp să vadă un surâs larg întipărindu-se pe chipul salvatorului ei.

Capitolul 5

După o zi şi jumătate de repaus complet, Rachel nu se mai resimţea deloc după aventura ei. în ciuda obiecţiilor menajerei, care se îndoia că e perfect reastabilită, se hotărî să se scoale şi să-şi reia activitatea din dimineaţa următoare. îşi petrecuse treizeci şi şase de ore în pat, sub supravegherea vigilentă a doamnei Handley, şi suferea din cauza inactivităţii sale. în plus, se simţea vinovată că leneveşte în pat, când era sigură că s-ar fi putut scula chiar la câteva ore după întoarcerea ei. Dar Neil dăduse ordine stricte ca să fie împiedicată să facă ceva.

Ştia că Nicky habar n-avea de toate amănuntele aventurii ei. Copilului i se spusese doar că era răcită şi ea fusese de acord cu această minciună nevinovată. Dacă i s-ar fi povestit lui Nicky că fusese gata să se înece, i-ar fi putut trezi nişte amintiri îngrozitoare şi compromite echilibrul nervos. Iar Rachel, a cărei constituţie era extrem de echilibrată, avea nervii destul de tari ca această aventură să nu lase urme durabile.

De mâine se va ocupa de Nicky ca de obicei. Fusese mişcată de privirea îngrijorată pe care i-o aruncase copilul când ajunsese acasă. O privea cu ochii lui mari şi albaştri, aşa cum numai un adult ar fi putut s-o facă. Fără ca doamna Handley, care insistase s-o ajute pe Rachel în prima zi, să fi intervenit, copilul o întrebase dacă se simţea mai bine.

- Da, Nicky, mă simt perfect acum, îţi mulţumesc.

îl îmbrăţişase emoţionată, descoperind cât de mult

se ataşase de băieţel în timpul acestor săptămâni pe care le petrecuseră împreună. Nicky era un copil uimitor de stăpân pe sine şi adeseori reacţiile lui curioase, demne de un adult, erau foarte la obiect.

- Te-ai pierdut, îi spusese el ca şi cum era la curent cu totul.

Rachel, după ce îi aruncase o privire întrebătoare doamnei
Handley care o liniştise printr-un semn, avu un zâmbet de convenienţă.

- Da, ai dreptate, m-am pierdut. Din fericire, Neil... unchiul tău a ghicit unde eram şi m-a găsit.

- Neil a zis că eşti nebună, adăugă Nicky cu acea sinceritate proprie copiilor.

în ciuda eforturilor ei, simţi că devine stacojie la faţă.

- Aşa a zis el?

Răspunsese ca şi cum nu dădea nici o importanţă spuselor lui Neil, dar inima îi bătea atât de repede încât simţea că i s-a tăiat răsuflarea.

- Atunci, cred că a avut dreptate.

Era convinsă că, de fapt, aşa gândise Neil.

- El are întotdeauna dreptate, afirmă Nicky.

Rachel nu mai ştiu ce să-i răspundă.

*
* *

Când coborî să ia micul dejun cu Nicky, Lars îi împărtăşi îngrijorarea de care fusese cuprins în acea zi, dar avu grijă să nu facă nici o aluzie precisă la împrejurările exacte ale aventurii ei. O privi atent peste masă.

- Nu arăţi chiar foarte bine. Eşti sigură că te-ai restabilit complet, Rachel?

Bănuia că frumosul Lars era mult mai interesat de răspunsul ei decât voia s-o arate.

- Te asigur, Lars, că sunt în plină formă.

Ochii lui erau de un albastru mai intens decât ochii lui Neil, dar era mai puţin abil decât el să-şi ascundă sentimentele. Părea într-adevăr îngrijorat.

- Eşti atât de palidă! Poate că ar trebui să te mai odihneşti o zi sau două.

Se întoarse spre vărul lui şi adăugă:

- Sunt convins că Neil n-ar găsi nici un inconvenient în asta.

Neil îşi ridică nasul din farfurie, dar Rachel îi evită privirea.

- Rachel trebuie să decidă, nu eu.

- Dar uită-te la ea, e lividă la faţă, insistă Lars.

Neil o studie un moment şi remarcă tenul ei pământiu şi cearcănele mari din jurul ochilor cenuşii.

- Ce crezi, Rachel? Mai ai nevoie de puţină odihnă?

Neil îi folosise prenumele şi, de data asta, Lars remarcase faptul. Dacă se lua după strâmbătura uşoară pe care o făcuse, se părea că asta nu-i plăcuse prea mult. Se întrebă din nou unde era problema. Indiferent de relaţia destinsă dintre cei doi bărbaţi, exista întotdeauna între ei o oarecare încordare, abia perceptibilă. Care putea fi cauza? Foarte probabil acea misterioasă Lynn despre care vorbea Lars. Şi de data aceasta, Rachel se întrebă ce gen de femeie îi putuse tulbura astfel pe cei doi bărbaţi, aparent atât de stăpâni

pe ei.

Reveni cu picioarele pe pământ când îşi dădu seama că Neil se uita şi acum la ea, cu o lumină ciudată în priviri, aşteptându-i răspunsul.

- Mă simt într-adevăr bine! Nu mai am nevoie de odihnă. M-am săturat de atâta stat în pat.

După o ultimă privire aruncată lui Rachel, Neil făcu un semn de aprobare, convins că ea spunea devărul, dar Lars nu era dispus să se lase atât de uşor convins. întinse braţul şi cuprinse mâna lui Rachel pe care începu s-o mângâie. Atingerea lui o făcu să vibreze, tulburându-i simţurile cu o intensitate care o uimi.

- De ce nu vrei să mergem cu maşina la Mergeton, spuse el zâmbitor, însă în şoaptă ca să nu-l poată auzi şi Nicky. O schimbare de decor n-ar putea decât să-ţi facă bine, Rachel. Mi-ar plăcea atât de mult să te duc eu acolo.

Era limpede că Lars nu avea intenţia să lase să-i scape o şansă de a o lua cu el, indiferent dacă ea era sau nu în stare să reînceapă să se ocupe de Nicky. Rachel se întreba dacă Neil Brett vedea ca şi ea jocul lui Lars. Nu se îndoia că aşa era cazul. Lars avea intenţia să-l includă şi pe Nicky în invitaţia lui? Nu prea era sigură de asta, avea impresia că nu. înainte să se decidă să clarifice acest punct, Nicky, care avea urechea mai fină decât credea ea, puse şi el aceeaşi întrebare:

- Şi eu, Lars? Şi eu?

Lars se încruntă, ceea ce îi confirmă lui Rachel impresia, dar în cele din urmă făcu haz de necaz şi-i

zâmbi lui Nicky. Făcându-i apoi cu ochiul, îl întrebă:

- Deci vrei să fii al treilea, amice?

Nicky se uită la unchiul său şi la Lars, neînţelegând prea bine.

Neil păstra tăcerea, dar o privea pe Rachel peste ceaşca de cafea. Privirile lor se întâlniră şi el o fixă cu intensitate. „în mod sigur nu va ridica nici o obiecţie să plec cu Lars, gândi ea, dar vrea să mă pună la încercare. Aşteaptă să vadă dacă vreau să profit de ocazia să fiu singură cu vărul lui sau dacă o să mă ţin de ce am spus.“

- Lars te tachinează, Nicky, bineînţeles că o să mergem amândoi cu el la Mergeton.

Apoi privirea ei se îndreptă spre Neil. îşi ridicase inconştient bărbia într-un gest de provocare.

- Dacă nu cumva unchiul tău nu este de acord, adăugă ea.

- Nici o problemă!

Nu descoperi nimic în expresia lui Neil, dar parcă nu se simţea în largul ei. îşi întoarse privirea de la el şi se ocupă de Nicky care îşi termina micul dejun.

- Poţi să mergi şi să începi să te pregăteşti, Nicky. O să vin să te ajut peste câteva minute, după ce îmi beau cafeaua, spuse ea ducându-şi ceaşca la buze.

Nicky nu aşteptă să i se spună de două ori, prea fericit să se ridice de la masă, după ce-şi înghiţise ultima îmbucătură. Se repezi afară din încăpere, trântind uşa în urma lui. Zgomotul îl făcu să tresară pe Neil care se încruntă. Când Rachel îşi ridică apoi capul,

privirea lui era fixată tot asupra ei, rece şi impenetrabilă, dar un surâs uşor îi plutea pe buze.

- Nu eşti obligată să-l iei pe Nicky cu tine, dacă preferi să fii singură cu Lars.

Inexplicabil, Rachel se simţi roşind şi-şi aşeză ceaşca pe masă ca să-şi găsească o ocupaţie. Neil se îndoia de faptul că ea dorea într- adevăr să ia şi copilul, sau o mai punea încă o dată la încercare? în fundul sufletului ei era gata să recunoască faptul că perspectiva unei dimineţi petrecute în tête-à-tête cu Lars îi surâdea, dar spusese deja că vrea să-l ia şi pe Nicky. Neil nu avea nici un motiv să se îndoiască de sinceritatea ei şi nu voia să-i ofere vreunul.

- Nicky va veni cu mine aşa cum am stabilit. Asta este munca mea, să mă ocup de el, şi am spus deja că mă simt în deplinătatea puterilor.

- Hmm...

- Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc să-l ajut pe Nicky, domnule.

Era conştientă că era nervoasă şi că asta se vedea de la o poştă. în plus, Neil îi reamintea acum, ridicând dintr-o sprânceană, că-i promisese să se poarte mai puţin formal cu el. O luminiţă care sclipea în ochii lui albaştri o făcea să înţeleagă că se întreba de ce se răzgândise.

- Rachel!

O strigase când ea ajunsese deja la uşă, dar nu-i spunea nimic, mulţumindu-se s-o privească fix, cu un aer întrebător. Rachel ştia că Lars urmăreşte acest schimb tăcut de priviri, nereuşind să le înţeleagă sensul.

Tânăra dădu din cap, susţinând privirea lui Neil cu

frumoşii ei ochi cenuşii.

-îţi cer iertare, Neil, rosti ea în cele din urmă cu o voce răguşită.

Apoi părăsi încăperea fără să mai adauge nimic şi nici să-l privească pe Lars.

Rachel îl auzea pe Nicky ciondănindu-se cu doamna Handley. Deci nu făcea vreo prostie şi-i mai rămânea puţin timp să fie singură. îşi dădea seama că atmosfera încordată de la Seaways începea s-o afecteze şi asta o făcea să nu se mai simtă în largul ei.

Avea impresia că un suflet neliniştit bântuia prin această casă veche, atras de tensiunea prezentă în permanenţă între Lars şi Neil. Seaways fusese în mod sigur un loc fericit în multe din momentele îndelungii sale existenţe şi poate chiar recent, înainte de moartea tragică a mamei lui Nicky, care avusese loc în anul precedent. „Totuşi e un lucru ciudat, gândi ea, că nimeni de aici nu face nici cea mai mică aluzie la tatăl lui Nicky, dacă nu cumva această omisiune vine de la sine, cum din nefericire se întâmplă adeseori“.

Rachel devenea zi de zi mai conştientă de neliniştea ei, de o situaţie care devenise apăsătoare pentru ea, deşi totul era inexplicabil. Doar Nicky era un copil drăgălaş şi foarte lipicios. Nu prezenta nici un semn că are nervii în pioneze, după cum o prevenise unchiul lui. Ridică din umeri, resemnată să rămână în neştiinţa ei, cel puţin pentru moment.

Pentru a ajunge în camera ei şi în cea aparţinând lui Nicky, Rachel trebuia să treacă prin faţa camerei lui

Lars, situată pe acelaşi palier. Uşa era întredeschisă. Fără îndoială că doamna Handley venise să schimbe aşternuturile sau să vadă dacă femeia făcuse bine curat, şi uitase s-o închidă.

Tentaţia de a arunca o privire în universul lui Lars era irezistibilă. Intră, fiindcă din uşă nu putea zări decât dulapul, un fotoliu şi noptiera pe care el îşi uitase ceasul de aur, alături de un portret mic, înrămat, al unei tinere femei.

N-ar fi trebuit s-o facă, dar cedă unu impuls irezistibil şi se aplecă, cu inima bătând nebuneşte, să examineze portretul.

Era fotograia unei tinere de douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani, cu părul lung, şaten şi nişte ochi de culoarea alunelor, stropiţi cu punctişoare de aur, încântătoare dar cu o expresie copilăroasă; gura ei frumoasă era întredeschisă şi pe buze îi plutea un surâs atrăgător. Acest chip necunoscut i se părea totuşi lui Rachel ciudat de familiar.

La vederea acestui portret ostentativ aşezat în apropierea patului, curiozitatea ei firească fu şi mai mult incitată. Se apropie şi-l luă în mână ca să citească dedicaţia: „Lui Lars, dragostea mea eternă, Lynn“.

*
* *

Lui Rachel îi făcea plăcere să iasă la plimbare cu Lars şi Nicky, dar îi era imposibil să uite de portretul misterioasei Lynn, care trona în camera tânărului. O mânca limba să vorbească despre tânăra femeie, să afle cine era, mai ales că - era conştientă de asta - această fată frumoasă însemnase foarte mult şi pentru

Neil, la un moment dat.

Lynn jucase un rol important, era evident, atât în viaţa lui Lars cât şi a lui Neil, dar mai ales relaţiile ei cu Neil îi trezeau curiozitatea. Avea sentimentul că are dreptul să se informeze, dar nu ştia cum să procedeze. Neil nu comparase situaţia ei cu a lui Lynn când îi poruncise lui Lars să nu se mai întâlnească în grajd cu ea în prezenţa lui Nicky? De ce era implicat şi copilul, habar n-avea, dar era decisă să lămurească acest mister cât de curând posibil.

Nick se juca pe aleile parcului din Mergeton, fugind încotro vedea cu ochii, ascunzându-se în jurul copacilor şi scoţând strigăte de bucurie. Pentru el, plimbarea era extrem de reuşită şi se distra grozav.

Era frig, dar soarele iernii se făcea când şi când văzut printre norii cenuşii. Deci şi timpul ţinea cu ei. Cei trei luaseră prânzul la un restaurant la modă, excelent după părerea lor. Abandonaseră ideea unei plimbări cu maşina în favoarea parcului, pentru a-i face plăcere lui Nicky care nu rezista să stea prea mult timp locului.

Dar lui Rachel nu-i pria acest moment de relativă intimitate cu Lars, care stătea alături de ea pe o bancă. Nu-şi putea alunga din minte seducătorul chip al lui Lynn.

Lars urmărea zbenguielile lui Nicky, complet absorbit de băieţel. Iar Rachel profita de ocazie ca să-l studieze pe furiş. Era într-adevăr un bărbat frumos şi trebuia să aibă grijă să nu-l lase să intre prea mult în viaţa ei. Dacă această Lynn, atât de seducătoare, îi jurase dragoste eternă, poate că Lars nu era chiar atât

de liber cum voia el să lase să se creadă. Poate că asta ar explica şi vorbele lui Neil care o pusese astfel oarecum în gardă. Brusc, Rachel tresări: abia acum îşi dăduse seama că nici măcar nu ştia dacă Lars era sau nu căsătorit!

Ca şi cum îi simţise tulburarea, tânărul se întoarse spre ea cu un aer întrebător.

- Ti-e cumva frig?

Rachel îi făcu semn că nu. Lars o studie o clipă şi-i cuprinse mâinile.

- Ce nu este în regulă, Rachel? Simt eu că e ceva. Ai fost atât de tăcută toată ziua şi nu e genul tău să fii atât de... rezervată.

- Mă simt foarte bine, n-am nimic!

Dar în sinea ei îşi spunea că Lars nu-şi făcea probleme fără motiv. De când plecaseră, ea fusese preocupată tot timpul şi nici măcar nu încercase să ascundă asta. Şi datora o explicaţie, dar nu găsea cuvintele potrivite să-şi traducă prin viu grai sentimentele.

- Mai eşti bolnavă?

- Deloc, te asigur.

- Atunci zâmbeşte-mi!

Se aplecă spre ea. Rachel îşi spuse că în mod sigur voia s-o sărute, şi se retrase instinciv. Făcuse asta fiindcă Nicky se afla destul de aproape de ei ca să-i vadă, sau din cauză că Neil o pusese în gardă?... Nu ştia de ce, dar reacţia ei îi displăcu lui Lars. Se vedea pe faţa lui.

- Nu vrei să te sărut?

Rachel remarcă pentru a doua oară că Lars avea un accent uşor când se enerva. Era extrem de încurcată, pradă unor emoţii contradictorii. Clătină din cap, fără ca măcar să-şi fi dat seama de asta.

- Lars, cine este Lynn?

- Lynn?

Lars o ţinea încă de mână, aşa că Rachel îl simţi imediat că se crispează. O privi surprins înainte de a-i răspunde cu un accent şi mai pronunţat, ca şi cum îşi alegea cuvintele cu multă grijă:

- De ce îmi vorbeşti despre Lynn exact în acest moment?

Simţindu-se foarte încurcată, Rachel nu putu totuşi să-i
ocolească întrebarea.

- Fiindcă acum mi-am amintit că i-ai menţionat numele într-o zi când discutai cu Neil în grajd.

I se păru că răspunsul ei îl liniştise, dar nu înţelegea de ce. Lars îşi plecă apoi capul, începând să-şi examineze mâinile.

- Lynn a murit. Era mama lui Nicky.

Inima lui Rachel bătea nebuneşte. Rămase fără glas. Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit că văzuse portretul lui Lynn în camera lui şi cu atât mai mult că citise şi dedicaţia. Situaţia de la Seaways era mult mai delicată decât şi-ar fi putut imagina. Era posibil ca moartea lui Lynn să-l fi lăsat atât de indiferent pe Lars? I se părea de neconceput. Totuşi, când răspunsese la întrebarea ei, nu arătase nici un pic de emoţie.

- Deci era verişoara ta?

Lars nu-i răspunse. Faptul că Lars şi Lynn erau veri primari complicase şi mai mult situaţia. Nu era greu de închipuit cât de nemulţumit fusese Neil de intimitatea relaţiilor lor. Reuşise să-i despartă, sau legătura lor mai dura încă în momentul morţii premature a lui Lynn? se întrebă Rachel.

îşi mai punea şi o altă întrebare: Lars fusese cauza rupturii dintre părinţii lui Nicky? Totuşi despre tatăl lui Nicky nu se pomenea niciodată nimic şi aparent Lars era întotdeauna binevenit la Seaways, deşi exista o oarecare rezervă între cei doi veri.

Rachel simţi că i se strânge inima. Cu cât afla mai multe, cu atât creştea numărul întrebărilor fără răspuns. Lars rămăsese tăcut, cu capul aplecat. Şi dintr-o dată Rachel se simţi plină de compasiune faţă de el. Era un tânăr frumos şi plăcut şi poate că o iubise sincer pe frumoasa lui verişoară.

Trecuse aproape un an de când Lynn dispăruse atât de tragic. Nici Lars nici Neil nu se refăcuseră suficient pentru a fi capabili să discute fără pasiune şi resentimente despre trecut. Poate că acest lucru ar explica politeţea formală de care dădeau dovadă unul faţă de celălalt, ca şi atmosfera încordată care domnea la Seaways.

Lars îşi ridică în cele din urmă capul. O privi o clipă înainte de a o întreba:

- Vrei să ne întoarcem? în curând o să înceapă ploaia şi probabil că ai îngheţat stând atât de mult timp pe bancă...

Rachel zâmbi auzindu-i întrebarea, dar era adevărat că cerul devenise amenințător şi că începuse să-i fie frig, în ciuda hainelor groase.

- E cam răcoare, admise ea, aşa că ar trebui să ne întoarcem.

Lars privi norii care se îngrămădeau rapid pe cerul plumburiu şi se strâmbă.

- N-aş vrea să faci o pneumonie, spuse el râzând. Neil nu mi-ar ierta-o niciodată, aşa că mai bine nu risc.

Rachel simţi că se înroşeşte şi replică:

- Nu văd de ce s-ar supăra pe tine dacă fac vreo pneumonie. Neil ar spune că e doar vina mea, că îmi plătesc propriile greşeli, aşa cum a făcut când mi-a venit în ajutor pe faleză!

- Neil! pufni el, imitând-o. Am remarcat deja de la micul dejun această nouă familiaritate dintre voi.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că Nicky nu-i putea auzi.

- Ce s-a întâmplat, Rachel, în cursul acelei dramatice salvări, care să poată explica brusca... intimitate dintre Neil şi tine?

Rachel se ridică brusc şi-l strigă pe Nicky. Nu voia să-i facă plăcerea să se indigneze de insinuările lui, cum probabil că spera el. Se mulţumi să-i răspundă cu o voce calmă:

- Nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că Neil mi-a salvat viaţa.

După câteva clipe, mai adăugă:

- La urma urmei, am făcut cunoştinţă cu tine după ce l-am cunoscut pe Neil şi îţi spun pe nume mai de

mult.

Lars se ridică încet, se apropie de ea şi o prinse de bărbie ca s-o forţeze să-l privească în ochi. Rachel se căznea să nu uite că Lynn Browlett era moartă abia de un an şi că totul părea să dovedească faptul că Lars fusese amantul ei. Tânărul era atât de aproape de ea încât gura lui aproape că o atingea pe a ei. îi simţi căldura respiraţiei când o întrebă pe un ton mângâietor.

- Dar cu mine e altceva, nu-i aşa?

Rachel avu impresia că o să-i plesnească inima, atât de tare o strângea Lars în braţe. Dar, brusc, îşi dădu seama că Nicky o trăgea de mânecă şi se întoarse spre el.

Copilul o privea neliniştit, aşa cum făcuse şi în grajd când o văzuse împreună cu Lars într-o situaţie care sugera că între ei există o anumită intimitate. Probabil că-i surprinsese pe mama ei şi pe Lars nu o dată, dacă dădea crezare celor sugerate de Neil, şi scena îl tulbura, aşa după cum prevăzuse Neil.

Rachel se aplecă spre Nicky, îl mângâie pe păr şi-i zâmbi cu tandreţe. Cine ştie ce s-ar mai întâmpla dacă într-o bună zi va ceda farmecului lui Lars, dar pentru moment era preocupată de Nicky şi nu voia să-l tulbure oferindu-i o imagine care i-ar fi amintit de mama lui.

- Acum mergem acasă! spuse ea cu o voce hotărâtă.

*
* *

Rachel petrecu o noapte proastă, în parte şi pentru că Nicky, încă surescitat de ziua petrecută departe de casă, nu putuse fi convins să se culce decât foarte

târziu. Iar ea ar fi trebuit să se ocupe mai mult de el în cursul după-amiezii, dar prea preocupată fiind de propriile ei probleme îl cam neglijase, ceea ce o făcuse să aibă remuşcări.

Aşa că fu cu atât mai drăguţă cu el a doua zi de dimineaţă. în timp ce peria părul negru al băieţelului, îşi dădu seama de ce chipul lui Lynn i se păruse atât de familiar: Nicky semăna foarte mult cu mama lui.

Această descoperire îi readuse în minte preocupările ei şi se întristă. Atmosfera oarecum ambiguă de la Seaways se datora, era acum sigură de asta, amintirii lui Lynn şi mai ales dragostei pe care i-o purtase frumosului ei verişor. Nu reuşea să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla dacă Lynn ar fi trăit. Un lucru era însă sigur: oricare ar fi fost locul pe care Lynn îl ocupase în inima lui Lars, acesta îşi uitase suficient durerea ca să-i caute o înlocuitoare.

- îmi dai voie să mă duc să-l văd pe Taffy?

întrebarea o readuse pe Rachel la realitate şi o făcu să zâmbească maşinal. Taffy era poneiul lui Nicky şi încerca mereu să se ducă să-l vadă înainte de micul dejun, în ciuda nemulţumirii lui Neil.

- Ştii că unchiului tău nu-i place să te duci în grajd înainte de micul dejun.

Băieţelul făcu o mutrişoară care i-o reaminti pe Lynn. Se simţi înduioşată.

- îţi promit că mă întorc repede, continuă el pe un ton convingător. De altfel, Handley este acolo şi el nu mă lasă niciodată să mă murdăresc.

Rachel mai ezită o clipă apoi, resemnată, dădu din

cap aprobând. Luă o scamă de pe pantalonii gri, eleganţi, cu care era îmbrăcat Nicky şi-i atrase atenţia:

- Ai grijă să nu te murdăreşti, fiindcă să ştii că nu numai unchiul tău se va supăra ci şi eu!

Nicky se repezi afară din cameră. îl auzi coborând scara în viteză şi-şi ţinu răsuflarea până ce auzi trântindu-se uşa de la intrare. Neil va face în mod sigur o remarcă dezagreabilă, dar ea se simţea gata să-l înfrunte.

Rachel coborî la rândul ei peste câteva minute. în momentul când ajunse în apropiere de sala unde se servea micul dejun, auzi zgomotul unei certe. Vocile erau uşor de identificat, chiar de la distanţă. Indiferent care era subiectul dezbătut, Lars nu făcea nici un efort să coboare tonul.

Tânăra nu ştia ce să facă. Trebuia să urce din nou în camera ei până când se vor calma, sau să intre prefăcându-se că n-a auzit nimic? Era pentru prima dată când îi surprindea certându-se pe faţă. O remarcă a lui Neil o făcu să înţeleagă că era vorba despre ea. Cu vocea lui rece şi fermă, fără să vorbească mai tare ca de obicei, îi spunea lui Lars:

- Ar trebui să te gândeşti bine de două ori înainte să mergi prea departe cu Rachel. Este genul care te ia în serios şi este vulnerabilă.

- Spui prostii!

Rachel făcu feţe-feţe. îşi închipuia care era expresia lui Neil auzind o asemenea ripostă. îşi muşcă buzele şi înaintă ezitând către uşă, adunându-şi tot curajul înainte de a intra, curioasă de a auzi urmarea.

- Te avertizez, Lars, răspunse Neil cu aceeaşi voce calmă, dar care căpătase duritatea oţelului, dacă vreodată ai...

- Doamne, dar nu e vorba de Lynn! îl întrerupse Lars cu brutalitate.

Neil se înfuriase şi asta se vedea după violenţa răspunsului său. Uitând de tot restul, Rachel nu se mai gândea decât să le întrerupă cearta înainte ca aceasta să degenereze. Avea impresia că cei doi bărbaţi erau gata să se încaiere. Fără să mai şovăiască, deschise uşa şi intră într-o tăcere ameninţătoare.

Cu inima bătând puternic, îi privi pe rând. Apoi îşi umezi buzele cu vârful limbii.

- Bună! reuşi ea să articuleze.

Vocea ei era atât de slabă şi de tremurătoare încât existau puţine şanse ca Neil s-o fi auzit din locul în care se găsea. în orice caz, nici unul nici celălalt nu-i răspunse la salut.

Lars stătea în picioare în apropierea bufetului mare, roşu la faţă, cu ochii întunecaţi. Avea o expresie îmbufnată care i-l aminti lui Rachel pe Nicky când îi interzicea un lucru pe care
şi-l dorea. Fu extrem de mirată să descopere o expresie copilăroasă pe faţa lui Neil. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Neil stătea cu spatele la fereastră. Capul lui puternic, aureolat de părul blond, se desena pe cerul cenuşiu, uşor luminat de soarele iernii. Din persoana lui emana o impresie de forţă sălbatică. Bărbatul ăsta nu era obişnuit să cedeze în faţa nimănui. în el nu exista nimic copilăresc, gândea Rachel, în timp ce îl privea

tremurând, neştiind ce atitudine să adopte.

Bineînţeles că Neil fu primul care îşi reveni. Se apropie de ea cu paşi mari, cu un chip tăiat parcă înpiatră, cu ochii scânteind de o furie reţinută. Un pulovăr gri cu guler se mula pe pieptul lui puternic. O văzu pe Rachel care se înroşise până la rădăcina părului şi chipul i se crispă şi mai mult.

- Rachel?

Nu avu nevoie să-şi formuleze întrebarea, aceasta i se citea în ochi. Rachel răspunse cu o voce tremurătoare.

- V-am auzit fără să vreau, dar tocmai coboram, Neil.

- Şi Nicky?

- S-a dus la grajd să-l vadă pe Taffy. Ştiu că nu-ţi place...

El o întrerupse printr-un gest al mâinii, arătând că nu dădea nici o importanţă acestui fapt.

- Cât ai auzit?

Rachel îl privi pe Lars cu îngrijorare, pândind un semn de încurajare din partea celui care părea cel mai puţin violent dintre cei doi bărbaţi. Atmosfera din încăpere, încărcată de pasiune, o tulbura nespus, dar teama de care fusese cuprinsă auzindu-i că se ceartă făcea loc unui alt sentiment, necunoscut de ea, un ciudat amestec de curiozitate şi surescitare.
Lars îi întâlni privirea şi întoarse imediat capul. Rachel zări în ochii lui mânie şi ranchiună. Se întreba care era cauza disputei lor şi care dintre ei o declanşase. Aruncă o privire spre chipul închis al lui Neil şi răspunse în cele din urmă, ascun- zându-şi cu greu încurcătura:

- Te-am auzit punându-l pe Lars în gardă, atâta tot!

- Nimic mai mult?

- Era imposibil să nu aud câteva cuvinte.

- îmi închipui, remarcă el pe tonul obişnuit, rece şi sigur.

Simţi că Neil se liniştea încetul cu încetul, dar rămase în
gardă, aşteptând continuarea. El dădu din cap şi spuse pe un ton sever:

- Orice ai fi putut auzi, ai face mai bine să uiţi. Nu trebuie să fii implicată într-o ceartă personală.

O privea cu duritate, dar în fond el se înfuriase apărând-o pe ea, dacă înţelesese bine. Asta o tulbura dar îi conferea şi o oarecare siguranţă.

- Dar te-am auzit menţionându-mi numele. Cred că asta mă priveşte, fie că vreau, fie că nu.

înainte ca el să fi avut timp să reacţioneze în vreun fel, ea adăugă:

- N-ai de ce să-ţi faci probleme, Neil, sunt perfect capabilă să mă apăr şi singură.

Neil o fixă un moment. Frumosul ei chip era roşu de emoţie. Buzele îi fremătau imperceptibil.

- Eşti sigură de asta? Rămâne de demonstrat, nu-i aşa?

- îţi sunt recunoscătoare că îţi faci griji din cauza mea, dar ştiu ce fac şi...

El o întrerupse brusc.

- Să te audă Dumnezeu!

După această ultimă remarcă, Neil părăsi încăperea.

Capitolul 6

Trecuse mai mult de o săptămână de când Lars se întorsese în Suedia. A doua zi după cearta lui cu Neil, îi anunţase că a sosit timpul să plece acasă. După părerea doamnei Handley, venea şi pleca deseori, deci nu exista neapărat un raport între plecarea lui şi scena violentă avută cu vărul lui.

înainte de a pleca, îi promisese lui Rachel că se va întoarce în curând la Seaways şi ea nu avea nici un motiv să se îndoiască de cuvântul lui. Deşi era ceva ciudat, ea era totuşi convinsă că, în ciuda diferenţelor şi încordării din relaţiile lor care luau, după cum văzuse, şi aspecte mai violente, cei doi veri erau sincer ataşaţi unul de celălalt.

Chiar şi moartea tragică a lui Lynn era o legătură între ei. Rachel se întrebase adesea dacă amintirea ei omniprezentă îl readucea pe Lars atât de des la Seaways. Bineînţeles că el ţinea foarte mult şi la Nicky, ceea ce putea de asemenea explica desele lui reveniri de aici. în plus, nu-şi ascundea gustul pentru modul de viaţă al *gentlemanilor fermieri* englezi.

Rachel nu aflase până acum nimic în plus despre relaţiile lui Lars cu Lynn. Această problemă o intriga cu atât mai mult cu cât Neil, la fel ca şi Lars, părea s-o compare cu ea, ceea ce o deruta.

Şi nu i se părea potrivit s-o tragă de limbă pe doamna Handley, deşi aceasta era în mod sigur la curent. Dar menajera, foarte ataşată de Nicky, se arăta extrem de loială faţă de patronul lor. Din contră, sentimentele ei faţă de Lars păreau amestecate, dar nu

părea că ar fi fost dispusă să discute subiectul. Deşi era extrem de curioasă, Rachel era condamnată pentru moment la ignoranţă în această privinţă. Iar chipul lui Lynn îi revenea constant în minte, începând s-o obsedeze.

Dacă Nicky regreta absenţa lui Lars, asta nu-l făcea să se bucure mai puţin de compania unchiului său. Rachel avea impresia că băieţelul era mult mai ataşat de Neil decât de Lars. Acesta din urmă îl distra, îl făcea să râdă şi se arăta câteodată faţă de el prea indulgent, dar seara el îşi petrecea destul timp şi cu Neil, uitându-se prin vreo carte sau povestindu-i ce făcuse în timpul zilei. Când Rachel observa, în cursul acelor seri, intimitatea dintre unchi şi nepot, se simţea câteodată şi ea cuprinsă în ea, fără să reuşească să-şi explice această reacţie.

Iar în privinţa sentimentelor ei personale faţă de Lars şi Neil Brett, era destul de confuză. Lars i se părea încântător şi amuzant. îi aprecia compania şi în prezenţa lui se simţea tânără şi veselă. Chiar şi numai din acest motiv Lars îi lipsea, dar nu voia să analizeze mai mult ceea ce reprezentase el pentru ea. Reacţiile ei faţă de Neil erau însă de o cu totul altă natură.

De fiecare dată când se găsea în aceeaşi încăpere cu el, sângele îi alerga mai repede prin corp. Era extrem de sensibilă la aura de virilitate care emana din persoana lui. Câteodată, când îl privea, simţea că se înroşeşte fără motiv şi asta o tulbura profund. Şi-ar fi dat seama de absenţa ei dacă ar fi ieşit din cameră? Nu ştia. în schimb era sigură că Seaways ar fi pentru ea un

loc mult mai puţin plăcut dacă Neil nu s-ar găsi acolo.
*
* *

Nicky o smulse din visarea ei. Fugea spre ea strigând-o, urmărit parcă de un pericol necunoscut. O clipă mai târziu o strângea în braţe, stând strâns lipit de ea. Privirea lui exprima
o mare confuzie.

Căutând motivul acestui comportament neobişnuit, Rachel examină stejarii care mărgineau aleea principală, dar nu remarcă nimic anormal. Totuşi, după câteva clipe, apăru un bărbat care privi în direcţia lor. Rachel îl luă de mână pe Nicky şi aşteptă.

Străinul era probabil vreun automobilist rătăcit care voia să ceară informaţii asupra drumului. Se apropie de ea şi o întrebă, înainte ca Rachel să fi avut timp să scoată vreun cuvânt:

- Am intrat cumva pe o proprietate particulară?

Avea aerul unui om bine crescut. Vocea gravă era plăcută, iar eleganţa lui lipsită de ostentaţie. Nicky, liniştit de prezenţa lui Rachel, îl privi acum fără teamă pe intrus. Tânăra zâmbi şi replică:

- Este într-adevăr o proprietate particulară. Probabil că v-aţi rătăcit. Pot să vă îndrum?

- Vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, dar nu m-am rătăcit.

Necunoscutul zâmbi la rândul lui privind Seaways printre tufişurile şi arborii dezgoliţi de frunze.

-Am văzut numele pe poartă şi am zărit casa. E veche, nu-i aşa?

- Cred că datează din epoca victoriană, dar nu v-aş putea spune mai multe. Sunteţi interesat de casele

vechi?

- Câteodată... de unele.

Ochii bărbatului aveau o culoare nedefinită, între cenuşiu şi albastru. Era destul de arătos, dar nu prezenta un interes deosebit pentru Rachel. El întoarse capul şi privi din nou casa.

- E a dumneavoastră?

Rachel izbucni în râs.

- Din nefericire nu. Eu lucrez aici, mă ocup de Nicky.

Apoi îl privi pe băieţel care continua s-o ţină de mână.

Necunoscutul păru să-şi dea seama pentru prima oară de prezenţa băieţelului.

- Salut! îi spuse bărbatul aplecându-se spre el. Tu eşti Nicky?

Acesta îi răspunse printr-un semn al capului şi o strânse şi mai tare pe Rachel de mână.

- Ti-ai înghiţit limba?

Nelinişti, Nicky aruncă o privire spre Rachel.

- E doar puţin timid, îi explică ea, noi nu prea vedem străini pe aici.

- îmi închipui.

Bărbatul îl privea pe Nicky plin de curiozitate.

- De ce nu eşti la şcoală?

Băieţelul rămase tot mut, mulţumindu-se să clatine din cap.

Rachel răspunse în locul lui.

- E prea mic încă. în iunie abia o să împlinească cinci ani.

- Aha! în iunie...

Pentru cine ştie ce motiv, această informaţie păru să-l intereseze, dacă nu cumva vrusese doar să fie politicos. Se aşeză pe vine, îi zâmbi lui Nicky şi râse uşor când acesta se trase puţin înapoi.

- Şi frumoasa ta mămică a găsit o guvernantă frumoasă ca să se ocupe de tine?

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l audă băieţelul! Rachel puse o mână protectoare pe capul copilului şi-l privi pe necunoscut, spunându-şi totuşi că nu avea de ce să se supere pe el pentru aceste vorbe nefericite. Dar nu se putu împiedica să-i răspundă pe un ton dezaprobator:

- Şi-a pierdut mama anul trecut. Unchiul lui se ocupă de el.

- îmi pare nespus de rău!

îl privi din nou pe Nicky într-un mod ciudat, pe care compasiunea nu era suficientă pentru a-l explica.

- Nicky, du-te la joacă, spuse ea cu blândeţe, dar te rog rămâi destul de aproape ca să te pot vedea.

După o scurtă ezitare, el o luă la fugă, ca şi cum era fericit să scape de ei. După câteva minute mergea în zigzag, imitând zgomotul unui avion, jocul lui favorit. Necunoscutul îl privi un moment, apoi se întoarse spre Rachel făcând o grimasă.

- Cred că am spus exact ce nu trebuia.

Dar tonul lui indiferent îi dezminţea vorbele. Nu părea atât de supărat că l-a mâhnit pe băieţel.

- Nu puteaţi şti, dar e un subiect încă delicat. Nicky este un băieţel foarte sensibil.

- înţeleg.

Apoi privi din nou casa.

- Probabil că sunt multe încăperi. Copiii trebuie să dispună de mult loc pentru joacă.

- Interiorul este foarte frumos, remarcă Rachel fără a-i răspunde la întrebare. Nu-ţi poţi da seama de asta din afară.

Bărbatul o privi pe Rachel cu curiozitate şi comentă:

- S-ar părea că vă place acest loc.

- Da, îmi place.

El o privi ca şi cum răspunsul ei îl mira.

- Un patron bun?

- Da, răspunse ea fără să ezite, este foarte bun.

- Şi bogat după cât se vede, rosti el pe un ton maliţios. Ultima oară când am avut ocazia să vizitez o asemenea casă a trebuit să plătesc un şiling!

- Da, dar Seaways nu e deschis publicului, replică imediat Rachel.

Bărbatul avu un mic râs neplăcut care contrasta cu vocea lui caldă.

- De fapt, mi-ar veni greu să mi-l închipui pe Neil Brett deschizându-şi domeniul vizitatorilor.

Rachel îl privi surprinsă. Ea aproape sigură că ea nu menţionase numele lui Neil.

- îl cunoaşteţi pe domnul Brett?

Acelaşi râs care semăna cu o scrâşnitură din dinţi îi primi întrebarea.

- într-un anumit sens aş putea spune că da.

Rachel se încruntă.

- Nu înţeleg...

Bărbatul făcu un semn de nerăbdare din mână.

- Nu mă miră, dar nu are nici o importanţă. Uitaţi ce am spus!

- Dacă aţi venit să-l vedeţi...

El o întrerupse din nou râzând:

- N-am venit să văd pe nimeni. Eram doar, cum să zic... curios.

- Curios din cauza domeniului?

Rachel nu-i putea întoarce pur şi simplu spatele după această discuţie derutantă. Necunoscutul o intriga. Ce venise să facă la Seaways dacă nu să-l vadă pe Neil sau pe un membru al personalului?

El o privi, zâmbi şi ridică din umeri.

- Curiozitatea este marele meu defect, draga mea.

Şi izbucni în râs fără vreun motiv aparent.

- Vreţi să...

Rachel se întrerupse văzându-l cum se schimbă la faţă. întoarse capul ca să vadă ce provocase această schimbare de expresie. Nicky se juca tot acolo, nu departe de ei, spre stânga lor, dar necunoscutul nu era preocupat de el. Ce văzuse ca să-i explice fixitatea privirii? Brusc, zări capul blond al lui Neil care apăruse pe deasupra frunzişului de culoare închisă al rododendronilor.

Necunoscutul nu spunea nimic, ci se mulţumea să-l privească atent pe Neil care făcea înconjurul casei. Rachel nu mai ştia ce să creadă. Lăsase, mai mult sau mai puţin, să se înţealeagă că nu-l cunoştea pe Neil, dar îi pronunţase numele. Şi acum era sigură că nu-l rostise ea mai întâi.

Neil nu-şi dădea seama că este observat. Nici măcar nu-şi întoarse capul în direcţia lor. După câteva secunde, interlocutorul lui Rachel i se adresă din nou, cu o sclipire ciudată în priviri.

- El este patronul?

Rachel începuse să se simtă iritată de acest val de întrebări, deplasate după părerea ei.

- Da, este domnul Brett.

- în grija lui este copilul?

Inima lui Rachel bătea cu putere. Nu ştia cum să scape de vizitatorul indiscret.

- Doriţi să-l întrebaţi personal?

Văzu după expresia lui că înţelesese. Reuşise să-l pună politicos, dar ferm, la punct. Se simţea totuşi neliniştită de atitudinea acestui curios. Dacă ar putea să-i vadă Neil... El ar şti în mod sigur cum să scape de el.

Dar Neil dispăruse acum din raza lor de vedere. Bărbatul se întoarse spre ea, cu un surâs în colţul buzelor, dar cu ochi reci.

- Nu, draga mea, dar îţi mulţumesc totuşi de întrebare. Nu ţin să-l văd, asta nu mi-ar fi în nici un fel de folos, cel puţin pentru moment.

Apoi se înclină uşor în faţa ei.

- îţimulţumesc pentru această interesantă conversaţie. Mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc.

Rachel era prea uluită ca să ştie ce să-i răspundă. Necunoscutul îl mai privi o clipă pe Nicky, ocupat şi acum să se joace de-a avionul, indiferent la tot ce-l

înconjura, apoi îi întoarse spatele lui Rachel şi se îndreptă cu paşi mari spre alee. După câteva clipe dispăruse în spatele arborilor, apoi ea auzi zgomotul unei maşini care se îndepărta. Rămase o clipă nemişcată, cu ochii în gol, gânditoare.

- Nicky! strigă ea, brusc neliniştită.

Băiatul fugi spre ea şi se întoarseră împreună acasă. Rachel nu reuşea să-şi ia gândul de la ciudatul comportament al acestui străin prea politicos.

*
* *

Nicky fu primul care menţionă incidentul, în cursul cinei. Când Rachel observă cum o privea Neil, îşi dori să-i fi dat prin minte să fi vorbit ea despre el. Parcă o suspecta acum că omisese deliberat să-i pomenească despre întâlnirea lor cu necunoscutul. Nu că Nicky ar fi spus mare lucru, dar singurul fapt că ea se întreţinuse cu un necunoscut, fusese de ajuns să trezească suspiciunile lui Neil.

- Te-ai întâlnit cu cineva pe teritoriul domeniului, asta e, nu-i aşa?

- Nu aveam întâlnire, dacă asta vrei să insinuezi. Un bărbat a apărut brusc în spatele arborilor de pe alee. Cred că avea o maşină parcată în altă parte, fiindcă am auzit zgomotul unui motor după plecarea lui.

- Şi nu-l cunoşteai?

Ea negă dând din cap. Era furioasă pentru neîncredera lui, dar nu voia să se exteriorizeze, cel puţin nu acum.

- întâi m-am gândit că e vorba despre un automobilist rătăcit care voia să ceară nişte relaţii.

El o privi, mirat de această explicaţie.

- Greu de crezut, în general nu trece nimeni pe aici.

Rachel se pregătea să-i spună că necunoscutul îi menţionase
numele fără ca ea să-l fi pomenit mai înainte, dar apoi se gândi
că nu era poate o idee bună. Nu ştia aproape nimic despre trecutul lui Neil. Felul în care necunoscutul vorbise despre Neil nu sugera nişte relaţii amicale.

- Poate că pur şi simplu se rătăcise şi nu voia să recunoască?

Neil se încruntă. Explicaţia asta elementară nu-l satisfăcea.

- Te-ai gândit mai întâi că voia să întrebe pe unde s-o ia. Ce te-a făcut să te răzgândeşti, Rachel?

Nu se putea exprima atât de liber pe cât şi-ar fi dorit, din cauza prezenţei lui Nicky. îl privi, apoi făcu un semn din cap spre Neil. Acesta nu reveni cu întrebarea, dar era sigură că avea intenţia să reia mai târziu discuţia.

După ce-l băgă în pat pe Nicky, coborî la parter şi se întâlni pe hol cu Neil.

- Mi-ar plăcea să stăm puţin de vorbă, spuse el imediat.

Rachel dădu din cap fără nici o tragere de inimă. De obicei
îşi petrecea serile în compania familiei Handley sau se instala într-o cameră mică pentru a citi sau a-şi scrie corespondenţa. îl întâlnea rareori pe Neil în salonul mare, fiindcă nu se simţea niciodată în largul ei în compania lui, mai ales când erau singuri.

Copacii erau scuturaţi de un vânt violent şi o

creangă se izbea din când în când de una din ferestre. O ploaie deasă bătea în geamuri, dar încăperea era caldă şi confortabilă. Un foc mare ardea în şemineu şi din când în când din buturugi săreau scântei.

Plafoniera era stinsă. Doar două lămpi aşezate pe mese luminau un colţ al salonului. Neil o rugă să ia loc într-un fotoliu, în timp ce el se instală într-altul, de cealaltă parte a şemineului.

Una dintre lămpi lumina parţial chipul lui Neil, care părea turnat în bronz. Mâinile lui puternice şi antebraţele musculoase erau arse de soare. Purta pantaloni din catifea gri şi un pulovăr elegant de culoare albastră.

în această atmosferă intimă, bărbatul care stătea în faţa ei o tulbura atât de mult încât Rachel simţea că i se accelerează pulsul fără să poată face nimic ca să se liniştească. Imagini fugare
i se perindau prin minte şi era agitată de sentimente necunoscute. Neil era pentru ea un personaj aproape familiar, deşi era practic un străin. Ar fi vrut să afle ce se ascundea sub această aparenţă de răceală.

Când el îi adresă cuvântul, era atât de pierdută în gândurile ei încât tresări, ca şi cum fusese prinsă în flagrant delict.

- Probabil că îţi imaginezi despre ce doresc să stăm de vorbă.

Timp de o clipă, Rachel încercă disperată să-şi dea seama
despre ce voia să-i vorbească. Visurile ei, al căror personaj principal era Neil, îl alungaseră din mintea ei pe necunoscutul întâlnit azi-dimineaţă. în sfârşit, îşi veni

în fire.

- Cred că da, în privinţa bărbatului care mi-a vorbit azi- dimineaţă.

- Aşa este. Astăzi l-ai întâlnit pentru prima dată?

- Da, aşa cum ţi-am spus şi adineaori.

Se aplecă spre ea şi o privi cu severitate.

- Eşti sigură de asta?

- Absolut sigură, Neil, dacă crezi...

El n-o lăsă să termine.

- Nu ştiu ce să cred.

O fixa cu ochii lui albaştri. Expresia îi trăda un amestec de îngrijorare şi neîncredere. Rachel se simţi necăjită şi enervată totodată. După câteva secunde de gândire, el continuă:

- Nu te cunosc suficient, Rachel. Mă întreb doar dacă ştii vreun tip îndrăgostit de tine, care ar fi putut să-ţi cunoască adresa actuală şi să te caute aici.

Rachel rămase fără grai. Un val de sânge făcu să i se înroşească obrajii. Un îndrăgostit, spuse el! Aproape că râdea reamintindu-şi că Lars i-l sugerase pe Neil pentru acest rol.

- Un îndrăgostit! Deci crezi că un iubit m-ar fi putut urmări până aici?

el o privi îndelung, ostentativ.

- Exact, spuse apoi cu blândeţe.

Rachel îi susţinu privirea. Dar inima îi bătea atât de tare încât simţea că o să-i sară din piept.

- N-am nici un iubit, răspunse ea în şoaptă. Bărbatul acela nu avea nici o legătură cu mine, mi-e total necunoscut.

- Atunci, cine este?

Vorbise atât de încet, încât parcă întrebarea i se adresa mai mult lui însuşi decât ei. Rachel scoase un suspin de uşurare: se hotărâse în cele din urmă s-o creadă.

Dar de ce un automobilist rătăcit îl făcea să se poarte astfel? Era adevărat că şi ei i se păruse ciudat şi că, prin atitudinea ei, trezise neîncrederea lui Neil. Ezită înainte să-i vorbească, alegându-şi cuvintele.

- Neil, am fost şi eu intrigată, spuse ea vag.

- Intrigată, de ce?

- L-am întrebat dacă doreşte să te vadă şi mi-a răspuns că asta nu i-ar fi acum de nici un folos.

încruntat, Neil se concentră pentru a înţelege semnificaţia spuselor ei.

- De ce l-ai întrebat dacă doreşte să mă vadă?

Rachel nu ştia cum să-i explice exact ce gândise când necunoscutul menţionase, fără să pară a da vreo importanţă faptului, numele de Neil Brett. Felul în care Neil se uita la ea, interogatoriul la care o supunea o făceau să se simtă îngrozitor şi să nu-şi găsească deloc cuvintele.

- Nu ştiu exact, doar că... oh, nu ştiu... mi s-a părut ciudat. Mai întâi m-am gândit că s-a rătăcit şi că s-a oprit să se informeze, dar pe urmă mi-a zis că e interesat de casele vechi.

- Şi pe urmă? insistă el nerăbdător.

- I-am răspuns că Seaways nu e deschis publicului, dar ştia şi el asta, şi în plus...

Ezita, încercând să-şi reamintească exact ceea ce se petrecuse. El făcu un gest exasperat şi Rachel se grăbi

să continue:

- îţi cunoştea deja numele.

Ochii lui Neil străluceau.

- De ce nu mi-ai spus asta imediat? interveni el cu o voce tăiosă, de ce?

Pe Rachel o trecu un fior.

- Nu ştiu, m-a mirat şi pe mine, dar...

El o întrerupse brusc.

- Ai face mai bine să-mi povesteşti totul în amănunte.

Dar chiar înainte ca ea să fi putut scoate vreun cuvânt, el începu s-o mitralieze cu întrebările.

- Unde se afla exact?

- A venit dinspre alee şi a trecut de şirul de arbori. Nicky a fugit spre mine.

- Nicky?

Aproape că strigase. Rachel tresări.

- A vorbit şi cu Nicky, da sau nu?

- Da. Nicky a fugit spre mine când l-a văzut.

Tot corpul lui Neil era crispat. Se plecase înainte, cu coatele sprijinite de genunchi, cu pumnii strânşi. Avea o privire atât de dură încât Rachel aproape că se sperie.

- Neil, se hazardă ea, crezi că...

El o întrerupse din nou şi-i porunci cu asprime.

- Descrie-mi-l. Cum arăta?

- Destul de frumos, elegant.

Făcea eforturi să-şi reamintească detaliile, conştientă de nerăbdarea crescândă a lui Neil.

- Nu atât de înalt ca tine, mai degrabă la fel ca Lars, părul şaten şi ochii de o culoare nedefinită, fie albaştri

fie cenuşii.

Neil îşi trecu mâna prin păr. Cu fălcile strânse, cu bărbia împinsă înainte, cu ochii strălucitori, părea atât de furios încât lui Rachel îi trecu un fior rece pe şira spinării.

- Browlett, spuse el mânios. Michael Browlett!

Inima lui Rachel bătea cu putere. Abia putea să respire. Tensiunea dintre ei devenise aproape insuportabilă.

- Browlett, repetă ea năucită, dar e...

- Tatăl lui Nicky! strigă el.

Rachel îl privea fix pe Neil, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Se întreba de ce, printre toate ipotezele pe care le construise încercând să înţeleagă ce căuta necunoscutul pe domeniu, nici măcar nu-i trecuse prin cap că era vorba de tatăl lui Nicky. De ce copilul se afla în custodia lui Neil şi nu a adevăratului său tată? Puteau exista mai multe motive, dar ceea ce o mira mai mult era neliniştea lui Neil la ideea că Michael Browlett îşi putuse vedea fiul.

- Nu mi-am închipuit că e vorba despre el. Dacă ar fi spus, aş fi...

- Ai făcut foarte bine că te-ai întors acasă. Sper că vei dovedi acelaşi bun-simţ dacă se va mai întâmpla aşa ceva.

Rachel îl privi, neştiind ce să gândească despre această reacţie. Nu era sigură că i-a urmărit bine raţionamentul, nici dacă e de acord cu hotărârea lui de a interzice orice întâlnire între tată şi fiu.

- Crezi că ar putea reveni?

- Posibil. Apropo, Rachel, până o să pot obţine unele informaţii, te rog să nu te îndepărtezi prea mult de casă, dacă eu sau Handley nu suntem prezenţi. E clar?

- Am înţeles foarte bine.

Acum, că era la curent cu identitatea necunoscutului, Rachel începea să vadă lucrurile dintr-un alt unghi. Aşa că, nu se putu abţine să spună:

- Dar... dacă e vorba de tatăl lui Nicky...

Nu continuă când remarcă în ochii lui Neil o nouă flacără de mânie.

- încă o dată sunt obligat să-ţi spun: n-ai putea face ceea ce ţi se spune fără să discuţi, sau e prea greu?

Rachel strânse din pumni.

- Chiar vrei să-l împiedici să-şi vadă fiul?

Neil se încruntă şi-i răspunse fără menajamente:

- Rachel, nu te amesteca în ceea ce nu ştii!

- Dar ai *dreptul?* La urma urmei, e vorba despre tatăl lui Nicky.

Neil se ridică, nereuşind să-şi mai stăpânească mânia. Părea atât de ameninţător încât Rachel se ridică la rândul ei, muşcându-şi buzele. Stăteau faţă în faţă, de o parte şi de cealaltă a şemineului. El, un adevărat uriaş. Ea mititică, cu o luminiţă de spaimă în priviri.

- Nu cunoşti nimic despre toată această poveste, spuse el cu o voce egală, dar dură ca oţelul. Urmează-mi instrucţiunile, Rachel, şi fereşte-te să iei iniţiative fără să ştii care ar putea fi consecinţele.

- Vrei să spui că nu mai am dreptul să-l duc pe Nicky în grădină?

El repetă exasperat, articulând cu grijă:

- Vreau să rămâneţi în apropierea casei, de unde ne poţi striga pe mine sau pe Handley. Poate foarte bine să se joace şi în grădină.

- înţeleg.

Rachel se căznea să vorbească pe un ton calm. îl mai întrebă:

- Va fi greu să-i explic. Ce motive i-aş putea oferi?

Gura lui Neil se strânse într-un rictus nervos, ca şi cum el îşi închipuia că ea îl provoacă deliberat.

- O să-i spui pur şi simplu că nu trebuie să fugă în toate părţile aşa cum are obiceiul. Ai destulă autoritate asupra lui ca să te asculte.

- Bineînţeles, e foarte ascultător, dar...

Simţi că i se taie răsuflarea când mâna musculoasă a lui Neil o strânse de braţ. Fără un efort aparent, o trase spre el. O durea şi ochii i se umplură de lacrimi.

- Nu există un „dar“. Ai de ales, Rachel!

Vorbea foarte rar, fără să ridice tonul, alegându-şi cuvintele cu grijă. Flăcările se reflectau în ochii lui albaştri, dându-le o culoare neliniştitoare.

- Ori îmi urmezi cu stricteţe ordinele rămânând cu Nicky în apropierea casei, ori părăseşti această casă imediat. Deşi ştiu că Nicky te va regreta, n-aş ezita nici o clipă să te concediez dacă nu-mi urmezi ordinele.

Acest ultimatum fără echivoc fu un şoc pentru Rachel. Ştia că ameninţarea nu fusese rostită în van: o va lăsa să plece fără nici o umbră de regret dacă aşa va considera necesar. Această certitudine o tulbura cel mai mult. Rachel făcu un imens efort să nu izbucnească în hohote de plâns.

- Preferi să mă vezi plecând? întrebă ea în şoaptă.

Timp de câteva clipe el o privi continuând s-o strângă de braţ, apoi clătină din cap. Vedea după ochii lui că furia începuse să-i treacă.

- Cred că îţi dai seama că ai spus o prostie. Te ocupi admirabil de Nicky şi el te iubeşte. Pe de altă parte, mi-e groază de schimbările de personal.

în sinea ei, Rachel recunoştea că erau nişte motive excelente, dar suferea din cauza răcelii lui Neil. Dacă ar fi putut da dovadă de puţină amabilitate... Ar fi putut adăuga o tuşă mai personală spuselor lui... Se simţea extrem de dezorientată.

Lars, cel puţin, îşi exprimase în alţi termeni preferinţa de a o vedea. Ca şi cum îi citise în inimă, Neil dădu din cap şi un mic surâs îi ridică colţurile gurii.

- De altfel, preciză el, ar mai fi un motiv. Lars mi-ar cere explicaţii dacă nu te-ar mai găsi aici. Şi m-ar pune într-o situaţie jenantă.

- Bineînţeles!

Neil continua s-o ţină de braţ pe Rachel. începu

acum s-o mângâie încetişor cu degetul mare. Rachel simţi că bătăile inimii i se înteţesc. Această simplă mângâiere era atât de senzuală încât nu-i venea să creadă că venea din partea lui Neil. Dar era adevărat că, o dată, Lars afirmase că vărul lui nu este un sfânt.

- Bineînţeles! repetă şi el cu o voce joasă.

Apoi Neil începu să zâmbească, dând din cap cu un aer complice. Convinsă că era pe cale să-şi bată joc de ea, Rachel îşi trase repede mâna şi-l privi cu nişte ochi strălucitori, plini de reproş.

- Te rog să mă scuzi, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar am treabă.

El o lăsă să plece fără să scoată nici un cuvânt. Rachel tocmai deschidea uşa când el o strigă. Tânăra se întoarse spre el, bănuitoare.

- Nu mi-ai comunicat hotărârea ta, Rachel. Te-ai decis să rămâi, în condiţiile mele, sau preferi să mă părăseşti?

Privirile lor se încrucişară. Ea citi în ochii lui o provocare şi-şi ridică instinctiv bărbia.

- O să rămân, spuse ea cu un aer hotărât, din cauza lui Nicky.

Rachel scoase un mic strigăt când el se aplecă brusc şi puse stăpânire pe buzele ei tremurătoare.

- Bine! rosti el apoi cu blândeţe.

Rachel fugi din salon fără să mai adauge nici un cuvânt.

Capitolul 1

- Dacă domnul consideră că e preferabil, are în mod sigur dreptate, afirmă doamna Handley.

Rachel oftă în sinea ei. Ce putea ea să spere?

Loialitatea menajerei faţă de patronul lor avea tăria unei roci. Neil îşi dădea oare seama ce perlă avea în serviciul lui?

Se plânsese, fără să se gândească la nimic rău, că este obligată să rămână mereu în preajma casei. Era enervată că nu mai are nici o libertate de mişcare. Nicky nu putea înţelege această nouă interdicţie, dar nu se mai gândea la ea când Rachel reuşea să-i trezească interesul pentru un lucru sau altul.

- Mă voi simţi fericită când îl voi putea duce din nou pe Nicky în locurile unde ne place să ne plimbăm.

Doamna Hanley făcu un gest de simpatie.

- Mă îndoiesc că va ţine mult restricţia asta, spuse ea.

întâlnirea lui Rachel cu Michael Browlett nu fusese niciodată menţionată de doamna Handley, dar Rachel era sigură că menajera era la curent. Aceasta, la fel ca şi soţul ei, lucrase toată viaţa la Seaways. Perechea făcea într-adevăr parte integrantă din casă.

De când se ocupa de Nicky, relaţiile lui Rachel cu familia Handley deveniseră foarte amicale, dar nimic nu-i putuse scoate din rezerva lor când venea vorba de familia patronului lor. Rachel şi menajera stăteau la taifas în mica încăpere aflată alături de bucătărie, în timp ce Handley lucra în grădina de zarzavat supraveghindu-l pe Nicky.

Rachel îi privea pe fereastră, ascultând flecăreala lui Nicky cu o ureche distrată. Se gândea la vizitatorul indiscret şi nu se îndoia de faptul că Neil avusese dreptate identificându-l drept Michael Browlett. Abia

acum îşi dădea seama de asemănarea dintre cei doi. Ce păcat, se gândea ea, că nu se puteau întâlni măcar o dată ca să facă cunoştinţă.

Doamna Handley trebuie, bineînţeles, să-l cunoască bine pe Michael Browlett, dar existau puţine şanse ca să se arate în privinţa lui mai vorbăreaţă decât ceilalţi membri ai familiei. Dacă Rachel va menţiona numele lui Browlett, era sigură că nu va obţine decât un răspuns vag. Nu putu rezista totuşi tentaţiei de a aborda indiscret subiectul.

- Nicky seamănă cu tatăl lui.

După cum îşi închipuia, doamna Hanley răspunse evaziv:

- E un copil încântător.

Rachel nu se putu împiedica să râdă în sinea ei de felul în care doamna Handley îi ocolea întrebările. Considera totuşi că are dreptul la câteva explicaţii fiindcă libertatea ei de mişcare fusese redusă din cauza întâlnirii cu Michael Browlett. în loc să renunţe aşa cum se obişnuise, riscă un comentariu:

- Nu înţeleg de ce Neil... de ce domnul Brett se opune cu atâta fermitate ca Nicky să-şi întâlnească tatăl.

îşi dădu seama că făcuse o gafă. După cum ar fi trebuit să prevadă, doamna Handley luă imediat apărarea lui Neil:

- Domnul face tot ce poate pentru nepotul lui. Puţini celibatari şi-ar fi asumat responsabilitatea să crească un băieţel, aşa cum a făcut-o el.

- Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, se grăbi să-i răspundă Rachel, cred că se poartă minunat cu Nicky, dar nu mi se pare drept să-l împiedici pe adevăratul tată al lui Nicky să-şi vadă fiul, măcar din când în când.

Chipul, în general inexpresiv, al doamnei Handley era roşu de indignare şi ochii ei scânteietori de furie. Ridică din umeri şi exclamă:

- Un tată adevărat n-ar fi plecat aşa cum a făcut-o el. Fără domnul, bietul puşti n-ar avea un tată! Patronul meu valorează de mii de ori mai mult decât derbedeul ăla. Cine ar îndrăzni să spună că nu are dreptul să-l ţină la distanţă, după atâta timp?

Rachel nu se aşteptase la o tiradă de o asemenea violenţă. Se întreba dacă era prudent să continue conversaţia. Se decise totuşi să mai rişte o întrebare:

- Dar, chiar şi în aceste condiţii, domnului Browlett n-ar trebui să-i fie permis să-şi vadă fiul?

- Şi de ce, mă rog? întrebă doamna Handley cu un mormăit dispreţuitor. Până acum nimeni nu ştia dacă

este mort sau trăieşte. A dispărut înainte de naşterea copilului şi nu s-a mai auzit vorbindu-se despre el. Deci e puţin probabil să fie interesat de copil.

Rachel clătină din cap, uluită de această nouă descoperire despre trecutul lui Nicky. Se întreba ce alte mistere îi mai rămâneau de descoperit.

- Vreţi să spuneţi că Nicky nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui înainte de întâlnirea de zilele trecute, fără să ştie de altfel cine era? mai întrebă ea, îndoindu-se că a înţeles bine.

- Aşa este, răspunse doamna Handley strângând din buze. Şi nu se va mai întâmpla dacă lucrurile se petrec după cum doreşte domnul. Ar putea să-l tulbure pe băieţel, dacă îl revede şi află, după atâta timp, că acest necunoscut este tatăl lui.

- Sau din contră, ar putea fi mândru să aibă şi el un tată! replică Rachel, care, ca întotdeauna, nu reuşea să-şi ţină gura.

- Cel mai bine pentru el este să continue să trăiască la fel ca până acum, afirmă doamna Handley.

Rămase gânditoare un moment, apoi adăugă:

- Prea multe lucruri s-au întâmplat deja în viaţa bietului puşti - Dumnezeu să-l aibă în pază! - aşa că e mai bine să locuiască doar cu unchiul lui. Domnul este un bărbat puternic şi Nicky va fi în mod sigur la adăpost de un alt traumatism atâta timp cât va rămâne sub protecţia lui.

- Un traumatism... ce înţelegeţi prin asta?

Dar chipul închis al doamnei Handley îi sugeră că nu va mai scoate nici un cuvânt de la ea. Menajera se

mulţumi să remarce destul de sec:

- Vorbele nu ajută la nimic. Micuţul se află la adăpost aici, în casa unchiului său.

„Seaways a fost scena unor evenimente mult mai complicate decât îmi imaginam“, îşi spuse Rachel după discuţia ei lipsită de succes cu doamna Handley. Se simţea din ce în ce mai asociată cu misterele care înconjurau existenţa lui Nicky, deşi era ţinută în mod voit în neştiinţă în privinţa unelor detalii. Cu cât afla mai multe, cu atât îşi dădea seama că trecutul lui Nicky nu fusese tocmai roz. Astfel că nevoia ei de a-l proteja devenea din ce în ce mai puternică.

Trecuseră deja trei săptămâni de când Lars se întorsese în Suedia, dar el nu-i lipsea lui Rachel atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat. Şi acest fapt o mira destul de mult, fiindcă recunoştea că nu rămăsese insensibilă la farmecul lui. îi apreciase manierele galante şi fusese flatată când el îşi manifestase atât de deschis atracţia pe care o simţea faţă de ea. Era adevărat că de atunci Neil îşi petrecuse la Seaways mai mult timp ca de obicei şi asta fusese o compensaţie.

De vreo cincisprezece zile, Neil se ocupa mai mult de Nicky, ceea ce-l umplea de bucurie pe băieţel. Deci Rachel se afla mult mai des în compania patronului ei. De la vizita neaşteptată a lui Michael Browlett, Neil încerca să nu stea prea mult timp departe de Nicky. Şi mergeau destul de des să se plimbe împreună călare. De fiecare dată când Rachel îi vedea împreună, simţea că-i dau lacrimile fiindcă profunda afecţiune pe care o manifestau unul faţă de celălalt o mişca până în adâncul

inimii. Iar această schimbare a obiceiurilor era pe placul lui Nicky.

Rachel îi privea pe unchi şi pe nepot întorcându-se dintr-una din plimbările lor călare. Se minuna de răbdarea pe care o avea Neil pentru neîncetata flecăreală a copilului. Acum nu-i mai era atât de frică de cai, aşa că îl ajută pe Nicky să descalece. Neil avea pretenţia ca băieţelul, deşi era atât de mic, să aibă singur grijă de poneiul lui. Aşa că îl supraveghea pe Nicky ca să vadă dacă îşi şterge corect căluţul. în acest timp, Rachel se gândea că Neil ar fi un tată admirabil, sever dar şi afectuos. Ce păcat că nu avea şi el copii!

Pentru a se smulge din visare, Rachel se căzni să pară interesată de eforturile lui Nicky. De fapt, nu de azi ci mai de mult se surprindea adeseori gândindu-se la Neil în rol de tată, fapt ce o tulbura dar o şi mira totodată. Când era în compania nepotului său, Neil nu mai avea nimic din *gentlemanul fermier* arogant de care-i fusese atât de frică. De când purtaseră acea lungă discuţie, din seara vizitei lui Michael Browlett, nu se sătura niciodată privindu-l şi-i făcea o plăcere din ce în ce mai mare să se afle în compania lui.

înainte să termine cu îngrijirea poneiului, Nicky se repezise afară din grajd ca să-l ajute pe Handley la descărcarea unei şarete cu furaj. Rachel îl auzea pălăvrăgind ca de obicei. Handley, care era un om răbdător, suporta cu stoicism o avalanşă de sfaturi. Se pregătea să se ducă după el când se auzi strigată din fundul grajdului. Era Neil.

- Rachel!

Se întoarse cu inima bătându-i nebuneşte. El se afla în ultima boxă, terminând să-şi şteargă calul. Se întrebă dacă auzise bine, fiindcă Neil continua să se ocupe de cal ca şi cum nimic nu se întâmplase. Traversă totuşi grajdul. Neil nu se întrerupse din treabă decât când ea ajunse lângă el.

Abia atunci îşi îndreptă spatele, dădu la o parte, printr-un gest al mâinii, o şuviţă blondă de păr care-i căzuse pe frunte şi o privi intens cu ochii lui albaştri. Pantalonii de călărie de culoare vişinie se mulau pe picioarele lui musculoase. Un pulovăr bej îl făcea să pară şi mai bronzat. Avea o înfăţişare virilă şi ofensivă. Rachel încerca să-şi controleze bătăile inimii.

- Cred că m-ai strigat...

Cu un mic surâs în colţul buzelor, el îi spuse:

- Mă întreb dacă ştii că Lars va fi aici peste zece zile. Am primit azi-dimineaţă veşti de la el.

- Nu, nu ştiam.

Se întreba de ce o strigase ca să-i comunice asta, când ar fi putut foarte bine s-o facă şi în timpul micului dejun.

- Nicky va fi încântat, rosti ea.

- Credeam că vei fi şi tu, de aceea am ţinut să te anunţ imediat.

Se întoarse, mângâie maşinal coama calului şi adăugă, fără s-o privească.

- Nu ţi-a scris şi ţie? Totuşi, dacă cineva ar fi trebuit să fie la curent, aceea trebuia să fii tu...

Rachel preferă să ignore sarcasmul.

- Nu văd de ce ar fi făcut-o. Nu are nici un motiv să

mă ţină la curent cu faptele şi gesturile lui.

Neil se întoarse şi o privi drept în ochi.

- Nu face pe inocenta, Rachel, ştii prea bine de ce. Doar nu eşti atât de naivă ca să mă faci să-ţi spun mai multe!

Atitudinea lui Neil era neaşteptată şi o supăra. De două săptămâni, animozitatea lui dispăruse. Şi nu ţinea deloc s-o vadă reapărând.

- Nu sunt pentru Lars ceea ce crezi tu, spuse ea cu o voce tremurătoare care o trăda.

Neil o fixă un moment în tăcere, apoi îşi feri privirea. îl vedea acum din profil şi lui Rachel i se păru din nou că zăreşte un uşor surâs în colţul buzelor lui.

- Ai aerul să crezi că te acuz de ceva. Nimic mai puţin adevărat, Rachel. Ştii prea bine că nu mă interesează relaţia ta cu Lars, atâta vreme cât nu-l afectează pe Nicky.

- Ştiu, ai fost foarte clar în această privinţă.

Vorbise pe un ton care-i trăda proasta dispoziţie. Neil ridică din sprâncene.

- Ar trebui să fiu orb ca să nu remac că Lars nu ţi-e indiferent. Când sunteţi împreună, asta îţi sare în ochi.

Rachel nu înţelegea de ce se hotărâse Neil să-i facă o scenă, dar era evident că încerca s-o provoace. îl privi cu ochii plini de reproşuri. Nu-i dăduse niciodată vreun motiv să-şi imagineze că lua în serios asiduităţile vărului său. Era intrigată din cauza acestui fapt, dar şi tulburată.

- Ar fi o prostie să neg că îmi place Lars. La drept vorbind, mi se pare foarte seducător şi oricare femeie ar

fi de părerea mea, dar îl cunosc de prea puţin timp pentru ca cineva să poată pretinde că este ceva serios între noi. E ridicol să insinuezi aşa ceva, Neil.

El coninua s-o privească într-un fel care o făcea să nu se simtă în largul ei. Avea impresia că se uita la gura ei ca şi cum îl fascina. Inima îi bătea nebuneşte şi-şi simţea palmele umede.

- N-am făcut decât să menţionez că nu ţi-e indiferent, replică el cu blândeţe. Bineînţeles că reciproca e valabilă.

Dar Rachel scutură din cap.

- Aşa e, n-ai spus altceva, dar ai insinuat mai mult, Neil, şi nu-i adevărat.

- Cred că Shakespeare a zis ceva de genul: „Mi se pare că doamna protestează prea mult... “

- Neil! Cum îndrăzneşti?

Nu se putea înşela asupra vorbelor lui. îl privi, îndurerată şi furioasă.

Apoi îi spuse:

- Nu mă crezi, nu-i aşa? Ei bine, mi-e perfect indiferent!

Tremura ca o frunză şi era gata să plângă. Nu voia să se certe

cu Neil, dar i se părea că el caută cearta cu lumânarea. Şi nu reuşea să-i înţeleagă motivele. Niciodată, până în această clipă, nu fusese fizic conştientă de apropierea acestui corp viril. Mirosul lui, un amestec de after-shave şi piele, îi excita simţurile. Simţi că i se învârteşte capul.

- Neil! începu ea cu o voce şovăitoare.

încercă să descopere în expresia lui o explicaţie a

acestei atitudini, dar în zadar.

- Ce doreşti în fond? întrebă ea.

El clătină din cap şi râse încetişor. Rachel se simţea atât de emoţionată încât îşi lipi mâna de piept pentru a-şi potoli bătăile inimii.

- Nu ştiu exact, dar cred că Lars îşi închipuie că nu trebuie decât să facă un semn din degetul mic ca să-i cazi în braţe. Are sau nu dreptate, Rachel?

Tânăra simţi că i se taie răsuflarea, de parcă alergase prea mult.

- Nu, şopti ea.

Cu mâna stângă, Neil o înlănţuise şi o trăgea încet spre el. îşi simţea corpul lipsit de voinţă între degetele lui puternice. îşi strecură apoi cealaltă mână pe sub jacheta ei groasă de lână şi începu să-i mângâie spatele încet, urmând linia coloanei vertebrale.

Rachel avea impresia că sângele îi fierbea în vene şi se abandona încetul cu încetul în braţele de oţel ale lui Neil. îşi ridică faţa spre el murmurându-i numele, dar înainte să-l fi putut rosti cu voce tare, el îi pecetlui buzele cu un sărut fierbinte.

Rachel îi încolăci gâtul cu braţele şi-şi strecură degetele în părul lui blond şi des. Trupurile lor erau strâns lipite şi ea îl simţea încordându-se în timp ce o strângea cu patimă în braţe. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea senzaţie şi se lăsă purtată de val fără nici o reţinere.

Se mai aflase în braţele lui când o salvase de o moarte îngrozitoare în marea îngheţată. Atunci fusese cuprinsă de un sentiment necunoscut dar plăcut. însă

astăzi simţea la acest bărbat o febră senzuală care o făcea să se topească parcă în braţele lui.

- Neil! Domnişoară Carson!

Nicky îi striga, dar Rachel, ameţită de senzaţiile necunoscute, nu-l auzea. însă Neil îşi slăbi strânsoarea braţelor. O îndepărtă de el, mâinile lui puternice continuând să-i încer- cuiască talia şi o privi cu nişte ochi strălucitori. Ea desluşi pe chipul lui un surâs al cărui sens nu reuşi să-l descifreze dar care o emoţionă nespus. Neil îşi înclină capul în direcţia uşii şi ea auzi în sfârşit strigătele băieţelui.

- Neil! Domnişoară Carson!

Rachel îl privi pe Neil, neştiind ce să facă.

- Cred că cineva ar trebui să-l ajute pe bietul Handley, spuse el.

Nicky traversa curtea în fugă şi strigătele lui se apropiau. Rachel se îndepărtă de Neil şi se întoarse spre uşă, privind însă în gol. îşi controla cu greu bătăile inimii şi creierul ei refuza să funcţioneze normal. Dimpotrivă, Neil părea perfect stăpân pe el. Şi parcă lui Rachel nu-i convenea asta...

Neil îşi păstrase un surâs vag pe buze şi Rachel, cu nervii încordaţi la culme, se întreba dacă nu exista în el şi o nuanţă de ironie. îl fixă timp de câteva clipe cu o privire aproape rugătoare şi i se păru că expresia lui se schimbase. Dar Nicky dădu buzna în grajd, strigând cu o voce indignată:

- Nu mi-aţi răspuns! De ce nu mi-aţi răspuns?

Se opri o clipă în faţa lor, cu o cută de îngrijorare pe frunte, apoi o luă de mână pe Rachel şi începu s-o tragă:

- Mi-e foame, domnişoară Carson!

Neil fu cel care-i răspunse, în timp ce îi ciufulea părul.

- întotdeauna eşti flămând!

Băieţelul îi zâmbi.

- De ce o deranjezi pe domnişoara Carson, nu este încă ora prânzului?

- Dar mi-a promis o ciocolată, peciză Nick indignat.

Neil o privi cu un aer întrebător:

- Mărturisesc că e adevărat!

Exista o sclipire de curiozitate în ochii lui Neil. O privi câteva clipe fără să scoată nici un cuvânt, continuând să mângâie căpşorul lui Nicky, apoi o întrebă:

- Ţi se întâmplă des să-l răsfeţi aşa?

încă tulburată de sărutarea lui, tinerei îi venea greu să-şi îndrepte atenţia asupra unei chestiuni atât de practice. înainte de a-i răspunde, îi aruncă o privire lui Nicky. Pe chipul băieţelului, îngrijorarea înlocuise indignarea.

- Câteodată, sfârşi ea prin a răspunde.

Apoi adăugă:

- Dar nu prea des.

Se întoarse spre Neil şi i se păru că citeşte dezaprobarea în privirea lui. Instinctiv îşi ridică bătăioasă bărbia.

- M-am gândit eu că n-ai fi de acord!

- Dar, după cum constat, asta nu te-a împiedicat s-o faci.

Vorbise pe un ton scăzut, dar care o îngheţă.

- Numai ocazional, după cum ţi-am mai spus!

Era furioasă foc. Cum de îşi putuse relua rolul de tutore sever atât de repede după îmbrăţişarea lor, când ei îi tremurau încă genunchii? Se întunecă la faţă şi se adresă copilului:

- Cred că n-o să-ţi primeşti ciocolata, Nicky, fiindcă unchiul tău nu e de acord.

Nicky se întoarse spre el gata să plângă, cu buzele tremurânde, cu privirea plină de un reproş mut.

- Bineînţeles că o s-o primeşti, spuse Neil cu o voce liniştită, domnişoara Carson ţi-a promis-o şi eu consider că promisiunile trebuie întotdeauna ţinute.

Fără să scoată nici un cuvânt, Rachel scoase ciocolata din buzunar şi i-o întinse lui Nicky. Simţea că-i ard obrajii. Neil aşteptă ca nepotul lui să rupă ambalajul, apoi îl bătu pe spate încurajator:

- Acum du-te la Handley, te va urma imediat şi domnişoara Carson.

Consolat, Nicky ieşi în curte. Rachel se pregătea să-l urmeze, dar Neil întinse braţul ca să-i bareze drumul. Părea capabil s-o reţină, utilizând chiar forţa. Era prinsă în cursă.

Rachel întoarse capul când el se apropie atât de mult de ea încât putea s-o atingă. Inima ei bătea mai repede şi nu reuşea să-şi stăpânească un tremur uşor. Apropierea acestui corp solid o făcea să se simtă lipsită de apărare. Aştepta ca el s-o ia din nou în braţe, dar nu îndrăznea să-l privească în faţă.

- Acum, spuse Neil cu o voce fermă, aş vrea să-mi explici motivul acestei scene ridicole. De ce i-ai zis lui Nicky că eu îi interzic să-şi mănânce ciocolata?

- N-am spus chiar aşa, voiam doar...

El o întrerupse cu brutalitate:

- Nu mă lua drept un idiot! Nu sunt surd, Rachel.

Se aplecă spre ea, apăsând-o de perete. Apoi o prinse de bărbie cu o mână fermă şi o obligă să-l privească.

- Nu-mi place când cineva mă prezintă drept un tiran, mai ales în faţa lui Nicky.

- Neil, te rog, mă doare. Nu asta am vrut să zic, dar eram furioasă.

- Furioasă?

Continua să-i ţină bărbia între degetele lui puternice. Rachel îşi muşcă buzele cu nervozitate când el se aplecă şi mai mult spre ea. îi simţi răsuflarea caldă pe faţă, asemenea unei mângâieri.

- De ce? spuse el cu blândeţe. Fiindcă te-am sărutat?

Inima lui Rachel bătea nebuneşte. Nu ştia ce să spună, de
teamă să nu pară ridicolă.

- Evident nu, răspunse ea pe un ton pe care-l voia indiferent, asta nu are nici o importanţă, nu-i aşa, Neil?

- Rachel!

îi pronunţase numele cu o voce atât de tristă, încât se simţi mişcată până în adâncul sufletului. Sângele îi zvâcnea în tâmple şi avea genunchii moi. Simţind corpul acesta viguros lipit de al ei, nici măcar nu-şi mai amintea că fusese furioasă. Zgomotul paşilor lui Handley o readuse la realitate. Tresări şi şopti cu respiraţia tăiată:

- Nu-l mai aud pe Nicky, probabil că s-a îndepărtat.

- Nu are nici o importanţă, nu se putea duce prea

departe.

Un braţ puternic continua să-i bareze drumul şi ochii lui
Neil străluceau hotărâţi, în timp ce o strivise aproape de perete, în ciuda apropierii lui Handley.

- Trebuie să mă duc după Nicky! strigă ea.

Rachel îşi îndoi genunchii şi reuşi să se strecoare pe sub braţul lui Neil şi să scape. Mişcarea ei bruscă îl luă prin surprindere pe Neil. Aşa că Rachel avu timp să traverseze întreg grajdul înainte ca el s-o prindă de braţ. Rachel simţea degetele lui strângând-o ca o menghină. Se pregătea s-o oblige să se întoarcă, dar surprinse privirea uimită a lui Handley. Rachel profită de ezitarea lui ca să se degajeze.

- Ai ordonat personal ca Nicky să nu fie niciodată lăsat singur, îi reaminti ea în şoaptă. Precis că a luat-o spre casă. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să-l prind din urmă.

Timp de o clipă avu impresia că el o va împiedica să plece, în ciuda prezenţei lui Handley care nu-şi mai ascundea surprinderea, dar renunţă şi ridică resemnat din umeri. Rachel o luă la fugă. Abia mai respira când îl ajunse pe Nicky. Era gata să întoarcă atunci capul, curioasă să ştie dacă Neil ieşise în curte ca să se uite după ea, dar se stăpâni. Puse o mână pe capul băieţelului, îi zâmbi şi intră cu el în casă.

Acum că Lars se întorsese la Seaways, nu mai încăpea nici o îndoială că Rachel, ca şi Nicky, vor avea mult mai puţine ocazii să fie împreună cu Neil. Lars urma să-l înlocuiască pe vărul lui în sarcinile lui de „gardă de corp“, după cum le numea Rachel. Se

întrebase cum va reacţiona la înlocuirea lui Neil cu Lars, dar, la drept vorbind, compania celui de al doilea i se părea mai puţin neliniştitoare.

Ninsese de dimineaţă până seara. Acum căzuse noaptea şi frigul promitea îngheţ pentru a doua zi. Se înseninase şi stelele străluceau pe cerul abia luminat de luna nouă. După ce-l băgase pe Nicky în pat, Rachel cedase insistenţelor lui Lars care dorea să facă o plimbare nocturnă până la poarta de intrare a proprietăţii.

Rachel şi Lars mergeau încet pe alee, sub crengile desfrunzite ale arborilor mari. Brusc, o trecu un fior.

- Ţi-e frig? întrebă Lars, ca întotdeauna plin de solicitudine.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, îi înconjură umerii cu braţul.

- Nu e mai bine?

Rachel zâmbi. Avea nişte maniere directe care i se păreau dezarmate.

- De fapt nu-mi este frig, spuse ea maliţios, ci doar m-a trecut un fior.

Dar Lars nu-şi retrase braţul. Continuară să meargă fără să spună nimic. Tăcerea nopţii nu era tulburată decât de zgomotul, înăbuşit de zăpadă, al paşilor lor şi de ţipetele îndepărtate ale unei bufniţe sau cucuvele. Trunchiurile arborilor nu reuşeau să-l protejeze de vântul rece. Aşa că Rachel aprecia căldura suplimentară oferită de Lars.

- Ce ai făcut în absenţa mea?

Ea îl privi cu un surâs, clătinând din cap.

- Nimic special. Bineînţeles că e neplăcut faptul că nu mai pot face lungi plimbări cu Nicky, dar...

Se întrerupse, întrebându-se dacă Lars era la curent cu apariţia neaşteptată a lui Michael Browlett. Ea nu-i vorbise, din lipsă de timp, fiindcă el nu sosise decât târziu după-amiază, dar poate că Neil considerase că e un lucru destul de important ca să-l pună imediat la curent.

- Neil ţi-a vorbit despre vizita tatălui lui Nicky?

- Da, mi-a povestit totul, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc că acordă o importanţă exagerată acestui incident.

- Poate! răspunse ea, fără nici un alt comentariu.

Nu voia să judece atitudinea lui Neil fiindcă nu avea nici o îndoială că binele nepotului lui era mai presus de orice.

- Eu nu mi-am dat seama cine era acel bărbat, îi explica ea. Neil l-a recunoscut după descrierea pe care i-am făcut-o. Ce curios! La început necunoscutul m-a întrebat dacă Neil e cel pe care l-am zărit în depărtare. Deci nu-l mai văzuse niciodată până acum. în acest caz, cum de l-a putut recunoaşte Neil?

- Cred că Neil are fotografia lui, dar eu nu l-am văzut niciodată şi nici n-a venit vreodată la Seaways, bineînţeles.

- Bineînţeles? Dar de ce? Familia a refuzat să-l primească?

Lars ridică din umeri. în acel moment, o oarecare asprime a

atitudinii lui, pe care n-o remarcase niciodată, îi reamintea de Neil.

- Nimeni nu l-a văzut niciodată. Lynn a fugit cu el şi el a părăsit-o când a aflat că ea aştepta un copil. Nu cred că Lynn l-a cunoscut mai mult de câteva luni înainte.

Nu asta îşi închipuise Rachel, în ciuda celor câteva confidenţe pe care reuşise să le smulgă doamnei Handley. Rămase tăcută, încercând să priceapă cum de Nicky putea fi un copil atât de echilibrat şi drăgălaş când viaţa lui începuse sub nişte auspicii atât de proaste.

- Dar de ce? întrebă ea în cele din urmă.

Când văzu că Lars nu înţelegea sensul întrebării ei, adăugă:

- Lynn provenea dintr-o familie bogată. Dacă era un vânător de zestre - cred că asta a fost părerea familiei - nu era nici o problemă dacă soţia lui avea un copil. Din contră, asta nu putea decât să-i întărească poziţia în cadrul familiei, iar soţia lui n-ar fi sărăcit din cauza asta, nu-i aşa?

- Da, Lynn era bogată, dar doamna Fran Munger era şi mai bogată decât ea. Browlett era actor în Statele Unite, unde primea mici roluri la Hollywood, dar nu atât de mici încât să nu fie remarcat de una dintre cele mai bogate femei din lume. îl voia şi l-a avut. Averea lui Lynn nu putea rivaliza cu a ei!

- Deci, e actor! Nu ştiam.

- Sau mai degrabă a fost. în ultimii cinci ani din viaţa

lui n-a avut nevoie să joace ca să-şi câştige existenţa. în America ducea o viaţă de Cresus...

- Şi acum s-a întors în Anglia... Mă întreb de ce.

Lars o strânse puţin mai tare şi râse amuzat, sărutând-o pe păr.

- Se vede că nu citeşti rubrica bârfelor mondene... Doamna Fran Munger şi-a mai schimbat o dată soţul şi acum o lună Michael Browlett a rămas pe drumuri!.

Capitolul 8

Se părea că astăzi va fi cald. Soarele încerca să străpungă ceaţa care îneca încă tot peisajul. Rachel avea impresia că Seaways era suspendat în mijlocul unui imens nor cenuşiu, departe de restul lumii. Era o senzaţie ciudată şi pe Rachel o trecu un fior în timp ce se îmbrăca, reamintindu-şi de misterul care bântuia această casă veche.

Stând aşezată în faţa toaletei, îşi peria părul lăsându-şi mintea să vagabondeze. Se gândea la Michael Browlett, tatăl lui Nicky, şi se întreba dacă va încerca să obţină custodia fiului său, acum că averea acestuia îi era necesară. Ar fi destul de puţin probabil, gândea ea, ca tribunalul să dea curs reclamaţiilor unui tată care nu-şi văzuse niciodată fiul, sau nici măcar nu încercase să-l cunoască înainte să fie împins de dificultăţile financiare.

Gândurile ei se îndreptară apoi spre Neil. Ce s-ar întâmpla dacă pretenţiile fostului său cumnat ar fi recunoscute de justiţie? Va suferi enorm dacă-l va pierde pe Nicky. Această eventualitate îi trezea compasiunea. Ceva mai târziu, în timp ce se ocupa de hainele lui Nicky, îşi dădu seama cât de mult o va afecta acest lucru şi pe ea personal. Nu numai pentru că se ataşase foarte mult de copil în cursul acestor luni petrecute împreună, dar şi fiindcă, dacă Nicky dispărea, nu vor mai avea nevoie de ea la Seaways. Gândul ăsta o făcu să devină melancolică, mai ales că îşi dădea seama că indiferent ce s-ar întâmpla acum, va trebui să plece oricum când copilul va creşte.

După ce-l îmbrăcă pe Nicky, coborî în urma băieţelului care sărea din treaptă în treaptă, după cum obişnuia. Pentru prima dată se întrebă serios ce va face când va fi obligată să părăsească Seaways. La şcoală învăţase că e preferabil ca o guvernantă profesionistă să nu se ataşeze prea mult de copilul de care se ocupa, dar ea avea impresia că face dintotdeauna parte din Seaways şi din familia care-l locuia. Acest gând o tulbura nespus şi îşi mărturisea că ideea că nu-l va mai putea vedea pe Neil, după ce el nu va mai avea nevoie de ea, îi era absolut insuportabilă.

Nicky dăduse buzna în sufragerie cu energia lui obişnuită. După ce-i urase o zi bună unchiului său, se cocoţase pe scaunul lui înainte de sosirea lui Rachel. Tânăra se miră că l-a găsit singur pe Neil, fiindcă de obicei, în momentul când ajungea ea cu Nicky, Lars şi Neil aproape că-şi terminau micul dejun. Dar în acea zi, Neil abia se apucase de mâncat.

Acesta ridică din sprâncene, îşi consultă ceasul apoi, ca şi cum se îndoia de exactitatea orei indicate, privi şi pendula de pe şemineu.

- Bună! spuse el zâmbind. Astăzi l-ai bătut pe Lars. Ai coborât foarte devreme!

Rachel legă un şervet în jurul gâtului lui Nicky apoi aruncă la rândul ei o privire la ceasul de la mână şi spre pendulă.

- Ceasul meu o ia mult înainte, şopti ea visătoare. Nu mi-am dat seama că e atât de devreme.

îl privi pe Neil cu o umbră de zâmbet şi-l întrebă:

- Sper că nu te deranjează dacă luăm micul dejun în

compania ta.

El o privi lung, în timp ce-şi dădea la o parte şuviţele de păr căzute pe frunte.

- Câtuşi de puţin, îi răspunse Neil în cele din urmă. Numai să nu fii tu dezamăgită de absenţa lui Lars.

Rachel se hotărî să nu răspundă la provocare. Se mulţumi să spună cu o voce egală:

- Bineînţeles că nu! De ce-aş fi? Mai ales că Lars îşi va face în curând apariţia.

- Şi o să-l ia pe Nicky la plimbare cu poneiul, completă Neil.

Apoi reîncepu să mănânce în tăcere, în timp ce Rachel se
ocupa de Nicky. Ceva mai târziu, în timp ce se apuca şi ea de mâncat, Neil reveni la Lars.

- Mă mir că Lars nu te-a învăţat încă să călăreşti.

După câteva secunde adăugă:

- Dacă ar fi făcut-o, i-ai putea însoţi în plimbările lor.

- De fapt m-am gândit la asta, dar mi-am amintit că n-ai fi de acord.

Neil ridică întrebător din sprâncene şi o privi drept în ochi. Ea îi susţinu privirea cât de mult putu.

- Adevărat? Şi cine ţi-a băgat asta în cap?

- în primul rând fiindcă sunt caii tăi. Pe urmă, fiindcă nu mă plăteşti ca să iau lecţii de echitaţie.

Timp de o clipă el nu spuse nimic, rămânând cu nasul în farfurie, apoi ridică brusc capul exact în aceeaşi clipă când Rachel se decisese să-l privească. Se înroşi, în timp ce încerca să-şi controleze bătăile inimii.

- Ai avut întotdeauna o părere proastă despre mine,

nu-i aşa, Rachel? se interesă el cu o voce blândă.

Tânăra păstră tăcerea. Atunci el adăugă pe acelaşi ton:

- Chiar crezi că ţi-aş putea interzice să înveţi să călăreşti fiindcă lucrezi pentru mine? Dacă înţeleg bine, mă consideri în continuare un dictator...

- Deloc! Te asigur...

Rachel se simţea jenată. îşi dăduse seama că Nicky începuse să fie interesat de conversaţia lor, dar nu voia totuşi să lase fără răspuns această ultimă remarcă lui Neil.

- De fapt ai spus, chiar în momentul când m-ai angajat, că nu vezi de ce m-ai plăti ca să învăţ!

Neil zâmbi cu amărăciune şi replică pe un ton rece:

- Dacă-mi amintesc bine, te-am întrebat dacă tu consideri că ar trebui să te plătesc pentru a-ţi permite să capeţi experienţa profesională care-ţi lipsea. Ar fi trebuit să-mi închipui că o să-mi reproşezi asta într-o bună zi!

Rachel se înroşise ca focul.

- îmi pare rău, spuse ea cu o voce timidă, aş fi făcut mai bine să tac.

Neil râse ironic.

- Da, dar până la urmă n-ai putut rezista.

El o privi un moment cu o curiozitate amuzată, apoi se întunecă la faţă.

- Presupun că Lars cunoaşte motivele care te împiedică să înveţi să călăreşti. I-ai explicat că din cauza mea, nu-i aşa?

- Nu s-a pus problema. Lars nu mi-a propus şi nici nu sunt sigură că aş fi amatoare. Dar bineînţeles că mi-ar face plăcere să-i însoţesc pe Lars şi Nicky.

Rachel nu-şi putu ascunde emoţia. Lăsă jos linguriţa, cu o mână tremurătoare, lovind ceaşca.

- Dacă mi-o ceri, bineînţeles, reuşi ea să spună dintr-o suflare.

El zâmbi din nou privind-o cu o intensitate jenantă, ochii lui întârziind pe buzele ei. Inima lui Rachel bătea să se rupă şi era roşie ca para focului la faţă, din cauza încurcăturii.

- M-am gândit să mă duc în dimineaţa asta la Mergeton, şi dacă ai vrea...

îşi lăsă fraza în suspensie fiindcă Lars tocmai deschidea uşa. Rachel rosti un scurt salut şi înhăţă linguriţa, jenată la ideea că Lars i-a remarcat jena. După o clipă, Nicky îl întrebă pe Lars dacă vor călări împreună şi flecăreala lui destinse atmosfera. Apoi Rachel observă brusc că Neil îşi băuse cafeaua şi nici măcar nu se atinsese de sandvişuri.

Se ridică, şopti un cuvânt de scuză, îi recomandă lui Nicky să fie cuminte şi se îndreptă spre uşă. Rachel era necăjită că Neil nu-i aruncase nici măcar o privire înainte de a pleca. Ar fi dorit nespus de mult să ştie exact ce se pregătea să-i spună când intrase Lars, fapt ce-l făcuse să se întrerupă. îi vorbise despre Mergeton şi ea era aproape sigură că voia să-i propună să-l însoţească acolo. Ar fi acceptat bucuroasă, dar nu-i convenea deloc că el renunţase la această idee imediat ce apăruse Lars. „Poate mai crede şi acum că sunt

îndrăgostită de vărul lui“ gândi ea.
*
* *

Lui Rachel îi făcea plăcere prezenţa lui Lars la Seaways, dar îşi dădea seama că Neil îi lipsea mai mult decât şi-ar fi putut închipui. îi venea greu să-şi analizeze sentimentele faţă de el, dar trebuia să recunoacă faptul că o tulbura mai mult decât Lars. Nimeni până acum nu mai reuşise să-i răscolească astfel simţurile.

Şi nu reuşea nici acum să înţeleagă prea bine relaţiile dintre cei doi veri. Păreau să se iubească şi să se deteste totodată. Li se întâmpla să se certe violent, după cum auzise, ceea ce nu-l împiedica pe Lars să revină adesea la Seaways unde era întotdeauna bine primit. Legăturile de sânge erau probabil foarte puternice, fiindcă nici relaţia dintre Lynn şi Lars nu-i făcuse să se certe. Lui Rachel i se părea că se comportă mai mult ca fraţii decât ca nişte veri.

De când se întorsese Lars, timpul se ameliorase. Era aproape primăvăratec, deşi ceaţa care venea din direcţia mării acoperea câmpia aproape în fiecare zi. Viaţa se desfăşura la fel ca înainte. Nicky mergea aproape în fiecare zi să călărească împreună cu Lars. Câteodată li se alătura şi Neil pentru o plimbare de scurtă durată. Rachel nu suflase nici un cuvânt despre propunerea lui Neil de a o lua cu el la Mergeton, deşi ghicise că asta dorise el să-i spună. Spera că Nicky nu-şi dăduse seama, fiindcă dacă ar face cea mai mică aluzie în faţa lui Lars, acesta nu se va abţine de la comentarii. Şi, inexplicabil, această perspectivă o îngrijora.

- Ar trebui să mai mergem la Mergeton, îi sugeră

Lars.

Rachel dădu din cap, fără să fi auzit însă ce-i spusese.

- Dar nu imediat, adăugă el repede când îşi dădu seama că Nicky se pregătea să-i pretindă să plece imediat. Mi-ar plăcea să ne petrecem acolo întreaga zi. Astăzi s-a făcut deja prea târziu.

- Atunci mâine? propuse Nicky, fierbând de nerăbdare.

- Poate, băiete, dacă şi Rachel doreşte asta.

Lars îi răspunsese lui Nicky, privind-o însă cu coada ochiului pe Rachel. Neil va fi în mod sigur de acord să meargă toţi trei la Mergeton. Această ieşire ar fi o fericită schimbare a rutinei vieţii lor zilnice, fiindcă Neil îşi menţinuse interdicţia de a se îndepărta de casă dacă el sau Handley nu erau prin apropiere. Cei doi bărbaţi fiind mereu ocupaţi, Rachel îndrăznise destul de rar să le ceară să-i însoţească. Aşa că se smulse din visarea ei şi-i răspunse lui Lars:

- O să merg cu plăcere, ar fi bine să mergem undeva întreaga zi.

Lars o privi zâmbind ironic.

- Deci Neil nu te-a dus nicăieri?

Rachel scutură din cap.

- Are altceva de făcut decât să mă scoată pe mine, replică ea pe un ton defensiv.

Probabil că răspunsese mai înţepată decât ar fi vrut, fiindcă Lars o privea fără să-şi disimuleze surpriza.

- Neil e întotdeauna foarte ocupat şi eu sunt în stare să mă duc şi singură în oraş în timpul liber, dacă am

chef. Dacă aş fi vrut să-l duc pe Nicky undeva, Neil ne-ar fi însoţit cu plăcere, numai că nu i-am cerut asta fiindcă ne simţim foarte bine aici.

Lars se încruntase şi o privea cu un aer mirat.

- Deci, iată-te acum şi apărătoarea lui Neil! Ce surpriză... întotdeauna m-am gândit că el şi tu...

îşi sublinie fraza cu un gest al cărui sens era clar. în faţa acestei aluzii privind vechiul antagonism între Neil şi ea, Rachel nu-şi putu stăpâni un zâmbet încurcat. Avea obrajii în flăcări şi se bucura că Nicky fugea în faţa lor şi nu-i putea auzi.

- Nu sunt apărătorul nimănui, obiectă ea controlându-şi cu grijă vocea, nevrând să-şi trădeze tulburarea, ţi-am prezentat pur şi simplu lucrurile. Neil n-are nici o obligaţie să mă scoată undeva şi dacă doresc să mă îndepărtez de casă împreună cu Nicky, nu-mi rămâne decât să solicit prezenţa unui însoţitor.

Lars râse şi-i înconjură umerii cu braţul, trăgând-o cu tandreţe spre el.

- Nici eu n-am vreo obligaţie, dar aş dori să ies cu tine doar din plăcere. Credeam că şi Neil a avut aceeaşi idee.

- Neil este patronul meu, spuse ea zâmbind, ceea ce nu este şi cazul tău.

- în consecinţă, sunt mai îndreptăţit ca să-ţi ţin companie, replică el cu o sinceritate dezarmantă.

îi zâmbi şi adăugă, strângând-o mai tare:

- După cum am şi intenţia s-o fac.

Remarca lui îi reaminti lui Rachel de sărutarea lui Neil, aşa că se îndepărtă de Lars.

- Rămâne de văzut, spuse ea gânditoare.

Lars nu se lăsă descurajat şi continuă:

- De exemplu, dacă eram în locul lui, te-aş fi luat azi la Mergeton, chiar dacă mă duceam acolo pentru afaceri şi chiar dacă trebuia să-l luăm pe Nicky cu noi.

Rachel fu gata să-i explice că fusese gata să se întâmple aşa, dar reuşi să-şi ţină gura.

- E greu de crezut că ia pasageri când are întâlniri de afaceri, se mărgini ea să răspundă.

Lars o strânse cu putere, râzând.

- Ei bine! Totul e în avantajul meu.

O sărută apoi uşor pe obraz.

- în timp ce Neil se ocupă de afacerile financiare ale lui Nicky, eu mă ocup de tine.

- Afacerile lui *Nicky?*

Rachel îl privi cu curiozitae. Niciodată nu-i trecuse prin minte că Nicky ar putea fi bogat. Nu văzuse în el decât un biet orfan, dar înţelegea acum că putea avea şi mulţi bani. Mama lui fusese probabil la fel de bogată ca şi Neil. în calitatea sa de tutore, acesta avea responsabilitatea de a administra averea nepotului său.

- N-ai înţeles că Nicky a moştenit banii mamei sale?

- Nici nu m-am gândit la asta. Pentru mine, Nicky era un biet copil care a avut norocul ca Neil să se ocupe de el, dar acum înţeleg că este un biet copil bogat.

- Da, cam aşa stau lucrurile. Şi zi de zi e mai bogat, după felul cum Neil se ocupă de afacerile lui. într-un anumit sens, are noroc că Neil e singurul administrator al averii. E mai la adăpost din punct de vedere financiar decât pe vremea când trăia Lynn.

încă o indicaţie, gândi ea, despre genul de viaţă pe care l-a dus Nicky cu mama lui. Mergea tăcută alături de

el, pierdută în gândurile ei. Nicky se juca ceva mai încolo şi ea se întreba ce va mai afla despre el şi mama lui. Avea impresia că nu auzise încă ce era mai rău. începu să se gândească la Lars. Aflat în aceeaşi situaţie ca Neil, ar fi avut dorinţa şi curajul să se ocupe de copil cu o asemenea abnegaţie? Se îndoia. în acelaşi moment îşi dădu seama că Lars o privea. Se întoarse spre el şi-i zâmbi.

- Vrei să ne aşezăm puţin? îi propuse el arătându-i un mic zid de cărămidă aflat în apropiere de intrarea casei.

Ea acceptă şi se instalară unul lângă celălalt. Lars se apropie de ea şi-i încercui talia cu braţul. Nu departe de ei, Nicky se juca printre tufişuri, prea plin de energie pentru a avea chef să se odihnească. Trecuse la jocul lui favorit, imitând zgomotul făcut de motoarele avionului sau automobilului.

- De ce crezi că Michael Browlett manifestă brusc un asemenea interes pentru fiul lui? o întrebă el.

Rachel clătină neîncrezătoare din cap.

- Vrei să zici că...

Se întrerupse pentru a-i arunca o privire întrebătoare. îi venea greu să-şi închipuie că tatăl lui Nicky putea fi atât de materialist, dar trebuia să privească adevărul în faţă.

- în noua lui situaţie, trebuie să-şi găsească alte resurse financiare, îi reaminti el cu brutalitate.

- Nu m-am gândit la asta, dar presupun că e capabil s-o facă. Dacă ar putea face în aşa fel încât să i se acorde custodia fiului său...

- Ar pune mâna pe o mină de aur. Neil a investit cu multă abilitate banii nepotului său, îi explică Lars.

- în interesul lui Nicky însă. El n-ar fi făcut niciodată altceva... cu banii copilului. Nu e genul lui Neil, răspunse ea agitată.

- Nu e genul lui Neil, repetă Lars ironic.

O întoarse pe Rachel spre el şi o privi îndelung cu ochii lui albaştri, ca şi cum încerca să citească în inima ei. „Mai devreme sau mai târziu va face din nou o glumă despre felul cum îi iau apărarea lui Neil“ îşi spuse ea, dar reacţia ei fusese instinctivă şi nu şi-o putuse controla. Ştia că i se înroşiseră obrajii, că vântul rece nu era singurul vinovat pentru asta şi că nimic nu scăpase privirilor inchizitoare ale lui Lars.

O ţinea strâns lipită de el. Rachel nu se putea abţine să facă o comparaţie cu îmbrăţişarea lui Neil.

Lars era tânăr şi frumos, nu-i era deloc indiferent, dar nu-i aprindea simţurile aşa cum o făcea Neil. Şi nu îndrăznea să se întrebe de ce.

El îi ridică bărbia cu un deget şi-şi cufundă privirea în ochii ei, apoi şi-o îndreptă spre gură. Pronunţă cu o voce mângâietoare, atât de încet încât Nicky n-ar fi putut auzi nici un cuvânt chia dacă ar fi fost mai aproape:

- Rachel, eşti foarte frumoasă, mult prea frumoasă pentru a te înmormânta aici!

- Dar nu m-am înmormântat aici! Ştii bine cât de mult iubesc Seaways.

- Iar eu te iubesc pe tine!

îşi făcuse declaraţia pe un ton sigur, categoric. în ciuda blândeţii din vocea lui, Rachel nu putea crede că

fusese sincer. îl privea neîncrezătoare, cu ochii mari. Simţea căldura respiraţiei lui pe buzele ei şi inima începu să-i bată nebuneşte. încercă să-şi întoarcă puţin capul pentru a scăpa de privirea lui insistentă, dar el o prinse de bărbie ca s-o împiedice.

- Lars!

Nu-şi putea stăpâni tremurul din voce, în ciuda eforturilor ei.

- în total abia ne-am văzut trei săptămâni. E prea puţin.

- Pentru mine e destul, spuse el, aproape atingându-i gura cu buzele. Doar nu crezi, scumpa mea, că eu o să-mi pierd timpul ca Neil. Te-a avut numai pentru el atâtea săptămâni şi n-a ştiut să profite de ocazie. N-am intenţia să-l imit.

- Nu, Lars, te rog!

Reuşi să se degajeze, apoi îl privi cu nişte ochi strălucitori, plini de îngrijorare. Reuşi să-şi revină şi declară:

- Şi tu îmi placi, Lars, ca să fiu sinceră, te găsesc chiar foarte atrăgător, dar refuz să mă las astfel tratată, de parcă părerea mea n-ar conta deloc.

- Dar contează, cum să nu, răspunse el pe un ton grav. Ştiu că şi tu mă iubeşti. Deci totul e foarte simplu.

Lui Rachel îi era frică să se lase antrenată într-o situaţie pe care n-ar putea s-o controleze. Se crispă şi ripostă pe un ton mai ferm:

- Ti-am spus că îmi placi, Lars, şi nimic mai mult. Dragostea nu are nici o legătură cu asta.

El o ţinea strâns în braţe, cu ochii strălucitori, cu

gura foarte aproape de a ei.

- O să te conving, şopti el. Vreau să vii cu mine în Suedia. Da, scumpa mea Rachel?

Tânăra se gândi la discuţia avută cu Neil în grajd. „Lars crede că nu trebuie decât să ridice degetul mic ca să-i cazi în braţe“ prezisese el. Şi ea negase, dar uite că exact asta se petrecea. Invitaţia lui Lars nu lăsa nici o îndoială în privinţa asta: era sigur că ea nu va pierde ocazia.

- Nu fi caraghios, ştii prea bine că nu te pot însoţi în Suedia.

- Nu văd ce te-ar putea împiedica, dacă aşa ai chef. Nu ţi se poate pretinde să lucrezi un an întreg fără să-ţi iei concediu. Când vei fi cu mine, o să fac totul ca să te conving că mă iubeşti. Lasă-mă cel puţin să încerc. Vrei?

- Oh, Lars! Fii te rog rezonabil!

Nu reuşea să-şi dea seama dacă el flirta sau era cu adevărat serios.

- Nu te cunosc de destul de mult timp ca să fac aşa ceva. Nici nu se pune problema să merg cu tine în Suedia.

- Deci preferi să rămâi aici cu Neil?

Lars vorbise calm, dar ea simţise în vocea lui că era pus pe ceartă. întrebarea lui atingea o coardă sensibilă, dar Rachel nu era pregătită să recunoască în faţa lui că, dacă trebuia să aleagă, prefera să rămână la Seaways cu Neil.

- Ţin să-mi păstrez o situaţie care îmi convine, spuse ea pe un ton pe care şi-l dorea detaşat. Neil este un

patron foarte bun şi mă simt foarte fericită aici.

- Felul în care îţi petreci concediul nu-l interesează. Vino cu mine şi sunt convins că atunci vei vedea lucrurile la fel ca mine.

Rachel îi susţinu privirea fără să clipească. îşi reamintea de cearta violentă pe care o surprinsese într-o dimineaţă, când Neil îl sfătuise pe vărul lui să nu meargă prea departe cu ea. Lars răspunsese atunci că ea, Rachel, nu este Lynn. Pentru prima oară se întrebă dacă Lars nu-i făcuse aceeaşi propunere şi lui Lynn şi aceasta fusese mai uşor de convins.

- Nu, Lars, n-o să vin. în primul rând, Neil va înţelege că nu e vorba de o simplă vacanţă.

- încă o dată îţi spun că asta nu-l priveşte!

Ochii lui Lars străluceau de enervare în faţa acestei neaşteptate rezistenţe. începu să-i mângâie cu blândeţe obrazul şi-i şopti la ureche:

- Bineînţeles că ştii la fel de bine ca şi mine că nu va fi vorba de o simplă vacanţă, dar faptul că Neil va bănui asta nu are nici
o importanţă. Dacă ai chef să vii, nu se va putea opune.

- Puţin îi pasă de ceea ce fac eu!

Lars începu să râdă.

- Te asigur că nu-i e deloc indiferent.

Ea dădu la o parte mâna lui Lars şi-l privi, simţind că inima îi bate mai cu putere. Ce dorise să spună de fapt? Nu era sigură că înţelesese bine.

- Sigur că nu-i este indiferent. S-ar putea gândi că nu mai are nevoie de serviciile mele şi asta nu mi-ar conveni deloc.

- Hai, Rachel, doar nu...

Dar ea îşi privi ceasul şi rosti cu o voce fermă:

- E timpul să ne întoarcem, a început să se facă frig şi Nicky...

Îşi dădu brusc seama că nu-l mai auzise pe Nicky de câteva clipe. Probabil că renunţase să se mai joace de-a avionul şi se găsea ceva mai încolo, printre tufişuri.

- Nicky! strigă ea.

Băieţelul nu răspunse. Se ridică, nespus de îngrijorată şi strigă din nou, din răsputeri:

- Nicky!

Lars se ridică la rândul lui şi i se alătură:

- Nicky! Nicky!

Nici un răspuns. Nu se auzea decât şuieratul vântului printre crengi şi zgomotul unei maşini care se îndepărta.

Capitolul 9

Trecuseră mai puţin de două ore de când Rachel şi Lars îl strigaseră în zadar pe Nicky. Dar pentru ea însemna o eternitate. Nişte cearcăne mari îi subliniau ochii plini de lacrimi. Privea în gol, năucită de ceea ce se întâmplase. Lars stătea lângă ea. Rachel îi aruncă o privire disperată.

Nelinştea marca şi trăsăturile lui Lars. Era palid şi-şi pierduse de tot frumoasa lui încredere în sine. Lui Rachel nu-i venea să creadă că acelaşi bărbat îi ceruse cu puţin timp înainte, cu un aer atât de decis, să-l însoţească în Suedia. Trufia părea să-l fi părăsit cu desăvârşire şi frumosul lui chip părea descompus.

Stăteau în picioare în mijlocul holului, complet derutaţi. Nici unul nici celălalt nu îndrăznea să-şi formuleze gândurile. Lars îşi trecu maşinal o mână prin ciuful blond, un gest care i-l reaminti lui Rachel pe Neil, care-l făcea adeseori. Amintindu-şi de Neil, se simţi cuprinsă de panică. Faptul că va trebui să-l anunţe această veste proastă o făcea să tremure mai mult decât evenimentul în sine.

Trebuia să privească adevărul în faţă. Nicky dispăruse. Fuseseră de ajuns câteva minute, timp în care Lars îi propunea să plece împreună în Suedia, pentru ca băieţelul să se îndepărteze. Prinsă de discuţie, prea preocupată să-şi analizeze propriile emoţii contradictorii, nu remarcase faptul că Nicky încetase să se mai joace de-a avionul şi nu mai făcea zgomot.

Abia după ce-l strigaseră în zadar, după ce căutaseră prin tufişurile unde s-ar fi putut ascunde în joacă, Lars şi Rachel începuseră să-şi dea seama de

îngrozitorul adevăr. Pentru Rachel, cel mai rău era faptul că făcuse exact ceea ce-i interzisese Neil. îl lăsase pe Nicky să se joace singur, într-un loc unde nu-l putea supraveghea. Neil n-o va ierta niciodată pentru neglijenţa ei. îi trădase încrederea pe care el i-o acordase din plin. Niciodată nu se mai simţise Rachel atât de nenorocită.

Lars şi Rachel crezuseră la început că băieţelul se prefăcea că nu-i acolo, deşi în general era ascultător. După ce-l chemaseră pe Handley în ajutor şi toate căutările lor rămăseseră fără nici un rezultat, devenise evident faptul că Nicky nu se găsea nicăieri la Seaways. Nu le mai rămânea decât să-l informeze de asta pe Neil când se va întoarce.

Auzind zgomotul maşinii care se apropia de casă, Rachel începu să tremure, cuprinsă din nou de panică. „Nu numai că se va înfuria, gândi ea, dar durerea lui va fi imensă“. îşi îndreptă privirea îngrijorată spre Lars.

- Nu pot, şopti ea, nu ştiu cum să-l anunţ, Lars.

Ise părea mai în vârstă acum. Cutele adânci din jurul gurii dezvăluiau o îngrijorare egală cu a ei. îi puse mâna pe umăr pentru a o linişti.

- Lasă-mă pe mine, Rachel, mă ocup eu de asta.

Remarcă atunci că accentul lui era mai pronunţat ca niciodată şi se întrebă dacă se simţea şi el cuprins de panică la perspectiva de a trebui să-şi informeze vărul despre ceea ce se întâmplase. Rachel se considera singura vinovată, deci ea trebuia să-i vorbească lui Neil. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, se întoarse spre Lars şi-i şopti:

- Nu, eu trebuie să fac asta, eu răspundeam de Nicky.

Lars ar fi vrut s-o contrazică, dar nu mai avu timp fiindcă
Neil deschisese uşa. Pentru a-şi vizita bancherii, îmbrăcase un costum de oraş, care-l făcea să pară şi mai impresionant ca de obicei. Aruncă mai întâi o privire rapidă spre Lars, apoi se întoarse către Rachel care era însăşi imaginea disperării.

- Ce s-a întâmplat? îi întrebă el cu o voce albă, manifestând o resemnare mult mai cumplită decât ar fi fost explozia de mânie la care se aşteptase Rachel. Pentru numele Cerului, Rachel, ce s-a întâmplat?

- Nicky...

Nu putu continua, fiindcă izbucnise în hohote de plâns. Neil, aflat în apropierea ei, rămăsese stană de piatră, cu privirea goală. îşi adună ultimele puteri şi încercă să-i explice.

- Nicky a...

Cuvintele îi muriră pe buze din cauza fricii. Clătină din cap, pierzându-şi orice urmă de curaj.

- Continuă!

Neil o înşfăcase de umeri şi o scutura. Degetele lui de oţel îi făceau rău şi Rachel plângea din ce în ce mai tare.

- Unde este Nicky? Rachel, unde este Nicky? Ce i s-a întâmplat?

îi arunca în faţă o întrebare după alta, dar Rachel, hohotind de plâns, era incapabilă să mai pronunţe vreun cuvânt. Lars răspunse în cele din urmă în locul ei:

- Nicky a dispărut, Neil!

Neil îşi întoarse capul spre el şi-l privi cu nişte ochi ca de gheaţă, cu maxilarele crispate, fără să-i dea totuşi drumul lui Rachel.

- Cum? întrebă el cu o voce plină de reproşuri, cum a putut dispărea când eraţi doi ca să-l supravegheaţi?

Lars îi aruncă lui Rachel o privire piezişă, mai semnificativă decât o frază lungă. Ochii lui Neil străluceau ca jăraticul şi vocea lui căpătă o duritate de oţel.

- înţeleg! Bineînţeles că aveaţi ceva mai bun de făcut, nu-i aşa?

- Neil, te rog! exclamă Rachel, lucrurile nu s-au petrecut aşa cum crezi tu...

El o întrerupse cu asprime:

- Taci! Explicaţiile tale nu prezintă nici un interes pentru mine. Singurul lucru important acum este să-l găsesc pe Nicky. Presupun că aţi scotocit toată casa şi proprietatea. V-aţi gândit să alertaţi poliţia?

Copleşită, Rachel nu scoase nici un cuvânt. înţelegând perfect la ce se gândea vărul lui, Lars răspunse:

- Crezi că trebuie să cerem intervenţia poliţiei? Dacă Nicky...

- îţi închipui că Nicky... Nu fi idiot! Ştii foarte bine cu cine este. Trebuie neapărat să-i prindem. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

- Oh, nu!

Rachel îşi duse mâna la gură şi-l privi pe Neil cu

ochii holbaţi, refuzând încă să accepte evidenţa. Neil o privi o clipă, cu un aer dispreţuitor. Rachel se simţea atât de nefericită încât ar fi vrut s-o înghită pământul.

- Deci nu eşti de acord să apelăm la poliţie, domnişoară Carson? Poate că ai o idee mai bună?

- Nu, n-am nici o idee, dar dacă Nicky e cu...

- Da, este cu tatăl lui, nu mai încape nici o îndoială. Asta voiai, nu-i aşa? Probabil că ai învăţat la şcoală că nimeni nu poate să înlocuiască un tată legitim, oricât de ticălos ar fi el. Presupun că asta este convingerea ta intimă!

Rachel primi sarcasmele lui Neil ca pe o palmă. Tremura ca o frunză şi era îngheţată până la oase. Disperarea ei nu avea margini.

- Ştii bine că nu l-aş fi lăsat dinadins pe Nicky să plece cu el. Doar nu poţi crede asta, Neil!

- Sunt obligat să cred ceea ce văd, replică Neil cu asprime. Nicky a dispărut şi asta e de ajuns ca să-mi dea dreptate. Ar fi trebuit să fiu mai prudent. Intenţiile lui Michael Browlett erau totuşi destul de clare, din ziua în care l-aţi întâlnit. Probabil că de atunci n-a părăsit regiunea şi a dat târcoale în permanenţă în jurul Seaways-ului, pândind ocazia favorabilă. Şi în după-amiaza asta i-aţi oferit-o pe tavă!

- Dar...

Chinuită, Rachel îşi muşca buzele până la sânge.

- Dacă el îl are pe Nicky, cum speră să-l poată păstra? Niciodată un tribunal n-ar decide să-i fie încredinţat lui, după atâţia ani şi după felul cum s-a comportat, nu-i aşa, Neil?

Umbra unui zâmbet trecu fugitiv pe chipul lui Neil.

- El nici nu doreşte să-l păstreze pe Nicky. Speră doar să-i dau o sumă mare de bani pentru a-l putea lua înapoi. E o răpire, dar justiţia n-o va putea considera astfel, fiindcă e vorba de tatăl lui Nicky. Michael Browlett ştie prea bine că aş fi gata să-i dau întreaga moştenire a fiului său, până la ultimul penny, pentru a evita ca bietul băieţel să sufere în cursul unui proces care ar decide în custodia cui să se afle.

Neil se pregătea să continue, dar apoi se răzgândi. După o ultimă privire dispreţuitoare aruncată în direcţia lui Rachel, traversă holul ca să dea un telefon.

Rachel nu se mişcă din loc în timp ce Neil vorbea cu poliţiştii. Iar Lars nu făcu nici un gest pentru a o consola. Nu era momentul să-i dovedească tandreţea lui, deşi Rachel ar fi simţit nevoia, fiindcă un Neil nervos se afla la doi paşi de ei. Şi oricum, tânăra era de neconsolat.

îşi repeta mereu că totul se întâmplase din vina ei, chiar dacă, într-un anumit fel, Lars nu era chiar absolut nevinovat. Dar Nicky îi fusese încredinţat ei. Şi ea comisese greşeala de neiertat de a se lăsa atât de absorbită de discuţia cu Lars încât uitase complet de îndatoririle ei faţă de copil. Cel mai rău lucru era că Neil prezisese evenimentul şi că ea se purtase în aşa fel încât prezicerile lui se îndepliniseră.

Neil închisese telefonul şi se sprijini cu amândouă mâinile de măsuţă. Rachel remarcă faptul că degetele i se albiseră, atât de tare o strângea. După o clipă se întoarse spre Lars şi Rachel, fără a-şi părăsi însă locul. Nişte cearcăne mari îi subliniau ochii şi aerul lui sever

abia reuşea să-i disimuleze îngrijorarea care-l rodea. Rachel ar fi dorit atât de mult să-l poată încuraja...

- Neil!

Făcu un pas spre el, dar se opri când îi întâlni privirea ostilă. întrebă cu o voce rece:

- Unde vă aflaţi când a dispărut Nicky?

Rachel îi aruncă instinctiv o privire lui Lars înainte de a răspunde:

- în grădină, în faţa casei.

îşi umezi buzele înainte de a adăuga:

- Eram aşezaţi pe zidul acela scund, iar Nicky se juca printre tufe. Stăteam de vorbă când...

Neil o întrerupse rânjind:

- Aha! Deci vorbeaţi?

Sarcasmul lui o răni mai mult decât şi-ar fi putut închipui. Rachel simţi că i se rupe inima, dar îi susţinu privirea.

- Exact, stăteam de vorbă, ceea ce ne-a împiedicat să observăm că nu-l mai auzeam jucându-se.

Neil, neînţelegând ce voia ea să spună prin asta, îşi ridică întrebător sprâncenele.

- Vorbesc de zgomotele acelea ca de motor pe care le face când se joacă de-a avionul. Numai când l-am strigat am...

îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Frumoşii ei ochi erau plini de lacrimi, dar Neil nu se lăsă înduioşat de înfăţişarea ei vrednică de milă.

- Vrei să zici când ţi-ai adus în sfârşit aminte de responsabilitatea pe care o aveai faţă de el!

Ochii lui Rachel scânteiau de indignare, dar Lars fu cel care vorbi cel dintâi, cu o voce tremurând de

emoţie.

- Sunt vinovat la fel de mult ca şi Rachel!

Neil îl privi cu severitate, apoi remarcă după o clipă cu o voce rece:

- îmi dau perfect seama de asta. Ceea ce dovedeşte că n-ar fi trebuit să am încredere în nici unul dintre voi. Credeam că atunci când eşti tu aici, pot s-o las pe Rachel singură cu Nicky. Ea m-a asigurat mereu că totul e în regulă şi eu am crezut-o. Se pare că m-am înşelat.

- Neil, ce naiba!

Lars strângea din pumni şi Rachel avu impresia că se va arunca asupra vărului său. Se rugă în gând ca cearta să nu degenereze. Lars se stăpâni, scoase un oftat din adâncul pieptului, clătină din cap şi-l privi pe Neil cu un aer grav.

- Nu căuta s-o pedepseşti şi mai mult, spuse el cu o voce ciudat de calmă. N-a facilitat în mod deliberat dispariţia lui Nicky. îţi dai şi tu singur seama de asta.

- S-o pedepsesc? Dar ce am făcut ca s-o pedepsesc?

Neil o privea cu ochii goliţi de orice expresie, mai înspăimântători decât dacă ar fi strălucit de mânie. Rachel tremura din toate încheieturile, disperată la culme. Lars, care înţelesese cât de uşor o putea răni Neil, încercă să intervină în favoarea ei.

- Chiar nu înţelegi? Sunt la fel de vinovat ca Rachel. Nu mai poţi continua să...

Expresia lui Neil rămăsese neschimbată. Probabil că nici nu auzise ce îi spusese Lars. Acesta făcu un gest resemnat şi o privi pe Rachel plin de compasiune.

Tânăra îl privi la rândul ei pe Lars şi murmură copleşită:

- Nu mai încerca, Lars, tot n-are nici o importanţă.

Pe urmă îl privi îndelung pe Neil, ca pentru a-i cerşi puţină milă. Dar el îşi păstră în continuare aceeaşi privire goală ca şi cum refuza să simtă altceva în afară de imensa durere provocată de dispariţia lui Nicky. Rachel se întoarse pentru a nu-i mai oferi mult timp spectacolul durerii ei şi fugi din cameră plângând.

* *

Poliţia se arătă binevoitoare. Rachel trebui să descrie hainele pe care le purta Nicky, să explice când şi unde se afla când îl văzuse pentru ultima dată şi să încerce să evalueze timpul trecut până când îşi dăduse seama de dispariţia lui. Trecu prin toate astea ca prin vis. în subconştientul ei, refuza şi acum să admită că Nicky fusese răpit.

Lars dădu răspunsuri asemănătoare cu Rachel. Neil asistă la întreg interogatoriul, neintervenind niciodată, dar manifestân- du-şi nerăbdarea de câte ori răspunsul vreunuia dintre ei era prea vag sau dat cu întârziere. Nu-i adresă niciodată lui Rachel o privire de compasiune sau de încurajare, de care ar fi avut atâta nevoie.

După ce poliţia plecă, doamna Handley veni să întrebe dacă trebuia să servească cina ca de obicei. Menajera, care avea ochii umflaţi de plâns, îi aruncă o privire plină de reproşuri lui Rachel. Ideea de a cina ca şi cum nimic nu se întâmplase îi displăcu lui Rachel, dar se părea că Neil, ca şi Lars, credea că respectarea rutinei zilnice e binevenită pentru starea lor de spirit. Fu deci obligată să li se alăture. Rachel mâncă în tăcere, scaunul gol al lui Nicky de alături de ea reamintindu-i continuu dispariţia lui.

Lars se uită la ea de două sau trei ori, dar tânăra îi evită cu grijă privirea. Cei doi bărbaţi discutară tot timpul despre cele câteva minute care precedaseră dispariţia lui Nicky, trecând cu grijă în revistă toate aspectele. Abia se abţinea să nu le strige să tacă. Ceva mai târziu, Lars spuse pe un ton care se voia liniştitor:

- Nu poate spera să-l ia cu el în străinătate.

Pentru prima dată, Rachel cântări toate consecinţele posibile ale imprudenţei sale de neiertat.

- Nici nu va încerca, răspunse Neil cu o voce lipsită de timbru, cel puţin nu înainte de a-mi adresa un ultimatum, nu înainte de a-mi comunica suma răscumpărării.

De când se întorsese Neil, Lars aproape că fumase ţigară după ţigară. Aprinse acum alta, cu o mână tremurătoare.

- Banii! oftă el cu amărăciune. întotdeauna vine vorba despre banii lui Lynn. Dacă Nicky n-ar fi moştenit nimic, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Neil se încruntă şi-şi aprinse şi el o ţigară. Cei doi bărbaţi erau mai încordaţi decât voiau să lase să se vadă.

- Şi cui te gândeşti că ar fi trebuit să-i lase Lynn banii? întrebă Neil pe un ton agresiv. Doar nu lui Michael Browlett!

Lars clătină din cap. îşi sprijini coatele de masă, îşi împreună mâinile şi rămase o clipă gânditor, încruntându-se.

- Chestiunea este de a şti dacă Browlett nu va pretinde că Lynn era... că nu era în deplinătatea facultăţilor ei mintale în momentul când şi-a redactat

testamentul, sfârşi el prin a spune.

Neil îi aruncă o privire dezaprobatoare.

- Din cauza a ceea ce s-a întâmplat anul trecut? întrebă el pe un ton atât de agresiv încât Rachel simţi că o trece un fior pe şira spinării.

Era vădit că cei doi veri uitaseră de prezenţa ei, şi Rachel se întreba ce să facă pentru a le reaminti. Erau ca doi adversari pe ring, învârtindu-se unul în jurul celuilat în căutarea unui punct sensibil, aşteptând ocazia să lovească.

- Ştii mai bine decât oricine de ce a făcut asta, îi reaminti Neil.

Lars se înroşi. îşi stinse ţigara abia începută, cu un gest
furios.

- N-o să mă laşi niciodată să uit asta, nu-i aşa? şopti el ca pentru sine.

Rămase nemişcat timp de mai multe clipe, apoi îşi aprinse o altă ţigară, ca şi cum inactivitatea i se părea insuportbilă.

- Nu pot crede că Lynn s-a... a făcut ce a făcut din cauza unui flirt. N-am spus niciodată nimic care ar fi putut lăsa să se înţeleagă altceva şi...

- Pentru Lynn nu era vorba de un flirt, îl întrerupse Neil.

Vocea lui avea duritatea oţelului. Rachel, martor involuntar
la o discuţie atât de personală, nu se putea împiedica să asculte, numai ochi şi urechi. Va afla în sfârşit ce i se întâmplase lui Lynn Browlett anul trecut. îşi ţinea

respiraţia în aşteptarea răspunsului lui Lars.

- Te iubea din tot sufletul şi tu n-ai fost nici măcar în stare să-ţi dai seama de asta.

- Cum aş fi putut? gemu Lars cu o voce disperată.

Se părea că nu jucase un rol prea frumos în toată povestea asta, dar Rachel nu se putea împiedica să nu-l plângă.

- Cum aş fi putut ghici, Neil, că, după ce eu o anunţasem că totul s-a terminat între noi, se va arunca de pe creasta falezei? Cum aş fi putut prevedea că va încerca să-l tragă şi pe Nicky după ea?

Adevărul era mai rău decât îşi putuse imagina Rachel. Se întreba dacă nu cumva trăia un coşmar. Putea înţelege că disperarea o dusese la sinucidere pe frumoasa femeie a cărei fotografie o văzuse pe noptiera lui Lars, dar că vrusese să-l ducă şi pe Nicky la moarte împreună cu ea depăşea puterea ei de înţelegere.

Rachel pricepea în sfârşit motivele ascunse ale fricii lui Nicky faţă de mare şi de ce Neil pretinsese să nu-l ducă niciodată în acea direcţie. Era o minune că băieţelul era atât de echilibrat după o asemenea poveste. Şi era îngrozită la gândul că Nicky se afla în tovărăşia unui bărbat care, deşi era tatăl lui, nu era de fapt decât un străin interesat de banii pe care-i avea băiatul.

Neil rămase un timp fără să vorbească, ţinându-şi capul în mâini. Fumul ţigării se ridica în spirale din scrumieră, unde o pusese maşinal, şi forma un nor în jurul capului lui. Cufundat în amintirile acelor ore dramatice, îşi privea farfuria cu ochi goi. Toată

atitudinea lui reflecta o infinită tristeţe. Rachel ar fi vrut să-i aducă puţină îmbărbătare, dar ce putea face? Nu era ea cauza indirectă a acestei tristeţi? Neil sfârşi prin a-i răspunde lui Lars, cu o voce obosită:

- Cum ai fi putut ghici asta? în fond tu n-ai ştiut niciodată cine era cu adevărat Lynn, nu-i aşa?

Ridică în sfârşit capul şi-l privi îndelung pe Lars, ca şi cum îl vedea pentru prima oară.

- Dar continui să vii aici, adăugă el.

Nu pusese o întrebare, dar tonul lui conţinea una. Lars îl privi uimit.

- Ştii prea bine de ce. Sunt legat de Nicky, la fel ca şi de tine.

- Dar nu te-ai gândit niciodată să te căsătoreşti cu Lynn pentru a-i dărui copilului un adevărat cămin, replică Neil, fără animozitate însă. Ştiu că-l iubeşti pe Nicky şi din cauza asta nici nu ţi-am făcut vreo aluzie să-ţi răreşti vizitele la Seaways. Şi eu aveam impresia că în fundul sufletului tău Lynn reprezenta o dragoste trecătoare. Totuşi, de curând...

Privirea lui se opri asupra lui Rachel. Ea văzu în ochii lui că uitase de prezenţa ei. Lars o privi, la fel de surprins şi el. Nu-şi dăduse seama că nu era singur cu vărul lui. Fu frapat de paloarea lui Rachel, de expresia ei disperată, de tremurul gurii ei în timp ce-l devora pe Neil din priviri.

- Cred că nici tu nu dai acum dovadă de mai multă perspicacitate decât mine faţă de Lynn.

Lars înţelesese cauza profundă a durerii lui Rachel, chiar înainte ca ea să-şi fi dat seama. Abia în acel

moment dramatic, în timp ce-l sorbea din ochi pe Neil, Rachel fu conştientă de adevăratele ei sentimente: îl iubea din tot sufletul pe acest bărbat aspru.

Se ridică brusc, evitând privirea lui Lars care o examina cu un aer de milă puţin ironică. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să părăsească încăperea înainte ca Neil să înţeleagă la rândul lui că descoperise adevărul asupra propriilor ei sentimente. Şopti câteva cuvinte neinteligibile şi fugi să se refugieze în camera ei.

Nu putea să plece de la Seaways înainte ca Nicky să fie regăsit. Imediat ce acesta se va întoarce în casa lui Neil, ea nu va mai avea nimic de făcut decât să plece definitiv. După tot ce se întâmplase, Neil nu putea simţi decât dispreţ faţă de ea şi această idee i se părea de nesuportat. Chiar dacă printr-un miracol el i-ar permite să rămână, trebuia să dispară pentru totdeauna din viaţa lui...

Capitolul 10

Rachel petrecuse o noapte interminabilă, stând întinsă în întuneric. Trupul şi mintea ei refuzau somnul. Chiar şi luna, ascunsă în spatele norilor, o părăsise. Camera era cufundată într-o obscuritate totală. Timp de ore întregi ascultase bătaia ploii în geamuri.

în zori, când lumina palidă a dimineţii de iarnă începuse să pătrundă în camera ei, Rachel nu adormise încă. De fiecare dată când închidea ochii, chipul lui Neil îi apărea în minte, uneori mânios, altă dată trist, dar întotdeauna implacabil. îşi amintea de toate vorbele dure pe care le pronunţase şi care avuseseră asupra ei efectul unei lovituri de pumnal.

Apoi îi venea în minte imaginea lui Nicky, plângând într-un loc necunoscut, fără să înţeleagă de ce nu vine Neil să-l ia acasă. De la prima privire nu-i plăcuse bărbatul care era tatăl lui. Rachel îşi reamintea cum venise să se refugieze lângă ea în ziua când Michael Browlett îşi făcuse pentru prima oară apariţia la Seaways.

Nicky contase pe ea pentru a-l proteja de pericolele necunoscute şi Neil avusese încredere în ea. Un nou val de disperare o cuprindea de fiecare dată când îşi reamintea cum îi trădase şi pe unul şi pe celălalt. Când imaginea unui Nicky terorizat dispărea, era înlocuită de a unui Neil chinuit de îngrijorare. încercând să scape de aceste viziuni, îşi ascunse faţa în perna udă de lacrimi.

Când Rachel îşi ridică din nou capul, casa era tot tăcută. Un zgomot o scosese totuşi din starea ei de prostraţie. O zi posomorâtă de iarnă, nori negri bătuţi de vânt pe cerul plumburiu. Ştia că vântul de est este

mai rece şi tăios ca un brici. Ochii ei erau umflaţi de plâns şi tot corpul o durea după ce o noapte întreagă se zvârcolise în pat.

Cu mintea aiurea, se sculă din pat, făcu un duş şi se îmbrăcă fără să-i pese de oră şi neştiind dacă vreun alt locatar al Seaways-ului se trezise. îşi părăsi camera, evitând cu grijă să se uite în camera lui Nicky, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Vederea pătuţului gol ar fi fost insuportabilă pentru ea.

Năucită de nesomn, coborî în hol. Abia atunci observă că, fără să-şi dea seama, îmbrăcase un mantou peste pulovăr, ca şi cum o forţă interioară îi poruncea să iasă din casă. La urma urmei, ar fi un excelent mijloc de a-şi dezmorţi puţin picioarele, gândi ea, şi mai ales să scape de chinurile unui mic dejun luat în compania lui Neil şi Lars. Deschise cu grijă uşa şi ieşi fără a remarca faptul că cineva o observase din uşa bucătăriei.

Rachel o luă spre mare, provocând curiozitatea câtorva ţărani ieşiţi deja la lucru. Alesese drumul cel mai lung, fiindcă ploaia care căzuse toată noaptea făcuse imposibilă traversarea câmpului. Ziua care începea nu putea fi pentru ea decât o lungă aşteptare, fiindcă personal nu putea face nimic pentru a-l regăsi pe Nicky. Sentimentul neputinţei sale făcea să-i crească sentimentul de disperare. îşi şterse lacrimile care-i înceţoşau privirea şi-şi continua plimbarea.

în timp ce mergea, se gândea la Nicky şi la Michael Browlett. Bărbatul şi copilul nu vor trece neobservaţi, îşi spunea ea pentru a se linişti. Dacă Nicky era atât de nefericit cum îşi închipuia ea, lacrimile lui vor atrage în mod sigur atenţia cuiva. Ideea că Browlett şi fiul lui ar

putea scăpa căutărilor îi era de nesuportat. Se căzni să se gândească la altceva, ceea ce o duse firesc la examinarea propriei sale situaţii.

Nu-şi putea imagina un viitor din care Neil n-ar face parte. Pentru ea acest lucru era o certitudine absolută. Izbucni în hohote de plâns la gândul că nu-l va mai revedea niciodată după ce va părăsi Seaways. Dacă ar fi putut să-şi dea seama mai devreme cât de mult îl iubeşte, poate că s-ar fi purtat altfel. Acum era conştientă că Neil adusese ceva foarte preţios în viaţa ei în timpul absenţei lui Lars, dar ea fusese atunci prea oarbă ca să vadă şi să înţeleagă.

Rachel se apropia de mare. Vântul era acum şi mai muşcător. Norii grei şi negri lăsară la un moment dat să se întrevadă un cer de un albastru-pal, apoi se închiseră la loc ameninţători. Pescăruşii se învârteau într-un balet neîncetat, coborând din când în când în picaj spre pământ cu ţipete stridente care speriau celelalte păsări.

De ce naiba venise aici? Poate pentru că destinul lui Lynn Browlett îi ocupase mult timp gândurile. Indiferent însă care ar fi fost cauza, spectacolul oferit de falezele goale şi marea cenuşie care se spărgea de pereţii stâncoşi se potrivea perfect cu starea ei sufletească. Vântul era şi mai rece decât crezuse şi-şi ridică înfrigurată gulerul mantoului.

Se aplecă peste marginea falezei şi zări micuţa plajă de nisip pe care se hazardase cu atâta imprudenţă în urmă cu câteva săptămâni. Se înfioră amintindu-şi de acel episod. Când Neil îi venise în ajutor, nu putuse înţelege cât de dureros fusese pentru el s-o smulgă din vâltoarea aceloraşi ape îngheţate care o înghiţiseră pe

sora lui.

în timpul ultimilor ani, existenţa lui Neil fusese umbrită de o succesiune de evenimente nefericite şi ea îi dăduse, prin imprudenţa ei, o nouă lovitură. Lars îi spusese că tatăl lui Neil, zdrobit de durere, se stinsese din viaţă la puţin timp după fuga fiicei sale cu Michael Browlett. Când acesta o părăsise cu atâta laşitate pe tânăra lui soţie, care aştepta un copil, Neil îşi primise sora cu braţele deschise. Astfel îi putuse oferi lui Lynn şi fiului ei familia de care fuseseră lipsiţi.

Când Neil văzuse că Lynn şi vărul ei aveau o aventură, nu putuse fi decât îngrijorat, cunoscând caracterul nepăsător şi egoist al lui Lars. Dramatica sinucidere a lui Lynn îi tulburase pentru totdeauna viaţa, dar îşi îndreptase întreaga sa afecţiune asupra nepotului său. Rachel văzuse că-l iubea ca pe propriul său fiu. Şi acum, uite că ea era vinovată de dispariţia copilului.

Felul dispreţuitor şi crud în care o tratase Neil când aflase despre răpirea lui Nicky o duruse, dar cum ea îl iubea, îl iertase în inima ei. Dar pierduse pentru totdeauna încrederea lui... şi şansa de a-i câştiga vreodată afecţiunea. începu din nou să plângă, gândindu-se că situaţia ei era fără ieşire. Nu putea spera să rămână la Seaways, dar ştia că nu va suporta să trăiască departe de Neil.

Cu mâinile băgate în buzunarele mantoului, cu pletele în vânt, cu faţa biciuită de rafalele puternice, privea marea aflată atât de aproape şi o înţelegea abia acum pe Lynn cu care se putea identifica în acest

moment. Simţea ceea ce simţise probabil Lynn când venise pe marginea falezei, cu inima frântă fiindcă nu putea suporta perspectiva unei vieţi fără Lars, bărbatul pe care-l iubea.

Rachel rămase mult timp nemişcată, pierdută în gândurile ei sumbre, faţă în faţă cu marea. Frigul o pătrunsese până la oase, picioarele îi îngheţaseră şi nici nu mai simţea cum vântul îi biciuieşte obrajii. Nu-şi luase ceasul şi nu avea nici o idee ce oră era, dar mareea, acum în creştere, îi indica faptul că părăsise Seaways de mult timp. Dacă i se va remarca absenţa, se vor gândi că e încă adormită. Ar fi dat orice ca Neil să-şi închipuie în ce stare de spirit era şi să pornească în căutarea ei aşa cum făcuse atunci.

Se simţea irezistibil atrasă de hăul deschis la picioarele ei, dar îşi adună tot curajul ca să scape de fascinaţia lui. După o ultimă privire aruncată spre valurile dezlănţuite, se întoarse pe urmele propriilor ei paşi, de-a lungul falezei. Vântul puternic făcea să-i intre părul în ochi şi trebuia să-l dea la o parte în fiecare clipă pentru a vedea unde pune piciorul.

La un moment dat văzu că cineva înainta cu paşi mari în direcţia ei, luptându-se cu vântul. Brusc, simţi că i se opreşte inima în loc: recunoscuse silueta masivă a lui Neil. Ciufulit ca şi ea de vânt, aproape că alerga în întâmpinarea ei. Rămase pe loc şi-l privi apropiindu-se. Se afla încă prea departe de ea pentru a-i putea distinge trăsăturile. Probabil că era tot furios, dar era gata să accepte totul numai să fie lângă el. Palidă şi tremurătoare, se simţea incapabilă să mai facă un pas

în plus.

Când îi mai despărţeau doar câţiva metri, Rachel văzu că faţa lui era iluminată de un zâmbet călduros. Se repezi la ea şi o luă în braţe. Rachel se lipi de el închizând ochii. Mâinile lui mari, musculoase şi blânde totodată, pe care le strecurase sub mantoul ei, o mângâiau încet. O căldură plăcută îi cuprinse corpul. Simţi că trupul i se trezeşte la viaţă şi sângele începu să-i fiarbă în vene.

Neil se aplecă spre ea, îşi ascunse faţa în părul ei şi-i şopti la ureche.

- Rachel, *el* e acasă!

îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă că vorbea despre Nicky. îşi ridică atunci capul ca să-l privească, căutând în privirea lui o confirmare că pricepuse bine. îşi trecu limba peste buzele uscate şi şopti, neîndrăznind să creadă:

- Nicky! Nicky s-a întors?

Neil făcu un gest de aprobare şi Rachel vedea după ochii lui strălucitori că e adevărat.

- L-au descoperit noaptea trecută într-un hotel din Louche. Poliţia l-a adus înapoi, azi-dimineaţă. L-am băgat în pat şi a adormit imediat.

- Domnul fie lăudat!

Rachel închise ochii şi avu impresia că pluteşte. După tensiunea în care trăise, sentimentul de uşurare îi răpise şi ultimele puteri. Se ghemui în braţele lui şi-şi spuse că totul era încă posibil. El o strânse la piept cu o tandreţe de care nu l-ar fi crezut capabil şi-i spuse cu o voce caldă:

- Abia îmi revenisem după un şoc şi mi-ai produs un

altul. Voiam să-ţi spun că l-am adus pe Nicky şi nu mai aveam răbdare să aştept să cobori ca să te anunţ vestea bună, dar...

Avu un râs ciudat, ca şi cum lacrimile nu erau departe.

- Dar doamna Handley mi-a spus că nu eşti acasă!

- Oh, Neil!

Bărbatul o sărută uşor pe obraz şi o strânse şi mai tare în braţe.

- Nu erai acasă, Rachel. Cum mi-ai putut face aşa ceva?

Tânăra nu-i răspunse, dar degetele ei amorţite îl strânseră
de braţ, mai expresive chiar decât cuvintele. Simţea căldura trupului lui Neil şi o stare necunoscută de excitare puse stăpânire pe ea.

- Doamna Handley te-a văzut părăsind casa, îi explică el cu o voce ciudată, da eu nu voiam s-o cred. Eu credeam că dormi încă.

- N-am putut să dorm deloc.

îl privi cu ochii ei mari, cenuşii. Cearcăne adânci trădau oboseala unei nopţi fără somn. El se aplecă şi o sărută uşor pe pleoape.

- Nu l-am auzit pe Nicky întorcându-se, spuse ea. Cum e posibil asta, Neil, fiindcă are camera alături de a mea?

- Lui Nicky îi era frică să rămână singur şi atunci l-am luat cu mine în pat. Credeam că dormi... Când doamna Handley mi-a spus că te-a văzut plecând...

- Ai înţeles imediat unde mă poţi găsi.

El dădu din cap, legănând-o uşor în braţe.

- Era îngrijorată că te-a văzut plecând atât de devreme şi s-a urcat la primul etaj ca să vadă încotro o iei, dar nu i-a dat prin minte să mă avertizeze că ai ales drumul spre mare. Doamne, îmi venea s-o sugrum când mi-a spus!

- Neil!

îi pronunţase numele în şoaptă, cu capul sprijinit de pieptul lui puternic. El o sărută pe gât cu o infinită tandreţe.

- Mi-a fost atât de teamă de ceea ce puteam să descopăr, dragostea mea!

Dragostea mea! El îi spusese „dragostea mea“! Rachel îl privi cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor.

- Credeam că soarta mea ţi-e indiferentă după răul pe care ţi l-am făcut.

Neil o privi cu nişte ochi din care toată răceala dispăruse. Un zâmbet îi apăru pe buze şi Rachel speră că o va săruta. Dar el o studie minute în şir, examinându-i fiecare trăsătură. Ochii albaştri ai lui Neil se opriră în cele din urmă pe buzele ei, iar intensitatea privirii lui o făcu să se topească.

- Te-aş fi iertat mai uşor dacă n-ai fi fost în compania lui Lars. Asta mi-a făcut mai mult rău decât ţi-ai putea închipui vreodată.

Rachel dădu încet din cap. Degetele ei mângâiau încet pulovărul lui Neil, în locul în care se simţeau bătăile puternice ale inimii.

- Doar nu credeai că sunt îndrăgostită de Lars, îi reproşă ea.

Neil o sărută uşor pe buze înainte de a-i răspunde:

- Nu ştiam ce să cred, Rachel. Era repetarea a ceea

ce mai văzusem o dată.

Se opri din vorbit şi clătină din cap.

- Eram atât de îngrijorat. Cunoşteam talentul lui Lars în acest domeniu şi chiar tu îmi spuseseşi că ţi se pare un bărbat atrăgător.

Cu vârful degetelor, Rachel atinse pulovărul lui Neil şi-i mărturisi, fără să îndrăznească să-şi ridice privirea spre el:

- Voia să plecăm împreună în Suedia.

Apoi îşi ridică puţin capul şi-i mărturisi cu o lumină triumfătoare în ochi:

- El a înţeles de ce am refuzat!

Neil puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul lui nu mai avea nimic cast în el şi Rachel simţi că i se taie răsuflarea. îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi se lipi de el. Simţi trupul lui încordat şi nu se mai gândi la nimic, învăluită de o dorinţă necunoscută până acum.

Apoi Neil o privi din nou fără să scoată nici un cuvânt, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură a chipului ei frumos, iluminat de bucurie în ciuda oboselii.

- Toată noaptea m-am gândit la tine. în faţa ochilor aveam chipul tău nefericit şi ochii în care se putea citi disperarea. Am fost orb şi-mi pierdusem probabil minţile de te-am tratat aşa cum am făcut-o şi te-am lăsat să pleci fără nici un cuvânt. Ar fi trebuit să te încurajez puţin, dar eram atât de furios, atât de furios şi atât de trist, gândindu-mă ce făceai cu Lars în momentele când Nicky a fost răpit. Aseară ştiam că nu voi putea dormi, dar nu chipul lui Nicky m-a urmărit toată noaptea, ci al tău, Rachel. Vei putea vreodată să mă ierţi?

- Să te iert?

Rachel îi mângâie cu blândeţe obrazul.

- Te iubesc, Neil. Şi acum că eşti aici, nimic nu mai are importanţă.

Se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe gură.

- Ti-am făcut necazuri, dar fără să vreau. Niciodată nu te-aş fi putut răni aşa cum a făcut-o sora ta, trebuie să ştii asta, Neil.

- Acum ştiu. Tu nu eşti descreierată aşa cum a fost biata Lynn.

Era mai uşor acum să vorbească despre Lynn, având în
vedere că el abordase subiectul. îl fixă cu intensitate, căutând o asemănare cu fotografia pe care o văzuse.

- I-am zărit portretul în camera lui Lars, într-o zi când uşa rămăsese deschisă. Nu prea semănaţi, nu-i aşa?

El nu rosti nici un cuvânt timp de câteva clipe, apoi îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse de-a lungul falezei explicându-i calm:

- Lynn era sora mea vitregă. Era încântătoare, dar nu prea avea capul pe umeri. Poate că de aceea o iubeam atât de mult, din cauza fragilităţii ei. Nu avea decât şaptesprezece ani când a fugit cu Michael Browlett. Cred că ar fi putut fi oprită la timp, dar tatăl meu nu avea nici o influenţă asupra ei. întotdeauna era greu să-i rezişti lui Lynn. Din acest punct de vedere Nicky îi seamănă foarte mult.

- Am observat, spuse Rachel calmă.

Neil o privi un moment cu curiozitate:

- Ştii... apropo de Lars şi ea?

Făcuse un efort vizibil ca să reuşească să-i pună

întrebarea. Era limpede că nici acum rana din inima lui nu se închisese. Rachel se lipi de el pentru a-i arăta că-l înţelege.

- Da, ştiu. Am început să-mi închipui, când tu te-ai certat cu el o dată în grajd, pomenind numele lui Lynn. Pe urmă i-ai menţionat din nou numele în ziua când tu şi Lars...

- Ziua în care l-am avertizat să nu-ţi facă rău aşa cum i-a făcut lui Lynn!

O întrerupsese brusc, cuprins din nou de mânie.

- Dacă ar fi făcut-o, nu l-aş fi iertat niciodată.

- Dar l-ai iertat totuşi, când a fost vorba despre Lynn.

Neil o privi fix, într-un fel care o umplu de emoţie.

- E adevărat, dar situaţia era diferită. Ceea ce s-a întâmplat a fost în parte şi din cauza lui Lynn. Am pus-o în gardă, dar ea n-a vrut să mă asculte, aşa cum nu l-a ascultat nici pe tatăl meu când a încercat să i-l înfăţişeze pe Michael Browlett sub adevăratul lui chip. Lynn era tânără şi se lăsa uşor antrenată într-o aventură, dar nu era atât de... atât de vulnerabilă ca tine, dragostea mea.

- Neil!

Rachel se repezi în braţele lui. Inima îi bătea să se rupă. Nu îndrăznea să creadă în atâta fericire. Ochii albaştri ai lui Neil străluceau. îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, mângâindu-i cu tandreţe părul.

- Te iubesc, Rachel, spuse el încet. Nu mi-aş fi iertat niciodată dacă mi te-ar fi răpit Lars sau...

Tăcu şi privi marea îngheţată care se spărgea de faleză.

- N-aş fi suportat asta, Rachel, chiar dacă Nicky s-a întors.

Rachel se agăţă de braţul lui. îl fixă cu ochii ei cenuşii, mai
luminoşi ca niciodată. Nu se putea sătura să privească chipul familiar al lui Neil, ochii lui albaştri ca oţelul şi gura lui severă, disimulând o negrăită tandreţe. începu să zâmbească, nespus de fericită acum.

-Nu cred că aş fi avut curajul să plec. Aş fi găsit eu un mijloc să rămân lângă tine. Oricum, mai ai încă nevoie de cineva care să se ocupe de Nicky.

- începând de acum, declară Neil pe un ton care nu admitea replică, eu o să mă ocup de voi doi.

O luă din nou în braţe. Buzele lor se contopiră în timp ce o bucăţică de cer albastru apăru printre nori.

Sfârşit

*
* *
*
* *